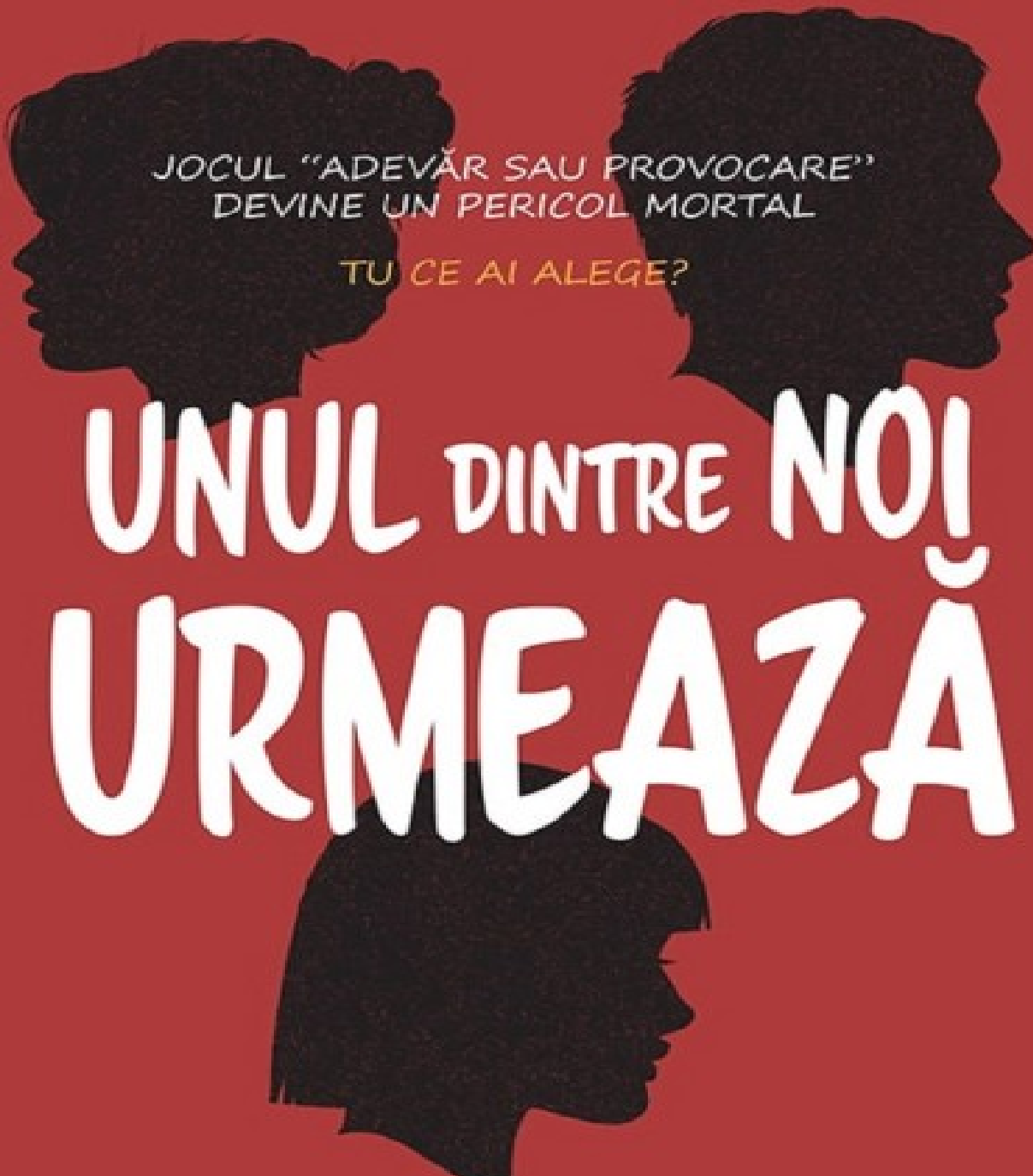

PASSPORT
HERG BENET

CONTINUAREA ROMANULUI FENOMEN
UNUL DINTRE NOI MINTE

JOCUL "ADEVĂR SAU PROVOCARE"
DEVINE UN PERICOL MORTAL

TU CE AI ALEGE?

UNUL DINTRE NOI URMEAZĂ

Karen M. McManus

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

Karen M. McManus

UNUL DINTRE NOI URMEAZĂ

Original: *One of Us Is Next* (2020)

Traducere din limba engleză de:
CRISTINA NEMEROVSCHI

virtual-project.eu

HERG BENET

2020

PARTEA ÎNTÂI

Vineri, 6 martie

REPORTERUL (stă pe marginea unei străzi, iar în spatele ei se vede o clădire mare, albă, tencuită cu stuc): Bună dimineața. Sunt Liz Rosen de la Știrile Channel Seven, relatez în direct de la liceul Bayview, unde elevii încă încearcă să-și revină după pierderea unuia dintre colegii lor, ieri. Este a doua moarte tragică a unui adolescent din ultimele optsprezece luni în acest orașel, iar atmosfera din fața școlii este una de șoc și de senzație puternică de déjà vu.

(Camera se fixează pe două fete. Una are chipul împietrit, cealaltă plânge.)

FATA CARE PLÂNGE: Pur și simplu... e atât de trist. Uneori ai senzația că liceul ăsta e blestemat, știi? Mai întâi Simon, acum chestia asta.

FATA ÎMPIETRITĂ: Nu seamănă deloc cu ce s-a întâmplat cu Simon.

REPORTERUL (îndreaptă microfonul spre fata care plânge): Erați apropiați, tu și elevul decedat?

FATA CARE PLÂNGE: Nu foarte apropiați. De fapt, aproape deloc. Adică... eu sunt doar boboacă.

REPORTERUL (se întoarce spre cealaltă fată): Dar tu?

FATA ÎMPIETRITĂ: Nu cred că ar trebui să stăm de vorbă cu dumneavoastră.

Cu zece săptămâni înainte

Reddit, Răzbunarea e a mea, listă de discuții
Subiect început de către Bayview2020

Bună. Aici e grupul unde obișnuia să posteze Simon Kelleher? – Bayview2020

Salutare. Unul și același. – Darkestmind

De ce v-ați mutat aici? Și de ce nu prea mai sunt postări? – Bayview2020

Prea mulți jurnaliști și băgători în seamă aterizaseră acolo. Aici avem mai multe măsuri de siguranță. Ne-am învățat lecția dată de prietenul nostru Simon. Pe care bănuiesc că-l știi, dacă mă iau după pseudonimul tău? – Darkestmind

Toată lumea îl știe pe Simon. Mă rog. Îl știa. Totuși, n-am fost chiar prieteni. – Bayview2020

Bun. Și ce te aduce aici? – Darkestmind

Nu știi exact. Am dat pur și simplu peste topicul ăsta. – Bayview2020

Prostii. ăsta e un forum dedicat răzbunării și nu e așa simplu de găsit. Ești aici cu un scop. Care e el? Sau ar trebui mai bine să te întreb pe cine vizezi? – Darkestmind

Pe cine. Cineva a făcut un lucru oribil. Mi-a distrus viața și nu doar pe a mea. Și nu a pățit ABSOLUT NIMIC. Iar eu nu pot face nimic în legătură cu asta. – Bayview2020

La fel și în cazul meu. Avem multe în comun. E al naibii de frustrant când persoana care ți-a distrus viața își vede mai departe de treabă ca întotdeauna. Ca și cum nici nu contează ce a făcut. Dar tind să te contrazic legat de concluzie. Mereu e ceva de făcut. – Darkestmind

Capitolul unu

Maeve

Luni, 17 februarie

Sora mea crede că sunt o pierde-vară. Nu mi-o spune direct – nu mi-o scrie în mesaje, dar se simte plutind în spatele a tot ce-mi zice.

Te-ai uitat pe lista facultăților pe care ți-am trimis-o?

La jumătatea clasei a unsprezecea nu e prea devreme să te hotărâști. De fapt, e un pic chiar târziu.

Am putea merge să vedem niște campusuri când vin eu acasă la petrecerea burlăcițelor, pentru Ashton, dacă vrei.

Ar trebui să te înscrii și la una care iese din zona ta de confort.

Ce părere ai despre Universitatea din Hawaii?

Ridic ochii din mesajele primite pe telefon și întâlnesc privirea întrebătoare a lui Knox Myers.

— Bronwyn crede că ar trebui să merg la facultate în Hawaii, îl informez și aproape se îneacă cu empanada pe care și-a îndesat-o în gură.

— Măcar își dă seama că școala aia e pe o insulă, nu?, mă întreabă el, întinzându-se după paharul cu apă rece și golindu-l pe jumătate dintr-o înghițitură.

Empanadas de la Café Contigo sunt legendă urbană în Bayview, dar sunt periculoase dacă nu ești obișnuit cu mâncarea foarte condimentată. Knox, care s-a mutat aici din Kansas la începutul școlii generale și încă mai adoră supă cremă de ciuperci la caserolă, în mod cert nu e obișnuit cu excesul de condimente.

— A uitat oare că urăști plajele?

— Nu urăsc plajele, protestez eu. Doar că nu ador nisipul. Sau soarele. Bine, nici valurile sau meduzele.

Knox ridică tot mai mult o sprânceană, la fiecare cuvânt al meu.

— Uite ce e, tu m-ai forțat să mă uit la *Monștrii din adâncuri*, îi amintesc. Fobia mea față de ocean ți se datorează.

Knox a fost primul meu iubit, vara trecută. Eram amândoi prea lipsiți de experiență ca să ne dăm seama că nu suntem atrași unul de celălalt. Ne-am petrecut cea mai mare parte a relației uitându-ne împreună la Science Channel, chestie care ar fi trebuit să ne ajute să înțelegem mai repede că ne potrivim mai mult ca prieteni, decât ca iubiți.

— Gata, m-ai convins. E școala ideală pentru tine. Abia aștept să citesc eseul pe care îl vei trimite când te vei înscrie la ei.

Se apleacă spre mine și ridică vocea, pentru a-și sublinia cuvintele.

— Anul viitor.

Suspîn și bat cu degetele pe marginea mesei. Café Contigo este o cafenea argentiniană, cu pereții vopsiți în albastru și tavan de tablă. În aer se simt arome dulci, condimentate. E la mai puțin de un kilometru de casa mea și a devenit locul preferat unde îmi fac temele de când Bronwyn a plecat la Yale și camera mea a devenit brusc mult prea liniștită. Îmi place aspectul prietenos al cafenelei și faptul că nimeni nu protestează dacă stau trei ore la masă și comand o singură cafea.

— Bronwyn crede că sunt rămasă în urmă cu alegerea facultății, îmi spun lui Knox.

— Mda, păi, Bronwyn probabil că avea dosarul de înscriere la Yale pregătit încă de la grădiniță, nu? Stai calmă, avem destul timp.

Knox e de o seamă cu mine – are șaptesprezece ani și este mai în vârstă decât majoritatea colegilor noștri. În cazul lui, părinții l-au mai ținut acasă pentru că nu părea îndeajuns de dezvoltat pentru vârsta lui. În cazul meu, pentru că mi-am petrecut jumătate din copilărie în spital, experimentând tratamente pentru leucemie.

— Cred că ai dreptate, spun și mă întind să iau farfuria lui Knox și s-o așez peste a mea, dar dă-râm solnița din greșeală și cristale albe se împrăstie pe masă.

Aproape fără să-mi dau seama ce fac, iau cu degetele câteva grăunțe și le arunc peste umăr. Să alung ghinionul, cum m-a învățat Ita. Bunica mea are o tonă de superstiții: unele de origine Columbiană, altele pe care le-a dobândit după treizeci de ani de trăit în Statele Unite. Le preluasem și eu într-o vreme, când eram mică, în special în perioadele de boală. *Dacă port brățara din mărgele pe care mi-a dat-o Ita, nu mă va durea când îmi vor lua sânge. Dacă am grijă să nu calc peste nicio crăpătură din dușumea,*

numărul de globule albe va ieși normal. Dacă mănânc douăsprezece boabe de strugure la miezul nopții de Anul Nou, nu voi muri în anul ce vine.

— În orice caz, nu va fi sfârșitul lumii dacă nu vei merge la facultate imediat după liceu, spune Knox.

Se ghemuiește în scaunul lui și își dă la o parte o șuviță de păr șaten de pe frunte. Knox e zvelt și osos, așa că până și după ce și-a mâncat ce avea în farfurie, plus o jumătate din porția mea, încă mai pare înfometat. De fiecare dată când mă vizitează, unul dintre părinții mei (sau chiar amândoi) încearcă să-l hrănească.

— O grămadă de lume nu merge direct la facultate.

Își aruncă privirea prin local, înainte să și-o fixeze pe Addy Prentiss, care iese pe ușa bucătăriei cu o tavă pe care o ține în echilibru cu o singură mână.

O urmăresc pe Addy croindu-și drum printre mesele de la Café Contigo, lăsând în fața clienților farfurii cu mâncarea cerută. Face asta cu ușurință. De Ziua Recunoștinței, când a apărut reportajul special al lui Mikhail Powers, intitulat *Cei patru din Bayview: unde sunt ei acum*, Addy a fost de acord să dea primul ei interviu. Poate și fiindcă a avut o presimțire că producătorii aveau de gând până atunci să o prezinte ca pe indolenta grupului – sora mea ajunsese la Yale, Cooper a obținut o strălucită bursă sportivă, chiar și Nate urma niște cursuri la o facultate de stat. Nu era prea flatant să fii prezentată în presă complet diferit față de cum fusese ea obișnuită, ca o regină a frumuseții.

— Dacă știi exact ce vrei să faci după ce termini liceul, minunat, spusese ea, cocoțată pe un scaun de bar la Café Contigo, cu tabla neagră în spate, pe care erau trecute ofertele zilei. Dar dacă nu ai nici cea mai vagă idee, de ce să dai o avere pe o diplomă care nu-ți va folosi la nimic? Este perfect în regulă să nu ai viața planificată în cele mai mici detalii la doar optsprezece ani.

Sau la șaptesprezece.

Trag cu ochiul la telefon, așteptând un alt mesaj de la Bronwyn, în care să mă bată la cap. Îmi iubesc sora, dar perfecționismul ei uneori este greu de suportat.

Clientela de seară a început deja să sosească, ocupând și ultimele mese, iar cineva dă drumul televizorului uriaș, unde urmează meciul de deschidere al sezonului de baschet. Când tava cu farfuriile și cănila e

aproape goală, Addy se oprește și inspectează cu o privire întreaga cafenea, zâmbind când îmi surprinde privirea. Își croiește drum spre masa noastră din colț și pune între mine și Knox o farfurie cu alfajores, niște biscuiți cu cremă de caramel în mijloc, specialitatea cafenelei Contigo. Sunt singura prăjitură pe care Addy a învățat să o prepare, după nouă luni de când lucrează aici.

Eu și Knox ne întindem spre farfurie în același timp.

— Mai vreți și altceva?, ne întreabă Addy, dându-și după ureche o șuviță de păr roz deschis.

Anul trecut a schimbat câteva culori de păr, dar nimic din ce nu seamănă cu rozul sau movul nu rămâne prea mult timp pe șuvițele ei.

— Să comandați acum, dacă e. Toată lumea lasă lucrurile baltă imediat ce începe Cooper aruncările – în aproximativ cinci minute, spune Addy și se uită la ceasul de pe perete.

Clatin din cap, iar Knox se ridică, scuturându-și firimituri de pe hanoracul lui preferat, gri.

— Sunt suficiente astea, dar trebuie să fug până la baie. Îmi ții locul, Maeve?

— Nu-ți face griji, spun și îmi împing geanta pe scaunul lui.

Addy se întoarce spre televizor și aproape scapă tava din mâini.

— Oh, Doamne! Uite-!l!

Pe ecranele televizoarelor din restaurant apare aceeași imagine: Cooper Clay, alergând pe marginea terenului, făcându-și încălzirea pentru primul lui meci cu echipa facultății. Tocmai l-am văzut pe Cooper de Crăciun, în urmă cu mai puțin de două luni, dar arată mai masiv decât mi-l amintesc. Cu maxilarul proeminent și arătos ca întotdeauna, dar cu o strălucire de oțel în privire, pe care nu i-am mai văzut-o până acum. E adevărat, până în clipa asta îl văzusem aruncând doar de la depărtare.

Nu pot auzi ce spun reporterii, pentru că murmurul e în creștere în cafenea, dar pot să bănuiesc – debutul lui Cooper e știrea zilei, acum, atât de important încât o televiziune locală a decis să difuzeze meciul din campionatul facultăților. Sigur, o parte din faimă vine odată cu zvonurile despre *Cei Patru din Bayview*. La fel, faptul că a recunoscut fără ocolișuri că e gay, unul dintre foarte puținii jucători care nu s-au sfiit să-și afirme orientarea sexuală. Dar și fiindcă e un sportiv cu adevărat remarcabil.

Se fac pariuri dacă va ajunge în campionatul național încă dinainte să termine primul an de facultate.

— Superstarul nostru e pregătit să-și îplinească destinul, spune Addy, admirativă, când Cooper își aranjează șapca, acolo, pe ecrane. Mai am câteva comenzi de luat, apoi vin să stau cu voi.

Pornește spre bucătărie, cu tava la subraț, însă atenția tuturor e îndreptată acum doar la meci, nimeni nu pare să se mai gândească la mâncare.

Ochii mei rămân lipiți de televizor, deși acum cadrul a trecut de la Cooper la un antrenor al echipei, care dă un interviu. *Dacă va câștiga Cooper, anul ăsta se va dovedi unul bun, în cele din urmă.* Încerc să-mi alung din minte gândul imediat ce el apare, pentru că nu mă voi putea bucura de meci dacă îl transform și pe el într-unul dintre pariurile mele cu destinul.

Un scaun scârțâie zgomotos lângă mine și o jachetă neagră de piele, familiară deja, îmi atinge brațul.

— Ce mai faci, Maeve?

Ochii lui Nate Macauley fixează grămada de sare vărsată pe masă.

— Pfff, masacrul sării. Suntem blestemați acum, așa e?

— Hahaha, zic, vrând să fiu ironică, dar scăpând totuși un zâmbet.

Nate mi-a devenit ca un frate de când el și Bronwyn au început să iasă împreună, cu un an în urmă, așa că bănuiesc că-i firesc să mă las tachinată de el. Chiar și acum, când ei doi *iau o pauză*, pentru a treia oară de când sora mea a plecat la facultate. După ce vara trecută și-au făcut un milion de griji legate de cum va funcționa o relație la distanță, sora mea și iubitul ei și-au construit un tipar din a fi nedespărțiți, apoi de a se certa și chiar separa, după care să se împace pasional. Tiparul ăsta pare, în mod ciudat, să fie pe placul amândurora.

Nate rânjește, apoi ne scufundăm într-o tăcere plăcută. E cumva natural să fiu în preajma lui, la fel și în preajma lui Addy și a celorlalți prieteni ai lui Bronwyn. *Prietenii noștri*, spunea ea mereu, dar nu e într-un totu adevărat. Au fost mai întâi amicii ei, și nu s-ar fi împrietenit niciunul cu mine dacă nu ar fi existat sora mea.

Coincidență, primesc fix în clipa asta un mesaj de la ea.

A început meciul?

Curând, tastez eu. Cooper e pe margine, se încălzește.

Mi-aș fi dorit să fie difuzat de ESPN ca să mă uit și eu!!!

Canalul Pacific Coast Sports nu poate fi prins din New Haven, Connecticut, și de altfel din niciun loc aflat la o distanță de peste trei ore de San Diego. Nu au nici transmisie Online.

Ți-l înregistrez eu, îi spun.

Știu, dar nu e același lucru.

Îmi pare rău ☹

Înghit și ultima bucată din biscuit, privind liniile care îmi spun că Bronwyn tastează. Știu ce o să mă întrebe. Sora mea tastează cu viteza fulgerului, nu ezită decât dacă știe că intră într-un subiect de care ar trebui să se țină departe. Iar acesta nu poate fi acum decât unul singur.

Nate este acolo?

Poate că sora mea nu mai stă la un perete distanță de mine, dar asta nu mă împiedică să-i fac zile fripte puțin.

Cine?, scriu.

Mă uit la Nate.

— Bronwyn te salută, îi spun.

Ochii lui albaștri se aprind pentru o secundă, dar expresia îi rămâne impasibilă.

— Spune-i că o salut și eu.

Înțeleg, cred. Oricât de mult ai ține la o persoană, lucrurile se schimbă când acel cineva dispare fizic din peisaj o perioadă lungă. Simt și eu asta, într-o anumită măsură. Atâta doar că eu și Nate nu suntem în acel punct în care să putem vorbi despre sentimentele noastre – amândoi suntem deschiși doar față de Bronwyn, în rest nu împărtășim prea mult despre noi cu nimeni altcineva.

Mă strâmb la el.

— Nu e sănătos să-ți reprimi sentimentele, îi spun.

Înainte ca Nate să-mi poată da replica, se întoarce Knox, iar Addy își trage și ea un scaun pentru a sta la masa noastră. Odată cu venirea lui Addy, își face apariția și o farfurie cu chipsuri tortilla, apetitive din șuncă și brânză, plus chimichurri – versiunea de nachos de la Café Contigo.

Mă uit în direcția de unde a aterizat farfuria și întâlnesc ochii căprui ai lui Luis Santos.

— Gustări pentru meci, mă lămurește el, aruncându-și pe umăr prosopul care fusese sub farfurie.

Luis e cel mai bun prieten al lui Cooper de la Bayview High, partenerul lui la toate meciurile, până anul trecut, când au terminat liceul. Părinții lui Luis dețin Café Contigo, iar el lucrează aici part-time, în paralel cu facultatea pe care o urmează. De când mi-am transformat masa asta din colț în a doua mea casă, îl văd pe Luis mai mult decât îl vedeam în liceu.

Knox se întinde entuziasmat spre nachos, ca și cum nu tocmai ar fi dat gata acele empanadas și biscuiții de mai devreme.

— Vezi că frige, îl avertizează Luis, care se așază pe scaunul de lângă mine.

Mă gândesc imediat că remarca i se aplică mai degrabă lui decât gustărilor – da, am o slăbiciune pentru tipii sportivi care arată bine. Îmi scot la iveală timiditatea pe care o aveam la doisprezece ani. Ai crede că m-am învățat minte, după ce anul trecut pasiunea mea pentru un jucător de baschet s-a transformat într-o postare umilitoare pe site-ul lui Simon Kelleher, însă nu este așa.

Nu mi-e neapărat foame, dar iau oricum un chips de la fundul grămezii.

— Mulțumim, Luis, spun, lingând sarea.

Nate se strâmbă.

— Ce spuneai despre sentimente reprimite, Maeve?

Fața mi se încălzește, dar nu găsesc un răspuns mai bun decât să-mi îndes chips-ul în gură și să mestec ostentativ, uitându-mă fix și urât la Nate.

Uneori, jur că nu știu ce vede sora mea la el.

La naiba, am uitat de soră-mea. Cu un sentiment de vinovăție, mă uit la fețele triste pe care mi le-a trimis Bronwyn, ca răspuns la întrebarea mea ironică.

Glumesc. Nate pare trist, arată rău, o consolez eu.

Nu arată, pentru că Nate oricum știe să-și mascheze perfect emoțiile. Dar bănuiesc că e trist, totuși, și se gândește la Bronwyn.

Phoebe Lawton, o altă ospătăriță de aici și colegă de liceu cu noi, împarte pahare cu apă, apoi se așază în capul mesei noastre chiar când un jucător din echipa adversă aruncă mingea. Pe ecran apare din nou fața lui Cooper, pregătit.

— Haide, Coop, murmură Luis, și mâna lui se strânge din instinct, de parcă încă ar mai purta mănușa de baseball. Joac-o pe asta.

Două ore mai târziu, toată cafeneaua e plină de entuziasm și zumzet, după evoluția aproape perfectă a lui Cooper. Cal State Fullerton Titans este la trei puncte distanță, dar nimănui nu-i prea pasă acum de scor, după spectacolul senzațional și plin de pasiune oferit de Cooper.

— Mă bucur așa mult pentru el, radiază Addy. Avea nevoie de asta după... știți voi. După tot ce s-a întâmplat.

Tot ce s-a întâmplat. Pare banal spus.

Simon Kelleher a decis să-și însceneze propria moarte în urmă cu optsprezece luni și să pună totul în cărcă surorii mele, lui Cooper, Addy și Nate. Episodul special din Ziua Recunoștinței al emisiunii Mikhail Powers Investighează a reluat întreaga poveste în detalii chinuitoare, de la planul lui Simon de a-i aduce pe toți la un loc în camera de detenție și până la secretele plănuite să iasă la iveală pe aplicația lui, *Despre Asta*, pentru ca oamenii să creadă că unul dintre cei patru a avut motive să-l ucidă.

M-am uitat la acel episod împreună cu Bronwyn, care venise acasă în vacanță. M-a purtat înapoi în trecut, în urmă cu un an, când povestea ajunsese de interes național și alea noastră de acces era tot timpul blocată de mașinile reporterilor. Întreaga țară a fost pusă la curent cu felul în care Bronwyn a furat răspunsurile la test, pentru a lua notă mare la chimie, cu Nate care vindea droguri în timp ce era eliberat de probă după ce fusese prins vânzând droguri, și cu faptul că Addy și-a înșelat iubitul, pe Jake – care s-a dovedit a fi un mizerabil agresiv ce în final a devenit complicele lui Simon. Cooper a fost acuzat pe nedrept că ar recurge la steroizi, apoi dat în vileag că este homosexual înainte să apuce să le spună el familiei și prietenilor.

Chestiile astea au fost oribile, dar nu la fel de rele cu a fi suspectat de crimă.

Investigația a urmat cursul plănuirilor de Simon, cu excepția părții în care Bronwyn, Cooper, Addy și Nate nu s-au întors unul împotriva celuilalt, cum estimase Simon, ci și-au luat apărarea. E greu de imaginat cum ar fi arătat seara de azi dacă ei n-ar fi făcut-o. Mă îndoiesc că ne-am fi uitat acum în extaz la loviturile de maestru ale lui Cooper, sau că Bronwyn ar fi ajuns la Yale. Nate mai mult ca sigur ar fi în închisoare. Iar Addy – nu-mi face plăcere să mă gândesc unde ar fi Addy. Probabil fiindcă mă tem că nu ar mai fi printre noi deloc.

Sunt scuturată de un fior și Luis îmi surprinde privirea. Rădică paharul spre mine, cu aerul unui tip ce nu are de gând să-și umbrească bucuria de a fi asistat la triumful celui mai bun prieten al său.

— Pentru karma, zice el. Și pentru Coop, care i-a învățat pe toți meserie în primul lui meci din facultate.

— Pentru Cooper, spune lumea într-un glas.

— Trebuie să punem la cale o excursie, să mergem să-l vizităm! exclamă Addy.

Se întinde și-l bate cu mâna pe umăr pe Nate, care pare deja pe picior de plecare.

— Planul te include și pe tine. Nu încerca să te scoți.

— Toată echipa de baseball o să vrea să vină, spune Luis.

Nate se strâmbă, cu un aer resemnat, știind că Addy e o adevărată forță a naturii când vine vorba să-l facă să socializeze.

Phoebe, care s-a tras mai aproape de mine și de Knox pe măsură ce oamenii au plecat, se întinde și își toarnă apă

— Bayview e atât de diferit fără Simon, dar... într-un fel... nu chiar. Știți?, șoptește ea. Nu-i ca și cum oamenii au devenit mai amabili după ce și-au revenit din șoc. Doar că nu mai avem *Despre Asta* să ne spună ce lucruri oribile s-au întâmplat.

— Nu-i ca și cum n-au existat încercări, mormăie Knox.

După moartea lui Simon, au apărut ca ciupercile o grămadă de aplicații care o imitau pe a lui. Câteva s-au fâsâit în mai puțin de o săptămână, dar una dintre ele, *Simon Spune*, a rezistat mai bine de o lună, toamna trecută, până ce școala a decis că trebuie să se implice și să o închidă. Nu prea a luat-o nimeni în serios, totuși, pentru că persoana care o înființase – unul dintre acei elevi șterși a căror existență nici nu o remarci – nu a postat vreo bârfă care să nu fi fost cunoscută deja.

Cam asta era ce-l făcuse special pe Simon: știa secrete la care nu s-ar fi gândit nimeni. Avea și răbdare, aștepta momentul potrivit pentru a arunca bârfa, speculând drama și durerea rezultată din dezvăluirea secretului. Se pricepea să ascundă și cât de mult îi ura pe toți de la Bayview High; singurul loc unde își lăsase sentimentele să iasă la iveală fusese acel forum dedicat răzbunării, peste care dădusem căutând indicii legate de moartea lui. Mi se făcuse rău fizic în timp ce-i citeam replicile. Încă mai am fiori uneori

când îmi amintesc cât de puțin pregătiți fusesem să ne punem cu o minte diabolică, așa cum era a lui.

Totul s-ar fi putut sfârși complet diferit. Tragic.

— Ia uite, mă aduce Knox înapoi în prezent, și clilesc până când reușesc să-mi fixez privirea pe chipul lui.

Suntem doar noi trei, absorbiți de conversație. Cred că nici măcar colegii noștri care erau într-a douăsprezecea anul trecut nu au stăruit așa mult asupra poveștii cu Simon.

— Nu mai fi atât de serioasă. Trecutul e trecut, bine?

— Da, spun eu, apoi mă răsucesc pe scaun când aud un suspin colectiv străbătând cafeneaua.

Îmi ia un minut să-mi dau seama ce s-a întâmplat, apoi inima îmi devine grea – băiatul care l-a înlocuit pe Cooper a pierdut o rundă, și acum avantajul de trei puncte al echipei Cal State s-a spulberat. Echipa adversă s-a năpustit asupra marcatorului și este în extaz. Cooper, deși a jucat ca un zeu, nu a apucat să se bucure de victoria ce părea sigură.

— Nuuu, mormăie Luis, îngropându-și capul în mâini. Ce rahat!

Pare că suferă fizic de această nereușită.

Phoebe se strâmbă.

— Mare ghinion. Dar nu a fost cu nimic vina lui Cooper.

Ochii mei caută persoana de la masa noastră de la care mă aștept oricând la o reacție sinceră – pe Nate. Privește sarea împrăștiată pe masă și clatină din cap, ca și cum ar ști pariurile pe care le fac cu mine însămi. Îi traduc gestul în cuvinte.

Nu înseamnă nimic, Maeve. E doar un joc.

Sunt convinsă că are dreptate. Dar, chiar și așa, mi-aș fi dorit să fi câștigat Cooper.

Capitolul doi

Phoebe

Marți, 18 februarie

Partea rațională a creierului meu știe că mama nu se joacă cu păpușile. Dar e foarte devreme, sunt obosită și încă nu mi-am pus lentilele de contact. Așa că, în loc să-mi forțez privirea ca să văd mai bine ce se întâmplă, mă reazem de masa din bucătărie și întreb:

— Care e treaba cu păpușile?

— Sunt figurine de pus în vârful torturilor de nuntă, spune ea, luând una din mâinile fratelui meu în vârstă de doisprezece ani, Owen, și întinzându-mi-o mie.

Reprezintă o mireasă, îmbrăcată în alb, cu picioarele încolăcite pe mijlocul mirelui. Un artist în mod clar subevaluat a reușit să le picteze pe fețe expresii pline de dorință.

— Foarte stilat, elegant chiar, spun eu.

Ar fi trebuit să mă gândesc că au legătură cu vreo nuntă. Săptămâna trecută, masa era plină de cartonașe folosite ca invitații, iar cea de dinaintea ei, cu diferite aranjamente florale.

— Asta-i singura în stilul acesta, spune ea, defensiv. Bănuiesc că trebuie să acoperi întreaga paletă de gusturi. O poți pune în cutie?

Face un gest spre o cutie, cu pereții protejați cu bule de aer. Las să cadă acolo statueta reprezentând cuplul fericit, apoi îmi torn apă de la robinet într-un pahar, pe care-l dau gata din două sorbituri.

— Figurine pentru tort, deci, spun eu. Credeam că oamenii nu mai vor așa ceva.

— Sunt niște mostre de la Golden Rings, zice mama.

Încă de când s-a alăturat comitetului local de planificare a nunților, cam o dată pe săptămână aterizează astfel de cutii la ușa apartamentului nostru. Mama le pozează, își face notițe cu ce îi place și ce nu, apoi le împachetează la loc și le trimite următorului membru din comitetul de organizare.

— Unele sunt chiar drăguțe. Cum ți se pare ăsta?

Îmi arată un cuplu în care mirii par să danseze vals.

Ochesc niște gofre pe masă, așa că le iau și le arunc în prăjitorul de pâine, să le încălzesc.

— Nu știi dacă omuleții ăștia de plastic pe care-i pui pe tort sunt chiar stilul lui Ashton și Eli. Parcă voiau o nuntă cât mai simplă?

— Uneori nu știi exact ce vrei până ce nu ți se arată mai multe variante, zice mama. Meseria mea e să le deschid ochii.

Biata Ashton. Sora mai mare a lui Addy a fost vecinul ideal încă de când ne-am mutat în apartamentul de vizavi de ea, vara trecută – ne-a făcut recomandări legate de restaurantele care livrează cea mai bună mâncare, ne-a arătat care automate de spălat rufe îți înghit banii degeaba, ne-a dat invitații la concerte, pentru că ea lucra ca designer la Centrul de Artă din California. Nu avea habar ce o așteaptă când a ajutat-o pe mama să-și pornească o afacere în organizarea nunților, și chiar nici când i-a acceptat ajutorul în planificarea nunții ei cu Eli Kleinfelter.

Mama a sărit deja calul bine de tot. Vrea să facă o impresie frumoasă, mai ales că Eli este acum o celebritate locală. El a fost avocatul care l-a apărat pe Nate Macauley când i s-a înscenat moartea lui Simon Kelleher, iar acum lui Eli i se iau tot felul de interviuri în legătură cu câte un caz care este pe val. Presa adoră faptul că avocatul o ia de soție pe sora unuia dintre Cei Patru din Bayview, așa că aduce mereu în discuție nunta ce se apropie. Treaba asta reprezintă reclamă gratis pentru mama, care a fost menționată în San Diego Tribune. În decembrie, a avut un articol dedicat în Bayview Blade. Cel din urmă a devenit tabloid în toată regula, așa că titlul articolului a fost: *După o pierdere sfâșietoare, o văduvă își dezvoltă o afacere aducătoare de fericire.*

Am fi supraviețuit și fără să ni se amintească de trecut.

Totuși, ar trebui să le fiu recunoscătoare lui Ashton și Eli, pentru că nunta lor e proiectul care a făcut-o din nou pe mama să fie implicată în ceva și entuziasmată de munca ei, după ani buni.

— Ți-au luat foc gofrele, mă anunță Owen calm, îndesându-și-le pe ale lui în gură, îmbibate în sirop.

— Rahat! spun eu și icnesc de durere când degetele îmi ating metalul fierbinte. Mama, luăm și noi cândva un prăjitor mai de Doamne ajută? ăsta a înnebunit complet. Fie nu pornește, fie îți arde pâinea în câteva secunde.

Sprâncenele mamei se unesc a îngrijorare, gest pe care-l face mereu când vine vorba despre a cheltui bani.

— Am observat și eu. Dar cred că ar trebui să încercăm să-l curățăm, înainte de a-l înlocui pur și simplu. Ți dai seama că sunt acolo firimituri vechi de zece ani.

— Îl curăț eu, se oferă Owen, împingându-și ochelarii pe nas. Și dacă nu merge așa, îl desfac în bucățele. Pariez că îl pot repara.

Îi zâmbesc, absentă.

— Cu siguranță, geniule. Trebuia să mă fi gândit și eu la asta.

— Nu vreau să te joci cu aparatură electrică, Owen, obiectează mama.

Owen pare jignit.

— Dar nu m-aș *juca*.

Se aude o ușă. Sora mea mai mare, Emma, iese din dormitor și se îndreaptă spre bucătărie. E o chestie cu care încă nu m-am obișnuit, de când stăm în apartament – felul în care ești mereu la curent cu tot ce fac ceilalți, nonstop. Nu ai unde să te ascunzi. Nu seamănă cu fosta noastră casă, unde fiecare avea propriul dormitor, un birou care mai târziu a devenit camera de jucat a lui Owen, o sufragerie, plus subsolul tatei.

Îl aveam și pe tata.

Mi se pune un nod în gât, în timp ce Emma își plimbă privirea peste figurinele de plastic împrăștiate pe masa din bucătărie.

— Încă se mai folosesc chestiile astea de pus pe tort?

— Sora ta a întrebat exact același lucru, spune mama.

Mereu i-a plăcut să scoată în evidență asemănările dintre mine și sora mea. Ca și cum ele ar putea reface legătura strânsă pe care o aveam pe când eram copii.

Emma scoate un sunet de neîncredere, iar eu mă concentrez pe gofrele mele când se apropie de mine.

— Poți să te dai la o parte?, mă întreabă politicoasă. Am treabă la blender.

Mă dau mai spre margine, uitându-mă la Owen cum ia din grămada de jucării o miresă cu părul roșcat închis.

— Asta seamănă cu tine, Emma, spune el.

Toți copiii din familia Lawton avem părul mai mult sau mai puțin roșu. Al Emmei e castaniu-arămiu, al meu este roșcat spre portocaliu, iar al lui Owen, un blond căpșună. Tatăl nostru era cel care ieșea cel mai tare în

evidență din mulțime, cu părul atât de portocaliu încât în liceu i se spunea Cheeto, de la pufuleții cu brânză care aveau aceeași culoare cu părul lui.

Odată, pe când eram la zona de restaurante din mall-ul orașului, tata s-a dus la baie, și când s-a întors a dat peste un cuplu în vârstă care ne cerceta intrigat părul nostru, aprins, al copiilor, în contrast cu pielea măslinie și pletele brunete ale mamei noastre. Tata s-a așezat lângă mama, și-a pus brațul pe după umerii ei și a zâmbit cuplului în vârstă.

— Uitați, acum parcă avem mai mult sens împreună, nu?, spusese el.

Iar azi, la trei ani după ce el a murit? Parcă nu mai avem pic de sens.

•

Dacă ar trebui să aleg partea din zi pe care Emma o detestă cel mai tare... ar fi o provocare, pentru că în ultima vreme nu îi mai plac multe lucruri. În orice caz, să o luăm pe prietena mea Jules de acasă, în drum spre școală, se numără printre chestiile pe care le detestă cel mai tare.

— Oh, Dumnezeu, spune Jules, cu respirația tăiată, când se urcă pe bancheta din spate a mașinii noastre Corolla, veche de zece ani.

Își azvârle rucsacul pe banchetă, lângă ea, apoi își scoate ochelarii de soare și îmi aruncă o privire supărată.

— Phoebe, ești o nesuferită.

— Ce? De ce?, întreb confuză.

Mă foiesc pe scaun, netezindu-mi fusta când mi se ridică pe pulpe. După ani întregi în care am încercat și am dat greș, mi-am găsit în sfârșit piesele de îmbrăcăminte care se potrivesc cel mai bine tipului meu de corp. O fustă scurtă, evazată, de preferat cu un model țipător. Un top cu decolteu în V sau cu umerii liberi. Botine cu tocul pătrat.

— Centura, te rog, spune Emma.

Jules își prinde centura, dar nu mă scapă din priviri.

— Știi și tu de ce.

— Pe bune că nu știu, protestez.

Emma iese din sensul giratoriu și se îndepărtează de casa cu aspect modest a lui Jules, care e doar la o stradă depărtare de unde locuiam noi înainte. Cartierul unde am stat noi nu e nici pe departe cel mai înstărit din Bayview, dar cuplul tânăr care a cumpărat fosta noastră casă s-a arătat încântat să înceapă o viață nouă aici.

Ochii verzi ai lui Jules, contrastând cu pielea ei maronie și părul negru, au un efect dramatic sporit.

— Nate Macauley a fost la Café Contigo seara trecută și tu nu mi-ai dat mesaj!

— Ah, bine...

Pornesc radioul, pentru ca mormăielile mele să se piardă pe fundalul celui mai nou hit al lui Taylor Swift. Jules a fost mereu îndrăgostită de Nate – și de tiparul băiatului periculos și misterios, dar nu l-a văzut ca pe un posibil iubit până ce Bronwyn Rojas nu s-a cuplat cu el. Acum, dă târcoale asemeni un vultur de fiecare dată când cei doi se despart. Ceea ce m-a făcut să jonglez între diferite tabere de când am început să lucrez la Café Contigo și m-am împrietenit cu Addy, care, evident, se află în Echipa Bronwyn.

— Unde mai pui că el iese în lume atât de rar, geme Jules. O oportunitate pierdută. Ai eșuat ca prietenă, Phoebe Cea Zăpăcită. Nu e frumos.

Scoate un gloss de buze de culoarea vinului roșu, apoi se apleacă pentru a se vedea în oglinda retrovizoare.

— Cum părea să fie? Părea că și-a revenit după Bronwyn?

— Păi, ce să zic... nu-i ușor să-ți dai seama. N-a prea vorbit cu nimeni în afară de Maeve și Addy. Mai mult cu Addy.

Jules își strânge buzele, cu o expresie de panică pe chip.

— Oh, Doamne! Crezi că sunt acum împreună?

— Nu. În mod clar, nu. Sunt amici. Nu toată lumea îl găsește irezistibil, Jules.

Jules își bagă gloss-ul la loc în poșetă și-și reazemă capul de geamul mașinii.

— Așa crezi tu. E așa sexy, de îmi vine să leșin.

Emma oprește la semafor și se freacă la ochi, apoi se întinde spre butonul de sonor al radioului.

— Trebuie să închid chestia asta. Îmi pocnește capul.

— Ești pe cale să te îmbolnăvești de ceva?, o întreb.

— Doar obosită. Orele mele de meditații cu Sean Murdock s-au prelungit aseară.

— Nu mă surprinde, mormăi eu.

Dacă te uiți după semne de inteligență la Liceul Bayview, cu siguranță n-ai cum să le găsești la Sean Murdock. Dar părinții lui sunt plini de bani, așa că nu-i deranjează să arunce cu ei în poala Emmei, în speranța că notele ei și seriozitatea ar putea să devină molipsitoare și să se îndrepte și Sean la un moment dat.

— Ar trebui să te angajez, Emma, spune Jules. Chimia o să fie un coșmar pentru mine semestrul ăsta dacă nu primesc un pic de ajutor. Sau dacă nu urmez exemplul lui Bronwyn Rojas și fur răspunsurile.

— Bronwyn a făcut-o cu stil, îi amintesc, iar ea îmi lovește scaunul cu piciorul.

— Nu-i lua apărarea, spune, posacă. Îmi distruge viața amoroasă, nu vezi?

— Dacă vrei într-adevăr să-ți dau meditații, am o fereastră weekend-ul ăsta, zice Emma.

— Chimie în *weekend*?

Jules pare oripilată.

— Nu, mulțumesc.

— Bine, atunci. Deci nu vorbeai serios.

Sora mea respiră parcă ușurată.

Emma este doar cu un an mai mare decât mine și Jules, dar în cea mai mare parte a timpului pare mai mult de vârsta lui Ashton Prentiss, nu de a noastră. Nu se comportă ca la șaptesprezece ani, ci mai degrabă ca la douăzeci și ceva. Nici măcar acum, când a trimis cererile de înscriere la facultăți și tot ce are de făcut e să aștepte răspunsurile, nu se poate relaxa complet.

Parcurgem restul drumului în tăcere, iar când ajungem în parcare îmi bipăie mobilul. Mă uit în jos, să citesc mesajul.

Ne vedem la tribune?

N-ar trebui să răspund provocării. Chiar dacă mintea mă avertizează că am fost deja atenționată de două ori că am întârziat numai luna asta, degetele mele tastează *OK*. Deschid ușa pe partea mea și sar imediat ce oprește.

Emma ridică sprâncenele.

— Trebuie să ajung repejor pe terenul de fotbal, spun, aruncându-mi rucsacul pe un umăr.

— Păi, ce să faci acolo? Doar nu vrei să întârzii din nou?, zice Emma și își îngustează ochii căprui.

Sunt exact că ai tatei. Împreună cu părul roșu, ochii ei sunt singura trăsătură pe care noi două o avem în comun, în rest, Emma e înaltă și subțire, eu sunt scundă și am forme proeminente. Părul ei e scurt și drept, de abia îi ajunge la umeri, în timp ce ai meu e lung și cărlionțat. La soare,

eu mă bronzez, ea se umple de pistrui. Acum suntem albe la piele, pentru că e februarie, și îmi simt obraji cum mi se înroșesc. Privesc în jos.

— E pentru... E legat de teme, mă bâlbâi.

Jules rânjește și coboară și ea din mașină.

— Așa i se spune mai nou?

Mă întorc repede pe călcâie și o tulesc, dar tot simt pe umeri, ca o mantie, greutatea dezaprobării din privirea surorii mele.

Emma a fost mereu cea serioasă dintre noi, dar, pe când eram mici, nu conta așa mult. Eram atât de apropiate, încât aveam conversații întregi fără să vorbim. Mama glumea că avem amândouă abilități telepatice, dar nu era vorba despre asta. Doar ne cunoșteam atât de bine, încât fiecare expresie a feței celeilalte era la fel de clară ca un cuvânt.

În ciuda diferenței de vârstă, eram apropiate și de Owen. Tata ne spunea Cei Trei Amigos, și fiecare poză din copilăria noastră arată la fel: eu și Emma de o parte și de cealaltă a lui Owen, ținându-ne de mână, zâmbind larg. Păream de nedespărțit și chiar am crezut că așa și eram. Nu m-am gândit niciodată că tata era lipiciul care ne ținea apropiați.

Ruptura a fost atât de subtilă, că nici nu mi-am dat seama de ea imediat. Emma a fost cea care s-a retras prima, îngropându-se în teme. Mama a spus că e felul surorii mele de a ține doliu, așa că am lăsat-o în pace, deși mi-aș fi dorit să ne împărtășim una alteia durerea. Eu am compensat prin a mă arunca în toate activitățile sociale pe care le-am putut găsi – mai ales după ce băieții au început să fie interesați de mine. Owen, la rândul lui, s-a refugiat în lumea jocurilor pe calculator. Înainte să-mi dau seama, fiecare s-a retras pe drumul lui îngust ca un coridor și a rămas acolo. Ultima noastră poză împreună, făcută de Crăciun, ne înfățișează așezați lângă brad, aliniați în ordinea înălțimii, cu mâinile încleștate în față și zâmbete chinuite. Tata ar fi fost foarte dezamăgit de poza aia.

La fel de dezamăgit ar fi fost și de mine la scurt timp după ce am făcut fotografia, mai exact de ceea ce am făcut la petrecerea de Crăciun dată de Jules. Una e să o tratezi pe sora ta politicoasă și rece, ca pe o străină, și alta e să... faci ce am făcut eu. Când mă gândeam la Emma înainte, simțeam un fel de însingurare, dar acum simt doar vină.

Și ușurare că ea nu-mi mai poate citi sentimentele pe chip, ca pe vremuri.

— Stai!

Sunt așa de pierdută în gândurile mele, că aș fi intrat direct într-un stâlp din tribuna stadionului, dacă o mână nu m-ar fi oprit. Mă trage într-o parte cu putere, iar telefonul îmi cade pe jos.

— Rahat, spun, dar buzele lui Brandon Weber le apasă pe ale mele înainte să mai pot articula și altceva.

Îmi trag umerii în spate, până ce și rucsacul îmi cade pe jos, lângă telefon. Brandon încearcă să-mi descheie cămașa și, pentru că asta e exact scopul pentru care sunt aici, îl ajut s-o facă.

Mâinile lui Brandon înaintează pe pielea mea dezgolită, trecând de dantela sutienului, în timp ce-mi găfâie la ureche:

— Dumnezeuule, ești atât de sexy.

Și el este. Face parte din echipa de fotbal a liceului și Bayview Blade adoră să-l numească *următorul Cooper Clay*, fiindcă e atât de talentat încât facultățile au început deja să se bată pe el. Totuși, eu nu cred că este o comparație potrivită. Pe de o parte, talentul lui Cooper este greu de egalat. În al doilea rând, Cooper e un băiat de zahăr, în timp ce Brandon în esență chiar este un mizerabil.

Măcar se pricepe al naibii de bine să sărute. Toată tensiunea îmi dispare din corp când mă împinge într-o bară a peluzei. Simt niște scânteii datorate nerăbdării. Îmi trec o mână pe după gâtul lui și îl trag spre mine, iar pe cealaltă o folosesc ca să mă joc cu nasturii de la jeanșii lui. Fac un pas în spate și calc pe ceva tare.

— Telefonul, spun și mă desprind din îmbrățișare. O să călcăm pe el și o să-l spargem.

— Ți cumpăr unul nou, spune Brandon, cu limba în urechea mea.

Nu-mi place chestia asta – de ce or crede băieții că e sexy? – așa că mă trag mai departe de el. În buzunarul din față al pantalonilor lui Brandon se aude sunetul de primire al unui mesaj și rânjesc spre umflătura de acolo.

— Ăla e telefonul sau te bucuri așa mult că mă vezi?

Trag cu ochiul la mobilul meu, ridicat între timp de pe jos.

— Ah, sper că e o glumă? Iarăși asta?

— Ce?, întreabă Brandon și își scoate și el telefonul.

— Un mesaj de la un număr necunoscut. Și ghici ce spune?

Citesc cu o voce dramatică:

— *Vă e dor de Despre Asta? Mie cu siguranță îmi este. Haide să jucăm ceva nou.* Nu-mi vine să cred că e cineva dispus să reia mizeria asta, după

ce am primit cu toții avertisment de la directoarea Gupta.

Ochii lui Brandon fixează ecranul propriului mobil.

— Am primit și eu același mesaj. Ai văzut că are și un link?

— Da. Nu da click! Probabil e un virus sau...

— Prea târziu, râde Brandon.

În timp ce el e preocupat de ecran, analizez tabloul din fața mea. Un băiat de peste un metru optzeci, cu păr blond închis, ochi verzi-albăstrii și buze pline pe care orice fată ar ucide să le aibă. E atât de frumos, încât te aștepți să-i crească în orice secundă aripi și o harpă în brațe, apoi să se ridice în zbor.

Nimeni n-o știe mai bine decât o știe chiar el.

— La dracu', aici e un roman întreg, se plânge el.

— Dă-mi să văd.

Îi apuc telefonul, pentru că n-am de gând sub nicio formă să deschid link-ul ăla și de pe al meu. Îndrept mobilul în direcția opusă soarelui ca să pot citi. Este un site care imită logo-ul aplicației Despre Asta, îl imită într-un mod grosolan. E un text lung chiar sub logo.

Fii atent la mine, Bayview High. O să explic regulile o singură dată, citesc acolo. Așa se joacă Adevăr sau Provocare. O să contactez unul singur dintre voi, pe rând, și nu aveți voie să spuneți nimănui că sunteți cei aleși. Nu stricați elementul-surpriză. Mă voi supăra, și nu sunt prea amabil când mă supăr. Aveți 24 de ore să-mi trimiteți alegerea voastră, după ce v-am contactat. Dacă alegeți Adevăr, voi dezvălui un secret de-al vostru. Dacă alegeți Provocare, vă dau o sarcină de făcut. În orice caz, ne vom distra puțin și vom rupe rutina vieților voastre plictisitoare.

Brandon își trece o mână prin păr.

— Vorbește doar în numele tău, fraiere.

— Haide, Bayview, știi că ți-a fost dor de asta.

Mă încrunt după ce termin de citit.

— Crezi că le-a trimis mesajul tuturor din liceu? Cel mai bine ar fi să nu sufle nimeni o vorbă, dacă mai vrem să ne păstrăm telefoanele.

Toamna trecută, după ce directoarea Gupta a reușit să închidă și ultima încercare a unui imitator al lui Simon, ne-a anunțat că instituie un regulament cu zero toleranță – dacă auzim și un zvon despre ceva asemănător cu *Despre Asta*, ne va interzice accesul cu telefoane mobile în incinta liceului. Și va exmatricula pe oricine nu respectă regula.

Am fost cu toții cetățeni model de atunci, cel puțin în privința bârfelor online. Nimeni nu și-ar putea imagina cum am supraviețui unei zile întregi la liceu fără telefoanele noastre. De *ani* nici nu se mai pune problema.

— Nu-i pasă nimănui, spune Brandon, cu o nepăsare forțată. Unde rămăsesem noi?

Mă trage spre el. Încă îmi țin telefonul în mână și, pe neașteptate, bipăie. Arunc ochii la ecran și este un mesaj, tot de la un număr necunoscut.

De data asta, mobilul lui Brandon rămâne silențios, în buzunarul jeanșilor.

Phoebe Lawton, tu ești prima! Trimite-mi alegerea ta: să dezvălui un Adevăr sau vei accepta o Provocare?

Capitolul trei

Knox

Miercuri, 19 februarie

Inspectez raftul de lângă mine plin cu haine, cu un început de teroare existențială. Urăsc supermarket-urile. Sunt prea colorate, prea gălăgioase, prea aglomerate de obiecte de care nimeni nu are cu adevărat nevoie. De fiecare dată când sunt nevoit să intru într-unul mă gândesc cum cultura consumeristă e doar o distragere a atenției, scumpă și dăunătoare pentru planetă, de la faptul că toți vom muri în cele din urmă.

Apoi mă rezum la a-mi bea cafeaua frappe de șase dolari, pentru că, în definitiv, și eu sunt doar un alt participant la șarada asta.

— Patruzeci și doi și șaiszeci de cenți, scumpule, îmi zice femeia de dincolo de teighea când îmi vine și mie rândul.

Am cumpărat un portofel nou pentru maică-mea și sper că l-am nimerit bine. Cu toate instrucțiunile ei, chiar și scrise, arată la fel ca alte douăzeci de portofele negre. Mi-a luat prea mult timp să mă decid și acum am mai și întârziat la muncă.

Probabil că nu contează, însă, pentru că Eli Kleinfelter nici nu mă plătește, nici nu îmi observă prezența, în unele zile. În orice caz, grăbesc pasul după ce plec de la mall, luând-o pe o scurtătură. După ce arunc o privire în urma mea ca să mă asigur că nu mă vede nimeni, mă apropiu de gardul improvizat care delimitează un șantier în lucru.

Urma să se construiască o parcare aici, în spatele mallului, dar compania a dat faliment imediat ce au început lucrările. Multe alte companii participă acum la licitație, pentru a prelua proiectul, inclusiv firma tatălui meu. Până atunci, șantierul ocupă și blochează drumul de la mall spre centrul orașului. Dacă îl ocolești, îți ia de zece ori mai mult ca înainte.

De asta singura soluție, când ești în criză de timp, e să faci ce am eu de gând să fac acum – să o iau pe scurtătură.

Intru printr-o gaură din plasa care împrejmuiește locul și ajung în fața unor butoaie vopsite în portocaliu și alb, apoi trec de ele și mă uit spre un

garaj parțial construit. Acoperișul lui e departe de a fi finisat. Este acoperit cu o prelată groasă, iar în partea dinspre deal are câteva trepte din lemn, acolo unde lucrările s-au oprit.

Nu mai știu exact cine din liceul nostru a avut ideea genială să sărim aproape doi metri până pe acele trepte, dar da, asta e acum scurtătura de la mall spre centrul orașului. Dacă tata ar ști ce fac, m-ar ucide la propriu. Însă momentan el nu e aici – și, chiar dacă ar fi, îmi acordă chiar și mai puțină importanță decât îmi acordă Eli. Așa că îmi fac curaj, mă sprijin de unul dintre butoaie și mă uit în jos.

Există o singură problemă.

Nu e vorba că mă tem de înălțime. Doar că am o preferință pentru teren stabil sub tălpile mele. Când l-am jucat vara trecută pe Peter Pan în tabăra de artă dramatică, mi-a fost îngrozitor de teamă să plutesc pe deasupra scenei, atârnat de o frânghie, așa că au trebuit să mă coboare cât de mult s-a putut. *Nici măcar nu zbori, Knox, uită-te la tine, aproape că atingi pământul*, mi-a spus directorul de producție.

Mda, bine. Chiar am frică de înălțime. Dar încerc să mi-o depășesc. Mă uit la treptele de lemn aflate la doi metri în jos. Parcă ar fi zece metri până acolo. Oare a coborât cineva tavanul și mai mult?

— E o zi bună ca să mori. Doar că nu e așa bună ca să mor eu, mormăi în stilul lui Dax Reaper, cel mai nemilos vânător de recompense din Bounty Wars.

Pentru că singurul fel în care pot fi mai penibil de atât e să citez un personaj dintr-un joc video.

N-o pot face. Nu pot sări în gol. Mă așez cât mai în margine, mă târăsc pe fund, apoi, cu ochii închiși, mă las să mă preling pe zid, ca un șarpe laș ce sunt. Aterizez aiurea, tresar și mă împleticesc pe treptele alea așezate aiurea.

Nu sunt un bun sportiv.

Reușesc să-mi regăsesc echilibrul în cele din urmă, apoi pornesc spre treptele de metal. Scările scot un zgomot surd la fiecare pas al meu. Scot un suspin de ușurare când ajung pe pământ ferm și continui să merg pe poteca de la poalele dealului. Gardul care mărginește șantierul în partea aceea este rupt. Mă strecor cu ușurință. Autobuzul 11 tocmai pleacă de la depoul de la Town Hali, așa că mă arunc printre ușile lui, pe cale să se închidă. E autobuzul care mă duce fix până în centru.

În cele din urmă, s-ar putea să ajung la *Până la proba contrară* chiar la timp. Validez cardul, mă așez pe un loc liber și îmi scot telefonul din buzunar.

Aud un pufăit de dezaprobare în spatele meu.

— Chestiile alea fac parte din mâinile voastre deja, așa e? Nepotul meu nu vrea să-l lase pe al lui nicio secundă deoparte. I-am sugerat să-l lase acasă când l-am scos să luăm masa în oraș, și mi-a aruncat o privire de parcă l-aș fi amenințat cu bătaia.

Ridic privirea și întâlnesc o pereche de ochi albaștri, ascunși în spatele lentilelor groase ale ochelarilor. Evident. Niciodată nu pot scăpa: mereu, când sunt într-un loc public și am o bătrână prin apropiere, ea va începe indubitabil o conversație cu mine. Maeve îi spune *Elementul tânăr și amabil*.

— Ai genul ăla de față care transmite că nu poți fi niciodată lipsit de politețe, spune ea.

Eu îl numesc mai degrabă *Blestemul Knox Myers*: irezistibil în ochii octogenarelor, invizibil pentru fetele de vârsta mea. Data trecută, la meciul difuzat la TV pentru care s-a înghesuit lumea la Café Contigo, Phoebe Lawton a călcat la propriu peste mine ca să ajungă la Brandon Weber, când a decis să dea și el pe acolo, la finalul serii.

Ar trebui să-mi văd mai departe de telefon și să mă prefac a nu fi auzit remarca bătrânei, așa cum ar face Brandon dacă ar fi în locul meu. *Ce ar face Brandon* e un motto oribil după care să te ghidezi în viață, dat fiind că tipul ăsta ocupă spațiu degeaba pe lume și trece prin propria existență deschizând uși datorită părului bogat, trăsăturilor faciale simetrice și abilității de a arunca mingea cum trebuie – obține ce vrea de fiecare dată și cu siguranță nu e prins în conversații ciudate, în mijloacele de transport în comun, cu persoane de vârsta a treia.

Deci, da, să mă fac că n-am auzit mi-ar simplifica viața pentru următorul sfert de oră.

Însă, în loc să merg pe drumul ăsta, mă trezesc spunând:

— Există și un termen pentru așa ceva. Nomofobia. Teama de a rămâne fără propriul telefon.

— Serios?, întreabă bătrâna, și acum mi-am semnat sentința de-a binelea.

Poarta se deschide și discursul ei se revarsă. Până ajung în centrul orașului, știu deja totul despre cei șase nepoți ai ei și despre operația

suferită la șold. Doar abia după ce cobor din autobuz mă pot întoarce la ce făceam înainte pe telefon – să verific dacă mai e vreun mesaj de la cel care ne-a trimis ieri regulile jocului Adevăr sau Provocare.

Ar trebui să mă prefac că nici n-am văzut acel mesaj. Toți din liceu ar trebui să facă la fel. Dar n-o vom face. După tot ce s-a întâmplat cu Simon, ni s-a întipărit în ADN-ul colectiv fascinația morbidă pentru chestiile de genul acesta. Seara trecută, când ne-am întâlnit pentru a repeta piesa pe care o vom juca la primăvară, am sfârșit prin a ne da cu toții cu presupusul despre cine ar putea fi necunoscutul care dă mesaje.

Totuși, cred că toată treaba a fost doar o glumă.

E ora patru când intru pe ușa clădirii unde este biroul *Până la proba contrară*. A trecut deja deadline-ul de douăzeci și patru de ore, până la care presupusul jucător ar fi trebuit să aleagă – iar imitatorul lui Simon păstrează în continuare tăcerea.

Trec de cafeneaua din hol și iau liftul până la al treilea etaj. *Până la proba contrară* este în capătul unui coridor îngust, ușa în ușa cu apartamentul unei mici clinici care face implant de păr, iar întregul hol are un miros chimic. Un tip cu început de chelie iese pe ușa. Lasă privirea în pământ și se strecoară rușinat pe lângă mine, de parcă l-aș fi surprins cumpărând ceva pornografic.

Când deschid ușa biroului nostru, sunt înconjurat de zumzetul specific unei încăperi în care este prea multă lume, și toți vorbesc în același timp.

— Câte condamnări până acum?

— Douăsprezece despre care știm deocamdată, dar ar putea fi mai multe.

— A sunat cineva la Channel Seven?

— Optsprezece luni, după care a fost eliberat, și în scurt timp arestat din nou.

— Knox!

Sandeep Ghai, un absolvent de Harvard care a început să lucreze pentru Eli din toamna trecută, îmi face cu mâna din spatele unui teanc de dosare care îi ajunge până la nas.

— Chiar persoana pe care o căutam. Am nevoie de dosarele cu cerințe pentru angajări, alea patruzeci. Să fie gata astăzi. Le găsești acolo, împreună cu adresele. Poți termina până la cinci, să prindem poșta deschisă?

— Patruzeci?

Ridic sprâncenele a mirare, dar iau totuși dosarele din brațele lui. *Până la proba contrară* nu doar apără persoane despre care Eli și ceilalți avocați consideră că au fost acuzate pe nedrept. Le ajută să-și găsească și locuri de muncă, mai apoi. Așa că, din timp în timp, trimit prin poștă diferite CV-uri, împreună cu scrisori de intenție în care Eli le argumentează de ce este un lucru bun să fie angajate persoane care au fost acuzate, apoi exonerate. Avem noroc dacă o singură companie pe săptămână arată un minim interes.

— De ce atât de multe?

— Reclama făcută cazului D’Agostino, mă lămurește Sandeep, ca și cum asta ar explica totul. Cu toții par preocupați și implicați social când miros că e rost să-și facă PR gratis.

Ar fi trebuit să mă gândesc și eu. Eli a fost peste tot la știri, vorbind despre un grup de tineri acuzați de trafic de droguri, dar cazul s-a dovedit în cele din urmă a fi fost o înscenare din partea unui polițist din San Diego, Carl D’Agostino, și a subalternilor săi. Cu toții așteaptă acum să înceapă procesul, iar firma lui Eli a muncit enorm pentru a demonstra nevinovăția tinerilor.

Ultima dată când Eli a avut parte de la fel de multă mediatizare a fost pe vremea cazului lui Simon Kelleher. Pe atunci, Eli era mereu prezent la știri, în prime-time, după ce îl scosese pe Nate Macauley din închisoare. Câteva săptămâni mai târziu, Nate a fost angajat de compania tatălui meu. Încă mai lucrează acolo, iar tata îi plătește și cursurile de la universitate.

După ce Bronwyn Rojas a plecat la Yale și *Până la proba contrară* a început să caute un alt voluntar, m-am gândit că Maeve se va oferi. E în relații bune cu Eli, plus că a jucat un rol esențial în rezolvarea misterului în cazul lui Simon. Nimeni nu-l privise altfel decât ca pe o victimă, până ce Maeve nu i-a descoperit personalitatea secretă din online și planul lui diabolic.

Dar Maeve nu a vrut să lucreze aici.

— E o chestie a lui Bronwyn, nu mă reprezintă și pe mine, a spus ea, cu acel ton cu care de obicei pune capăt conversațiilor.

Așa că m-am înscris eu. Parțial pentru că mi se pare o muncă interesantă, dar și fiindcă nu se înghesuiau alte firme cu oferte de muncă pentru mine. Tatăl meu, care le povestește tuturor ce copil *al naibii de minunat* este Nate Macauley, nu s-a deranjat să mă întrebe dacă mi-aș dori să lucrez cu el în construcții.

Bine, să fim cinstiți, mânuirea unor unelte nu se numără printre punctele mele forte. Am ajuns odată la urgență pentru că mi-am dat cu ciocanul peste deget, încercând să agăț un tablou. Dar, chiar și așa... ar fi putut să mă întrebe.

— Cinci fix, mă readuce Sandeep cu picioarele pe pământ. Mă pot baza pe tine, da?

— Mă descurc eu, spun și caut din ochi un loc mai puțin aglomerat unde să mă așez cu dosarele.

Eli e singurul de la *Până la proba contrară* care are un birou doar al lui. E atât de încărcat cu hârtii, încât de abia îi vezi părul, care îl face să arate ca un om de știință puțin dus cu pluta. Însă, printr-un miracol, masa din spatele lui e goală.

Mă îndrept în direcția aia, sperând să apuc să schimb și două vorbe cu el. Eli este fascinant pentru mine, nu doar fiindcă este al naibii de bun la munca pe care o face, dar cred că mai ales pentru că la prima vedere ai spune că e un tip comun, după care nu întorci capul pe stradă. Și, cu toate astea, are așa de multă încredere în el, încât devine un personaj magnetic. Acum, după ce am lucrat alături de el câteva luni, nu mă mai surprinde că are o iubită superbă sau că îi face pe oameni să se deschidă în fața lui în situații complicate.

Vreau să învăț cât mai multe de la el.

În plus, ar fi minunat dacă în cele din urmă mi-ar reține și numele.

Dar nici nu am traversat jumătate de încăpere, că Sandeep începe să zbiere:

— Eli! Avem nevoie de tine în Winterfell.

Eli își trage scaunul într-o parte și scoate capul pe după hârtii.

— În ce?

— Winterfell, îi repetă Sandeep, răbdător.

Când Eli își păstrează expresia confuză, îmi dreg și eu vocea.

— E sala aia mică de conferințe. Nu știi? Sandeep le-a dat nume, ca să le putem diferenția, îi zic. Cealaltă e... King's Landing.

Ca și mine, Sandeep este un mare fan al serialului *Urzeala tronurilor*, așa că a dat nume camerelor după locuri esențiale ale poveștii. Însă Eli, care nici nu a citit cărțile, nici nu a urmărit serialul, e mereu picat din lună.

— Ah, bun. Mulțumesc, îmi spune, apoi se întoarce spre Sandeep. Dar ce avea dacă îi spuneam *sala mică de conferințe*?

— Avem nevoie de tine în Winterfell, repetă Sandeep, cu vocea încărcată de nerăbdare.

Eli se ridică și îmi aruncă un zâmbet obosit.

Tot e un progres și acesta.

Îmi împrăști dosarele pe masa goală, îmi așez telefonul lângă și mă apuc de muncă. Imediat însă, telefonul îmi piuie cu o serie de mesaje de la surorile mele. Am patru, toate mai mari decât mine, și prenumele tuturor încep cu litera K – Kiersten, Katie, Kelsey și Kara.

Suntem ca familia Kardashian, doar că fără banii lor.

Surorile mele încep mereu conversații de grup despre absolut orice. Zile de naștere, emisiuni TV, foști iubiți și iubite. Despre mine, destul de des. E un coșmar că le pasă atât de tare despre viața mea sentimentală sau despre viitorul meu.

Knox, ce s-a întâmplat cu Maeve? Era așa drăguță! Knox, cu cine mergi la bal? Knox, te-ai mai gândit la alegerea facultății? Anul viitor se apropie cu pași repezi și nici nu știi când te trezești în fața faptului împlinit!

De data asta, discută despre logodna surpriză a lui Katie, de Valentine's Day. Va fi prima dintre noi care se căsătorește, deci e muuult de vorbit.

Conversația lor se răcește, în cele din urmă, și sunt pe la jumătate cu lucrul la dosare când primesc un alt mesaj. Mă uit în telefon, așteptându-mă să văd numele uneia dintre surorile mele – probabil al lui Kiersten, pentru că ea ține mereu să aibă ultimul cuvânt – dar e un număr privat.

Nțț, niciun răspuns de la primul nostru jucător. Asta înseamnă pentru el înfrângere prin abandon. Nu mă așteptam la asta din partea ta, Phoebe Lawton. Nu ești deloc de gașcă.

Acum va trebui să dezvălui un secret de-al tău, în stilul consacrat la Despre Asta.

Rahat. Deci chiar se întâmplă. Totuși, cât de tragic ar putea fi? Simon nu a dezvăluit vreodată ceva despre Phoebe, fiindcă fata asta-i ca o carte deschisă. Se cuplează des cu diverși, dar nu înșală, nu frânge inimi, nu desparte cupluri. În plus, este una dintre acele fete care zboară dintr-un grup la altul, integrându-se natural, ca și cum granițele care ne țin pe noi separați nu ar exista pentru ea. Nu cred că are secrete.

Punctele de suspensie, semn că persoana tastează, rămân pe ecran o vreme. Necunoscutul încearcă să mențină tensiunea. Deși știu că nu ar trebui să mușc momeala, până și mie mi se accelerează pulsul. Încep să mă

detest pentru asta și mă pregătesc să bag telefonul în buzunar, când mesajul ajunge într-un final.

Phoebe s-a culcat cu iubitul surorii sale, Emma.

Stai așa. Ce?

Îmi arunc privirea prin birou, de parcă m-aș aștepta la o reacție în grup de la colegii mei. Uneori, uit că eu sunt singurul licean pe aici. Cu toții mă ignoră, absorbiți în treburile pe care le au de făcut, așa că mă întorc la telefon. Apăs butonul Home, ca să reactivez ecranul.

Phoebe s-a culcat cu iubitul surorii sale, Emma.

Nu poate fi adevărat. La urma urmei, chiar are Emma Lawton un iubit? E una dintre cele mai retrase fete din clasa a douăsprezecea. Din ce știu eu, se află într-o relație doar cu propriile teme. În plus, Phoebe nu i-ar face așa ceva surorii sale. Adică nu o cunosc atât de bine, dar bănuiesc că sunt reguli între fetele din aceeași familie... Surorile mele ar face moarte de om pentru așa ceva. Apar mai multe mesaje, unul după altul.

Care e treaba, Bayview? Chiar nu știi?

Rușine. Ești în urmă cu bârfele.

Iată un mic sfat de la mine: data viitoare, alegeți Provocare.

Capitolul patru

Maeve

Joi, 20 februarie

Ar trebui să cunosc pe dinafară cum e cazul să te porți cu o persoană al cărei secret a fost dezvăluit în fața întregii școlii. Așa te-ai aștepta. Dar a trecut ceva vreme și mi-am pierdut îndemânarea.

Ieri, eram la Café Contigo și îmi făceam temele, când a venit mesajul despre Phoebe. Imediat ce a avut și ea un moment liber și a aruncat un ochi spre telefon, mi-am dat seama că bârfa e adevărată. Expresia de pe fața ei a fost leită cu a lui Bronwyn, cu optsprezece luni în urmă, când site-ul fantomă al lui Jake Riordan, care continua munca lui Simon după moarte, a dezvăluit că a trișat la chimie.

Nu doar panică, ci și vinovăție.

Emma s-a năpustit pe ușa cafenelei la puțin timp după asta, roșie la față și tremurând din toate încheieturile. Aproape că mi-a fost greu s-o recunosc.

— E adevărat? De asta te purtai așa ciudat?

Mai-mai că se îneca aruncând cuvintele, cu telefonul ridicat în dreptul feței lui Phoebe. Aceasta era la casă, lângă tatăl lui Luis. Tocmai își scotea șorțul, și bănuiala mea era că avea de gând să se dea bolnavă și s-o șteargă de acolo.

Când și-a văzut sora a înghețat, a căscat ochii și nu a răspuns nimic. Emma s-a tot apropiat, și m-am temut că avea s-o pălmuiască pe Phoebe.

— A fost în timp ce eu și el încă mai eram împreună?

— După, a zis Phoebe rapid, cu convingere, și am știut imediat că e adevărat.

Apoi, domnul Santos a intrat în acțiune, luându-le pe amândouă pe după umeri și conducându-le în bucătărie.

Nu le-am mai văzut pe urmă nici pe una, nici pe cealaltă, seara trecută.

Credeam că domnul Santos reușise să țină izbucnirea lor departe de ochii curioșilor, dar apoi am văzut doi băieți din echipa de baseball apropiindu-se

de teighe. Unul a cerut mâncare la pachet, în timp ce al doilea tasta pe telefon.

Când am ajuns acasă și am început să vorbesc cu Knox, știa deja și el ce se întâmplase la cafenea. Toată lumea știa.

— Noul negustor de bârfe din Bayview pare că știe meserie, spusese el.

Înainte să adorm, seara trecută, m-am tot întrebat dacă să-i dau un mesaj lui Phoebe. S-o întreb dacă e bine. Dar chestia este că, deși am simpatizat-o dintotdeauna, nu suntem chiar prietene. Ne comportăm amical una cu alta, în mare parte și fiindcă petrec o grămadă de timp acolo unde ea lucrează, și pentru că fata asta e genul de persoană extravertită care vorbește cu toată lumea. Mi-a dat cândva numărul ei de telefon, *ca să-l am*, dar nu l-am folosit până acum. Iar clipa de față nu pare totuși cea mai potrivită. Poate că aș părea mai degrabă curioasă, nu îngrijorată. Acum, în timp ce cobor pe scări ca să merg la micul dejun, încă nu știu dacă a fost decizia corectă.

Când intru în bucătărie, mama stă la masă, încruntată în fața laptopului. Când Bronwyn era și ea aici, obișnuiam să luăm micul dejun la insula de bucătărie, dar acum să stau lipită de scaunul ei gol mă face să-mi pierd pofta de mâncare. Mama nu ar recunoaște niciodată, pentru că prezența lui Bronwyn la Yale e un vis împlinit pentru amândouă, dar cred că și ea simte același lucru.

Ridică privirea și îmi zâmbeste.

— Uite ce am găsit, spun eu și scot o cutie de Froot Loops din dulap.

— Nu-mi amintesc să le fi cumpărat.

— Nu le-ai luat tu, îi spun.

Îmi umplu un castron cu cereale colorate, apoi scot laptele din frigider și mă așez lângă ea. Tata intră în bucătărie, potrivindu-și cravata, iar mama îi aruncă o privire ucigătoare.

— Serios, Javier? Parcă ne înțelesesem să mâncăm sănătos măcar dimineața!

Tata arată vinovat pentru o secundă.

— Sunt îmbogățite cu vitamine, totuși. Și cu minerale esențiale. Scrie și pe cutie.

Ia un pumn din castronul meu, înainte să apuc să torn lapte, și le aruncă în gură.

Mama își dă ochii peste cap.

— Ești la fel de imatur ca ea. Să nu vii să-mi plângi mie când dinții tăi se vor umple de carii.

Tata își înghite cerealele și o pupă pe obraz, apoi mă sărută pe frunte.

— Promit să-mi suport viitoarele carii cu stoicism, spune.

Tata s-a mutat din Columbia în State când avea zece ani, așa că nu are propriu-zis accent, dar există un ritm melodios în stilul lui de a vorbi, foarte puțin formal. E unul din lucrurile pe care le ador la el. Și faptul că amândoi apreciem zaharurile rafinate, o chestie pe care Bronwyn și mama o condamnă.

— Nu mă așteptați la cină, bine? Am ședința aia de mediere alături de colegi, sunt convins că o să dureze ceva.

— Foarte bine, mediatorule, spune mama cu afecțiune.

Tata își ia cheile dintr-un cârlig al cuierului și iese pe ușă.

Înghit o cantitate mare de Froot Loops, cerculețe deja îmbibate în lapte, și fac un gest spre laptopul ei.

— Deci, ce ai luat?

Mama radiază, bucuroasă că am schimbat subiectul și de direcția în care duce asta nou.

— O să-ți placă la nebunie! Am luat bilete la musical-ul *Into the Woods*, pentru săptămâna viitoare, când vine Bronwyn. Va fi o modalitate excelentă de a compara actori profesioniști cu amatorii. E piesa pe care o va juca și trupa de actorie a liceului la primăvară, nu?

Mai înghit o lingură de cereale înainte să mă aventurez să răspund. Am nevoie de ceva timp ca să-mi pregătesc niște entuziasm.

— Fantastic! O să fie distractiv.

Poate că e prea mult entuziasm. M-am căznit prea tare. Mama se încruntă.

— Nu vrei să mergi?

— Ba da, cum să nu, mint eu.

Nu pare convinsă.

— Ce s-a întâmplat? Credeam că adori musical-urile?

Mama. Trebuie totuși să-i apreciem efortul de a ovaționa fiecare interes trecător de-al meu. *Maeve a jucat într-o piesă cândva. Ergo, lui Maeve îi plac toate piesele!* Am jucat într-o piesă anul trecut și a fost acceptabil. Dar anul ăsta nici n-am vrut să aud. A părut una dintre acele experiențe pe care

le bifezi o singură dată și le treci pe raftul chestiilor pe care nu mai vrei să le repeți. *Am încercat, a fost OK, dar nu mi se potrivește.*

Pe raftul ăla pun cam toate lucrurile, de altfel.

— Da, îmi plac. Dar Bronwyn nu a văzut deja *Into the woods*?

Maică-mii îi apare o cută pe frunte.

— L-a văzut? Când?

Îmi fac de lucru cu ultimele cereale din castron, le vânez cu lingura.

— De Crăciun, cred? Cu... Nate.

Of, neinspirată minciună. Nate nu ar merge la un musical nici mort.

Mama se încruntă și mai tare. Nu-i displace Nate, propriu-zis, dar nu face un secret din părerea ei că Bronwyn și cu el vin „din lumi diferite”, ca s-o citez. În afară de asta, mama insistă că Bronwyn e prea tânără pentru o relație serioasă. Când îi amintesc că ea l-a cunoscut pe tata la facultate, pune accentul pe *anul întâi de facultate*, de parcă între liceu și facultate te maturizezi cât pentru zece ani.

— Atunci stai c-o sun și verific, zice mama și se întinde după telefon. Le pot returna în treizeci de minute de la achiziționarea lor.

Îmi lovesc fruntea cu degetele.

— Știi ce? Las-o baltă. Nu au văzut musical-ul ăsta, au văzut filmul *Furios și iute*, partea a douăzecea sau mai știu eu care. Cam același lucru, practic.

Mama pare confuză, apoi capătă o expresie exasperată când duc castronul la gură și încep să sorb zgomotos laptele colorat în roz.

— Maeve, termină. Nu mai ai șase ani.

Se întoarce la laptop.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, de abia mi-am verificat email-ul! Când s-au strâns atâtea necitite?

Las jos castronul și iau un șervețel, fiindcă pe neașteptate îmi curge nasul. Mă șterg fără să mă gândesc la nimic, poate doar la faptul că e cam devreme pentru alergiile de primăvară, dar când las în jos mâna cu șervețelul...

Oh, Dumnezeule.

Mă ridic de la masă fără un cuvânt, cu șervețelul strâns bine în mână, și alerg spre baia de la etaj. Simt cum nasul mi se umezește la loc și știu ce o să văd în oglindă. Chipul palid, buzele încordate, privirea încețoșată – și câte un firicel de sânge scurgându-se din fiecare nară.

Groaza mă lovește brutal, rapid, de parcă cineva m-ar fi atins cu un aparat cu electroșocuri; un moment de panică, apoi un tremurat incontrollabil, încât de abia pot ține șervețelul apăsător pe nas. Se înroșește repede, în timp ce inima parcă vrea să-mi spargă pieptul. Îmi simt pulsul în urechi. Ochii mei, în oglindă, parcă nu se mai opresc din clipit.

S-a întors. S-a întors. S-a întors.

De fiecare dată când leucemia și-a făcut simțită prezența, a început cu sângele din nas.

Mă imaginez intrând în bucătărie și arătându-i maică-mii șervețelul înroșit, iar aerul îmi părăsește plămânii. Nu pot suporta să o văd din nou îmbătrânind în câteva secunde zece ani, de parcă ar fi un cadru de film în care personajul a călătorit în viitor. Îl va suna pe tata, și când el va ajunge acasă nu va mai avea buna dispoziție din dimineața asta. Va purta cu el peste tot acea expresie pe care o urăsc, fiindcă știu la ce se gândește când ea i se întipărește pe chip. Rugăciunea pe care și-o spune în gând. După ce aproape am murit, când aveam opt ani, l-am auzit spunând-o, în spaniolă, lângă patul meu de spital. „Por favor, Dios, llévame a mi en su lugar. Yo por ella. Por favor.” Deși de abia eram conștientă, m-am gândit: Doamne, nu, nu-l asculta, pentru că refuz din start orice fel de rugăciune în care tata cere să-mi ia locul și să sufere el pentru mine.

Dacă îi arăt maică-mii șervețelul, va trebui să trec iar prin tot caruselul de teste și investigații medicale. Va începe cu acelea mai puțin invazive și mai puțin dureroase, dar în cele din urmă tot va trebui să le suport pe toate. Vom sta în biroul doctorului Gutierrez, ne vom holba la fața lui îngrijorată, trasă, în timp ce el cântărește avantajele și dezavantajele unui anumit tip de tratament. Când ne va reaminti că *de fiecare dată când boala revine, e tot mai greu de tratat*. În cele din urmă, ne vom alege otrava, alegere urmată de luni în care voi pierde în greutate, îmi voi pierde părul, energia, timpul.

Îmi voi pierde speranța.

Ultima dată când s-a întâmplat aveam treisprezece ani și mi-am promis să nu mai trec vreodată prin asta.

Nasul nu-mi mai sângerează. Examinez șervețelul cu detașare, încercând să mă pun în pielea unui medic. Nu e așa mult sânge, serios acum. Poate e de vină doar aerul uscat – suntem în februarie, la urma urmei. Să-ți curgă sânge din nas nu-i ceva nemaiîntâlnit și nu are sens să panichez pe toată lumea. Strâng buzele și trag cu putere aer în piept, apoi arunc șervețelul și

trag apa, înainte să apuc să văd firicele de sânge împrăștiindu-se în ea. Scot un șervețel umed și îmi șterg fața.

— E în regulă, îi spun fetei care mă privește în oglindă.

Amândouă ne ținem cu mâinile de marginile chiuvetei.

— E totul în regulă.

•

Noul joc cu bârfe al liceului trimite două înștiințări în dimineața asta: o avertizare că următorul jucător va fi contactat în curând, și un link către reguli, să ni le reamintească. La prânz, toată lumea citește site-ul respectiv, cu ochii lipiți de telefon, băgând mâncarea în gură cu gesturi mecanice.

Nu mă pot abține să nu mă gândesc că Simon ar fi adorat asta.

Dacă este să fiu sută la sută sinceră acum... poate că nici mie nu-mi pică tocmai rău divertismentul.

— Eu sunt mai surprins că Emma a avut un iubit, spune Knox, uitându-se la masa unde Phoebe stă alături de prietena ei, Jules Crandall, și alte câteva fete dintr-a zecea.

Emma nu-i pe nicăieri, dar așa se întâmplă de obicei, nu este o noutate. Sunt convinsă că mănâncă afară, cu singura ei amică alături de care s-a afișat vreodată, o tipă tăcută pe nume Gillian.

— Crezi că tipul în cauză e de la noi din liceu?

Apuc unul dintre cartofii prăjiți pe care-i împărțim și îl tăvălesc prin ketchup, apoi mi-l azvârl în gură.

— Eu n-am văzut-o pe Emma cu niciun tip, niciodată, spun.

Lucy Chen, care fusese prinsă până peste cap într-o altă conversație de la masa noastră, se răsucesc pe scaun.

— Vorbiți despre Phoebe și Emma?, ne întreabă, privindu-ne dezaprobat.

Pentru că Lucy Chen este exact genul ăla de fată – care te critică pentru ceea ce faci, încercând să se strecoare și să participe și ea. Mai e și pasionată de dramă, la propriu, din moment ce are rolul principal din *Into the Woods*, alături de Knox.

— Toată lumea ar trebui să ignore jocul ăsta, pur și simplu, zice ea.

Iubitul ei, Chase Russo, intervine:

— Luce, jocul ăsta e subiectul despre care tot vorbești de zece minute.

— Vorbesc despre cât de *periculos* este, spune Lucy, hotărâtă. Se știe ce poate face liceului nostru o chestie de genul acesta.

Îmi înăbuș un căscat. Așa se întâmplă când n-ai un talent miraculos în a-ți face prieteni – rămâi pe cap cu unii care nu prea îți plac. În cea mai mare parte a timpului, mă simt recunoscătoare pentru camaraderia celor de la trupa de teatru, pentru că îmi țin companie și când Knox nu e prin preajmă. Alteori, însă, mă întreb cum ar arăta școala și viața dacă mi-aș da mai mult silința. Dacă aș alege eu pe cineva să-mi fie alături, în loc să mă las trasă în diferite grupuri întâmplătoare care se nimeresc în calea mea.

Privirea îmi fuge spre Phoebe, care mestecă cu ochii pierduți în gol. Trebuie să fie o zi grea pentru ea, dar totuși e aici, gata să o înfrunte. Îmi amintește de Bronwyn, din punctul ăsta de vedere. Phoebe poartă una dintre rochiile ei în culori aprinse, părul arămiu îi cade în bucle pe umeri, iar machiajul îi este impecabil.

Nu încearcă să treacă nevăzută prin peisaj.

Îmi doresc să-i fi dat totuși mesaj seara trecută.

— Oricum, sunt convinsă că știm cu toții cine e în spatele jocului, adaugă Lucy și face un gest din cap spre masa din colț la care Matthias Schroeder mănâncă singur, cu capul aproape în întregime ascuns de o carte. Ar fi trebuit exmatriculat după ce l-au prins cu *Simon Spune*... Politica directoarei Gupta, cu zero toleranță pentru așa ceva, a venit prea târziu.

— Chiar crezi că e vorba tot de Matthias acum? Dar *Simon Spune* era o chestie inofensivă, zic eu.

Nu reușesc să-l antipatizez pe Matthias, deși apăruse și numele meu pe blogul lui care a avut viață scurtă toamna trecută. Matthias s-a mutat aici într-a noua, chiar în perioada în care eu am început să merg mai des la școală, fiindcă mă simțeam mai bine. Nu a reușit să se integreze. L-am văzut trecând pe lângă grupuri care fie îl ignorau, fie îl luau în râs. Știam că foarte probabil aș fi fost și eu în situația lui, dacă nu ar fi existat Bronwyn.

Chase rânjește.

— Tipul ăla era tare depășit când venea vorba de bârfe și secrete. *Maeve Rojas și Knox Myers s-au despărțit!* Serios, frate? Toată lumea știe și nimănui nu-i pasă. A fost o despărțire fără scandal, atât de banală. Mai încearcă, măi, băiatule.

— Chiar și așa, pufnește Lucy. Nu am încredere în el. Îmi dă același sentiment pe care îl aveam când îl vedeam pe Simon: un tip singuratic, respins de toți și veșnic nemulțumit.

— Simon nu era... încep eu, dar sunt întreruptă de o voce răstită din spatele meu.

— Ce faci, Phoebe?

Ne întoarcem și-l vedem pe Sean Murdock lăsat pe spate cu scaunul, îndreptat în direcția mesei lui Phoebe. Sean e prietenul cel mai nemernic al lui Brandon Weber, iar asta cred că spune multe. *Ugh*, îi scapă lui Knox o interjecție când observă despre ce e vorba.

Sean îmi spunea *Moarta Umblătoare* în clasa a noua, și sunt convinsă că nici acum nu-mi cunoaște numele real.

Phoebe nu răspunde, așa că Sean își trage scaunul și mai departe de masă, cu un scârțâit care le atrage și mai multor elevi atenția.

— Nu știam că tu și cu Emma sunteți așa apropiate, strigă el, ca să acopere alte zgomote din cantină. Dacă sunteți în căutarea altui tip pe care să-l împărțiți, mă ofer voluntar.

Amicii lui încep să râdă și să scoată fornăieli, iar Sean ridică tonul și mai mult.

— Mă luați pe rând sau joc la dublu, cum preferați. Mă descurc oricum.

Monica Hill, una dintre fetele care stau mereu în preajma lui Sean și Brandon, râde și îl lovește peste braț, încurajator. În ce-l privește pe Brandon, el râde cel mai tare de la masa aia.

— În visele tale, frate, spune el, dar nu se uită în direcția lui Phoebe.

— Doar pentru că ai și tu parte, nu e cazul să te lăcomești, spune Sean. Iubirea fetelor Lawton e destulă cât să ajungă la toți. Nu-i așa, Phoebe? *Sharing is caring*. Împarte și cu alții, dacă îți pasă. Ascultă la mine, Bran. Sunt un adevărat poet.

Se face brusc liniște, prea liniște. Genul ăla de tăcere care apare când toată lumea dintr-o încăpere e atentă la același lucru. Phoebe se uită în podea, cu buzele strânse. Sunt cât pe ce să mă ridic, cu sentimentul că trebuie să fac ceva, să spun ceva urgent, deși nu știu ce anume, când Phoebe ridică privirea și îl înfruntă pe Sean.

— Mulțumesc, dar mai bine nu, spune ea tare și răspicat. Dacă simțeam nevoia să fiu plictisită și dezamăgită, era de ajuns să mă uit la tine cum joci baseball.

Apoi mușcă zgomotos dintr-un măr verde.

Tăcerea se sparge în urale și discuții.

— La naiba, fată! spune Chase, admirativ.

Fața lui Sean capătă o roșeață urâtă, dar înainte să poată spune ceva, unul din băieții care asigură calmul și ordinea la cantină vine dinspre bucătărie. E Robert, singura persoană de la Liceul Bayview cu o voce mai răsunătoare decât a lui Sean. Își face mâinile pâlnie la gură, iar eu mă ghemuiesc la loc pe scaun.

— Vă liniștiți sau e nevoie să chem un profesor?, strigă.

Sonorul e brusc tăiat la jumate, iar asta ne permite să auzim replica lui Sean.

— Ai vorbit ca o târfă ce ești, Lawton.

Robert nu are nicio ezitare.

— Mergi în biroul doamnei directoare acum, Murdock.

— Ce?, protestează Sean, desfăcându-și brațele în lateral. Ea a început. M-a insultat. A încălcat regulamentul școlii în privința hărțuirii.

Simt revolta cum îmi curge prin vene. De ce tac, mai exact? Ce naiba am de pierdut?

— Mincinosule, spun eu, tare, speriiindu-l pe Knox, care aproape cade de pe scaun. Tu ai provocat-o și toată lumea a văzut.

Sean pufnește, în ton cu vociferările din încăpere.

— Nu te-a întrebat nimeni pe tine, canceroso.

Cuvântul îmi face stomacul să se întoarcă pe dos, dar îmi dau ochii peste cap, ca și cum ar fi o insultă de mult fumată, pe care o aud în fiecare zi.

— Oh, du-te naibii, spun.

Robert își încrucișează pe piept brațele tatuate și face un pas în față. Umblă zvonul că a lucrat la bucătăria unei închisori, meserie care l-a pregătit impecabil pentru ce are de înfruntat aici. Poate că tocmai de asta a și fost imediat angajat la cantina liceului. Directoarea Gupta și-a însușit cu brio lecția pe care a primit-o anul trecut.

— Murdock, în biroul doamnei directoare, spune el, răgușit. Mergi de bunăvoie sau te duc eu. Dar îți promit că n-o să-ți placă.

De data asta, nu mai deslușesc ce mormăie Sean, care se ridică în picioare. Îi aruncă o privire plină de ură lui Phoebe când trece pe lângă masa ei, iar fata i-o întoarce. Dar, odată ce el dispăre din peisaj, fața ei... pur și simplu se prăbușește.

— Cineva o să fie trimis la detenție, concluzionează Chase. Încearcă să rămâi în viață, Murdock.

Îmi scapă un suspin, iar Chase se strâmbă, ca și cum ar vrea să-și ceară scuze.

— Prea curând?, spune.

Se sună de oră și începem să ne strângem lucrurile. La masa lor, Jules ia tava din mâna lui Phoebe și îi șoptește ceva la ureche. Phoebe încuviințează și își aruncă rucsacul pe umăr. Pornește spre ușă, dar se oprește la masa noastră ca să lase niște fete de-a noua să se strecoare printre scaune în grabă. Ele o privesc și pufnesc în râs.

O ating pe braț, ușor.

— Ești bine?, întreb.

Înainte să-mi poată răspunde, se bagă și Lucy în vorbă:

— Nu ar trebui să treci prin așa ceva, Phoebe, spune Lucy, și pentru o secundă îmi e chiar simpatică, înainte să-și recapete expresia caracteristică de superioritate. Poate că ar trebui să-i spunem directoarei Gupta ce se petrece, încep să cred că ne-ar fi mai bine la școală dacă nimeni nu ar avea telefon mobil...

Phoebe se întoarce spre ea și se uită urât, cu ochii parcă scăpărând scânteii. Lucy se clatină și face un pas înapoi, pentru că e genul ăla de persoană exagerat de dramatică. Vocea lui Phoebe, când vorbește în cele din urmă, e a naibii de rece.

— Să nu îndrăznești.

Capitolul cinci

Phoebe

Joi, 20 februarie

— *Bizar*, îi spun lui Owen.

Se apleacă în față de pe scaunul lui înalt de la insula de bucătărie, cu fața concentrată.

— Îl poți folosi într-o propoziție?

— Păi... ezit eu.

— E una trecută chiar pe spatele cartonașului, suspină el.

— Ah, bun așa.

Întorc cartonașul și citesc:

— Acel film bizar a fost atât de straniu, încât toți cei din sală au rămas fără cuvinte.

— Bizar, spune Owen. B-A-Z-A-R.

Rânjește fericit, așteptând să-l felicite.

Rămân cu cartonașul în mână, pe gânduri. Nu sunt multe lucruri care mi-ar putea distra atenția de la ultimele douăzeci și patru de ore, dar să-l văd pe Owen dând greș la scris e clar unul dintre ele. În general, e atât de avansat la scriere, încât s-ar putea compara cu un elev de liceu.

— Nu, ăla este alt cuvânt.

— Ce?, întreabă el, aranjându-și ochelarii. Am silabisit cuvântul pe care mi l-ai spus tu.

— Nu. *Bazarul* e ca un fel de târg. Sinonimul lui *ciudat* e *B-I-Z-A-R*.

— Pot să mă uit?, spune Owen și întinde mâna.

De obicei, nu-l ajut la teme, dar m-am simțit atât de vinovată pentru că am fost o soră oribilă în ce-o privește pe Emma, încât m-am oferit să-i dau fratelui meu o mână de ajutor când am ajuns acasă. A fost atât de surprins și fericit, încât acum mă simt și mai prost. Știu că Owen își dorește ca eu și Emma să-i acordăm mai multă atenție – se vede după cât de intruziv a devenit. În general, e un copil curios, iar curiozitatea lui se amplifică de fiecare dată când noi două aducem prieteni în vizită. Se strecoară des în

camera mea când Jules e la mine, iar uneori se ține după Emma până la bibliotecă, atunci când ea dă meditații. Uneori ne enervează, deși știm că vrea și el doar să se simtă inclus.

Ar fi atât de simplu să-l invităm să vină cu noi, dar n-o facem. Stăm fiecare în pătrățica noastră.

Suntem singuri acum în apartament, cu mama plecată la birou și Emma care încă nu a ajuns acasă. N-am văzut-o mai deloc de când domnul Santos ne-a tras pe amândouă în bucătărie, la Café Contigo, și ne-a sugerat să mergem acasă și să avem o discuție între patru ochi. Emma a părut de acord, dar imediat ce am ieșit din cafenea ea a luat-o spre casa prietenei ei Gillian și a petrecut noaptea acolo. Nu mi-a răspuns la mesaje și m-a ocolit la școală.

Ceea ce, într-un fel, chiar a fost o ușurare, deși doar a amânat inevitabilul.

— Ca să vezi, eu mereu am crezut că sunt invers, spune Owen și lasă cartonașul pe masă. Ce rușine.

Rezist impulsului de a-i ciufuli părul. Nu mai e un copilaș, deși se comportă ca unul. Uneori, am senzația că Owen a rămas împietrit în timp după ce tata a murit. Pentru totdeauna la vârsta de nouă ani, indiferent cât s-ar înălța. Owen e mai deștept decât mine și decât Emma – testele arată că e un fel de geniu. Tehnologia, cel puțin, este floare la ureche pentru el. A conectat telefoanele noastre la laptopul din casă într-un mod care ne lasă mască pe noi, ceilalți. Dar, din punct de vedere emoțional, e foarte imatur, iar mama nu i-a dat voie să sară peste clase și să ajungă într-una mai avansată, deși ar fi putut s-o facă foarte ușor.

Înainte să-i pot răspunde, aud o cheie în ușă și inima mi-o ia razna. E prea devreme să se întoarcă mama, ceea ce nu poate însemna decât că Emma își va face apariția în cele din urmă.

Sora mea intră cu rucsacul aruncat pe un umăr și cu o sacoșă, probabil cu haine, în cealaltă mână. Poartă o cămașă albastru-deschis și blugi, iar părul îi e prins în coadă. Are buzele uscate, crăpate. Se oprește brusc când mă vede și lasă rucsacul și sacoșa să-i cadă pe jos.

— Bună, spun.

Vocea mea se aude ca un chițăit, mai degrabă. Cuvântul se evaporă imediat ce e rostit.

— Bună, Emma! zice Owen, plin de entuziasm. N-o să-ți vină să crezi ce nasol am confundat un cuvânt!

Așteaptă, dar ea doar îi zâmbește obosită, așa că fratele meu continuă:

— Știi cuvântul *bizar*? Când un lucru e din cale-afară de straniu?

— Da, îl știu, spune Emma și mă privește.

— L-am scris pe litere B-A-Z-A-R. Ca în locul de unde faci cumpărături.

— Ei, bine, e de înțeles, spune Emma, și îmi lasă senzația că face un efort uriaș să vorbească firesc. O să mai încerci o dată?

— Neah, l-am reținut acum, spune Owen, fâțâindu-se pe scaun. Mă duc să mă joc *Bounty Wars* puțin.

Nici eu, nici Emma nu-i răspundem, așa că pornește de-a lungul coridorului. Imediat ce ușa dormitorului se închide în urma lui, Emma își încrucișează brațele la piept și se întoarce spre mine.

— De ce?, mă întreabă sec.

Gura îmi este uscată. Apuc paharul pe jumătate plin cu Fanta pe care l-a lăsat Owen pe masă și-l dau pe gât înainte să răspund.

— Îmi pare rău.

Fața Emmei devine și mai rigidă.

— Asta nu-i un motiv.

— Știu. Dar chiar îmi pare. Nu am avut de gând... doar că a fost petrecerea aia acasă la Jules, în Ajunul Crăciunului, iar Derek...

Sora mea tresare când pronunț numele lui, dar eu merg mai departe.

— S-a dovedit că-l cunoștea pe vărul lui Jules. Au mers în tabără împreună. Amândoi cântă la saxofon. M-am dus la petrecere ca să-mi petrec timpul cu Jules, iar el era... acolo.

— El era acolo, repetă Emma, pe un ton plat. Deci asta-i justificarea ta? Proximitatea?

Deschid gura să spun ceva, apoi o închid. Nu am un răspuns potrivit. Nici pentru ea, dar nici măcar pentru mine. De două luni tot încerc să-mi dau seama care a fost motivul.

Pentru că eram beată. Bine, dar asta e doar o scuză. Alcoolul nu mă împinge să fac lucruri pe care altfel nu le-aș face. Doar e un brânci în direcția în care m-aș fi dus oricum.

Pentru că tu te despărțiseși de el. Da, de trei săptămâni bune. Emma l-a cunoscut pe Derek în vară și au fost împreună cinci luni, înainte ca el să pună punct relației. Nu știu de ce a făcut-o. Ea nu mi-a spus niciodată,

pentru că nu obișnuiește să discute despre tipii cu care iese. Dar am văzut cu câtă atenție se pregătea când urma să se vadă cu el. Poate că s-ar fi împăcat, în cele din urmă, dacă eu și Derek nu am fi dat foc acelei posibilități.

Pentru că îmi plăcea de el. Hmm. Asta e bomboana de pe coliva mea. Nici măcar nu-l plăceam cine știe ce.

Pentru că am vrut să te rănesc. Nu în mod conștient, dar uneori chiar mă întreb dacă nu se ascunde un adevăr complicat acolo. Am tot încercat să-i atrag atenția Emmei încă de când tata a murit, dar de cele mai multe ori ea a privit direct prin mine. Poate că o parte defectă a minții mele și-a dorit ca ea să se uite în sfârșit la mine, să mă observe. În cazul ăsta, misiunea a fost îndeplinită.

Mă privește atentă.

— A fost primul meu iubit, spune. Singurul.

Nu știam, pentru că nu mi-a spus niciodată. Acum treaba asta face să fie și mai urât ce s-a întâmplat între noi. Simt o împunsătură de regret când zic:

— Îmi pare rău, Emma. Cu adevărat. Aș da orice să mă pot revanșa față de tine. Și, îți jur, nu am spus nimănui, nici măcar lui Jules. Derek trebuie să fi...

— *Nu-i mai spune numele!*

Vocea Emmei e atât de ascuțită, încât îmi închide practic gura.

— Nu vreau să aud! Îl urăsc pe el, te urăsc pe tine, și nu vreau să mai vorbesc cu niciunul dintre voi cât oi mai avea de trăit!

Lacrimile încep să-i curgă pe obraji, iar mie mi se taie respirația. Emma nu plânge aproape niciodată – ultima dată a fost la înmormântarea tatei.

— Emma, putem te rog să...

— Vorbesc serios, Phoebe! Lasă-mă în pace!

Trece pe lângă mine și pornește spre dormitor, trântind ușa atât de tare, încât pare că o să sară din balamale. Ușa lui Owen se deschide ușor, dar înainte să apuce să iasă capul lui, iscoditor, îmi iau cheile și ies dracului din apartamentul nostru.

Ochii îmi înoată în lacrimi și trebuie să clilesc de câteva ori pentru a reuși să disting persoana care stă în fața mea, pe hol.

— Salut, spune Addy Prentiss. Venisem să văd dacă mama ta este acasă...

Se oprește și mă privește atentă, cu un aer îngrijorat care îi înăsprește puțin trăsăturile perfecte, delicate.

— Ești bine?

— Sunt. Doar o alergie, mint eu, ștergându-mi ochii. Mama e încă la lucru, dar o să vină cam într-o oră, continui repede, încercând să fiu convingătoare. Vrei să o sun? Ai nevoie de ceva?

— Ah, nu este nicio grabă, spune Addy. Organizez petrecerea burlăcițelor pentru Ashton și voiam să-i cer mamei tale niște sfaturi legate de alegerea restaurantului. Dar îi voi da mesaj.

Zâmbește, iar nodul din pieptul meu mai slăbește puțin. Addy îmi dă un pic de speranță. Deși viața ei s-a destrămat când blogul lui Simon a dezvăluit cea mai oribilă greșeală a ei, și-a reconstruit-o, chiar mai reușită ca înainte. E mai puternică acum, mai fericită, mai apropiată de sora ei. Addy e maestra celei de-a doua șanse, a noilor începuturi, și aveam nevoie să mi se reamintească în clipa asta că ele există.

— La ce localuri te gândești?, o întreb.

— Ceva complet lipsit de fițe. Nici nu sunt sigură că termenul de *petrecerea burlăcițelor* e cel mai potrivit pentru ce am eu de gând. E mai mult o seară a fetelor, ceva obișnuit și liniștit, unde poate veni oricine.

Simt brusc impulsul de-a o invita pe Addy să meargă cu mine, deși nu am idee încotro mă îndrept. Vreau doar să scap de aici. Dar înainte să pot veni cu propunerea de a petrece timp împreună, se uită la ușa apartamentului ei și spune:

— Ar trebui s-o iau din loc, trebuie să comand atențiile pentru invitații de la nuntă. Îndatoririle domnișoarei de onoare nu se termină niciodată.

— Ce fel de atenții?

— Suveniruri dulci – niște migdale învelite în șerbet, băgate într-un mic săculeț ornamental. Nu prea original, așa e? Dar Ash și Eli le adoră.

— Ai nevoie de ajutor să le testezi? Am devenit expertă, de când mama se ocupă în mare parte a timpului cu așa ceva.

Addy radiază.

— Ar fi extraordinar! O să te anunț când le primesc.

Se întoarce spre apartamentul ei și îmi face cu mâna.

— Plimbare plăcută. E frumos afară.

— Mulțumesc.

Îmi bag cheile în buzunar, iar buna dispoziție care tocmai îmi înflorise se spulberă imediat. În lift, cuvintele Emmei îmi răsună în minte. *Îl urăsc pe el, te urăsc pe tine, și nu vreau să mai vorbesc cu niciunul dintre voi cât oi mai avea de trăit!* Poate că Addy și Ashton nu se înțelegeau prea bine înainte de anul trecut, dar pariez că n-au avut vreodată genul *ăsta* de conversație.

Când ușile liftului se deschid, pășesc pe podeaua din imitație de marmură și ies afară în plin soare. Nu mi-am luat ochelarii de soare, fiindcă am plecat în grabă, așa că îmi pun mâna streășină la ochi, îndreptându-mă spre parcul de vizavi. E micuț, populat de obicei cu părinți, pentru că are și leagăne, plus un chioșc cu produse eco. Mă strecor pe lângă doi puști care joacă un fel de leapșa și mă îndrept spre o băncuță retrasă, la umbră.

Îmi scot telefonul din buzunar și îmi simt inima grea ca un bolovan. Am primit zeci de mesaje astăzi. M-am uitat să văd doar dacă e vreunul de la Emma. Îmi doresc să fi luat în serios porcăria aia de joc și pe imitatorul lui Simon.

Ignor mesajele de la oameni pe care nu-i cunosc foarte bine și mă opresc asupra unora de la Jules.

Știi, trebuia să-mi fi spus.

Nu sunt genul care judecă.

A fost cam urât, dar cu toții greșim.

Stomacul mi se îngreunează și mai mult. Jules se comportase minunat astăzi, fusese ca un scut între mine și ceilalți colegi. Dar știam că se simțise rănită fiindcă aflase secretul odată cu restul liceului. În mod normal, ne spunem orice una alteia. Dar nu putusem să-i spun asta...

Ultimul mesaj al ei e cam așa:

Monica mă duce acasă cu mașina. Vrei să te ia și pe tine?

Mi-aș fi dorit să fi citit mesajul înainte de a fi mers pe jos doi kilometri jumate până la apartamentul meu. Doar că... Monica? De când e ea prietenă cu Jules? Îmi amintesc cum îl lovise Monica încurajator peste braț pe Sean la prânz și am sentimentul că Monica s-a apropiat acum de Jules doar ca să o tragă de limbă.

Următorul mesaj e de la un număr pe care nu-l am în lista de contacte.

Bună, sunt Maeve. Am vrut doar să văd ce faci. Ești bine?

Maeve nu mi-a mai dat niciodată mesaj. E drăguț că îi pasă, și mai ales că l-a înfruntat pe Sean azi la cantină, însă nu prea știu ce să-i răspund. Nu

mă simt bine, dar nu e nimic ce ar putea face Maeve ca să mă ajute – Maeve cu părinții ei perfecți, sora ei perfectă, fostul iubit care acum îi este cel mai bun prieten, pentru că nici măcar persoanele părăsite de ea nu-i poartă pică.

Brandon:

Vii pe la mn? Ai mei sunt plecați

Simt că fața îmi ia foc.

Nu pot să cred, mormăi la ecran.

Dar pot să cred, fiindcă am știut mereu că Brandon ține la mine mai puțin decât la o pereche nouă de ghete de fotbal. Să râdă de mine la cantină e exact stilul lui, și ar fi trebuit să am minte și să nu mă cuplez cu el niciodată.

Spre deosebire de Emma, eu am fost cu mulți tipi. Chiar dacă nu m-am culcat cu toți, am făcut-o de fiecare dată când am simțit că îmi doresc. Sexul părea o parte reușită a vieții mele până în decembrie anul trecut, când m-am strecurat în spălătoria lui Jules alături de Derek. Apoi, de la el am trecut direct la Brandon, în ciuda tuturor avertismentelor, pe care am ales să le ignor. Poate că nu credeam că merit ceva mai bun, după ce făcusem cu Derek.

Dar merit. O singură greșeală nu ar trebui să condamne pe nimeni la un viitor alături de Brandon Weber. Șterg mesajul de la Brandon, apoi îi șterg și numărul din telefon.

Am o jumătate de secundă de satisfacție, până observ următorul mesaj.

A fost amuzant, nu? Cine e gata pentru...

Nu pot citi ce scrie mai departe, fără să dau click să îl deschid. Mă gândesc să-l șterg direct, dar nu văd rostul, neapărat. Dacă jocul mă are mai departe în vizor, tot voi afla, în cele din urmă. Așa că dau click.

A fost amuzant, nu? Cine e gata pentru runda următoare?

Și, iată, vreo cincizeci de răspunsuri de la elevii din Bayview, care cer mai mult și mai mult. Nemernici. Dau scroll până ajung la ultimul mesaj al Necunoscutului:

Următorul jucător va fi contactat curând. Tic-tac.

Și îmi amintesc de ce *Despre Asta* fusese pe val atâta timp. Pentru că, deși îl detest pe Necunoscut, deși mă oripilează că a dezvăluit un secret despre care nu credeam să iasă vreodată la iveală, deși ideea unui alt psihopat asemeni lui Simon Kelleher, care umblă liber prin liceu, îmi face greață – nu pot nega că simt și puțină curiozitate.

Ce o să se mai întâmple acum?

Capitolul Șase

Knox

Sâmbătă, 22 februarie

Sunt pe cale să-mi ucid sora.

— Îmi pare rău, Kiersten, dar îmi stai în drum.

Cu un click al degetului meu pe telecomandă, avatarul lui Kiersten din *Bounty Wars* se prăbușește la pământ, cu sângele țâșnindu-i din gât. Sora mea clipește șocată, apasă pe câteva butoane degeaba, apoi se întoarce spre mine.

— Cumva tocmai mi-ai tăiat gâtul?!

Privește uluită în ecran, în timp ce Dax Reaper pășește peste trupul ei lipsit de viață.

— Credeam că lucrăm în echipă!

Fritz, bătrânul nostru golden retriever, își ridică de la picioarele lui Kiersten capul și scoate un sforăit.

— Lucram, spun, și mângâi cățelul între urechi. Dar nu mai îmi erai de folos.

Pe ecran, Dax îmi dă dreptate.

— E o zi bună în care să mori, spune răgușit. Doar să nu fiu eu.

Kiersten are o mutră lungă.

— Jocul ăsta e aiurea rău. Și mor de foame.

Stă lângă mine, pe canapeaua de la subsol. Kiersten locuiește la o oră distanță de aici și de obicei nu-și petrece sâmbetele alături de noi, dar momentan are timp liber, iubita ei fiind plecată în Japonia, să predea.

— Haide, dă-i o pauză alter ego-ului tău înfumurat și vino cu mine să mâncăm.

— Nu e alter ego-ul meu, e dublura mea. Asemănarea dintre noi este pur și simplu nefirească.

Las deoparte telecomanda și îi arăt mușchii brațului meu încordat, dar imediat îmi doresc să n-o fi făcut. Kiersten are o musculatură mult mai bine definită decât a mea. În general, nu obișnuiesc să evidențiez cât de prost stau la capitolul ăsta.

Din fericire, Kiersten ignoră gluma mea nereușită.

— Ce ai chef să mănânci? Și, te rog, nu spune fast food. Datez din epoca antică, dacă nu cumva ai uitat. Am nevoie de un pahar de vin și niște legume.

Kiersten are treizeci de ani, e cea mai mare dintre surorile mele. Părinții mei le-au născut pe toate una după cealaltă, apoi s-au gândit că au terminat de făcut copii, până ce am apărut și eu, un deceniu mai târziu. Surorile mele s-au comportat ani întregi ca și cum aș fi fost păpușa lor vie. Mă țineau în brațe pe rând atât de mult, încât am învățat să merg abia pe la doi ani.

— Wing Zone, spun, fără să stau pe gânduri.

Este un local celebru în Bayview, care servește aripioare super-picante și care are un pui gonflabil uriaș pe acoperiș. Acum, de când orașelul nostru a tot fost în atenția presei, multă lume spune că puiul ăla arată de prost gust, că „nu se potrivește cu estetica arhitecturii”. Cel puțin, așa s-a exprimat un articol de săptămâna trecută din Bayview Blade. Așa că proprietarii localului au decis să îl facă și mai kitschos – de Valentine’s Day, au atârnat ghirlande de inimioare roșii și becuțe, ca să închidă gura cârcotașilor.

— Wing Zone? Parcă tocmai ți-am spus că aș vrea niște legume, comentează Kiersten și pornim spre scări, cu Fritz pe urmele noastre.

— Au batoane din țelină.

— Alea nu se pun la socoteală. Sunt nouăzeci la sută apă.

— Și salată de varză.

— Sută la sută maioneză.

— Aripioarele picante au și... lămâie, cred?

— Uite o lecție de viață pentru tine, Knox. Aromele artificiale de fructe nu se vor pune niciodată ca fiind mâncare sănătoasă. În fine, mergem. Dar îmi rămâi dator.

— Sigur, spun.

N-o să-mi ceară nimic în schimb, niciodată. Asta e partea bună la a avea surori care joacă rolul unei mame.

Ușa noastră de la subsol dă în bucătărie. Tata e acolo, așezat la masă, aplecat peste niște facturi. Parcă el seamănă mai bine cu Dax Reaper decât mine. Acum, de când e patronul companiei, tata nu mai este obligat să muncească pe șantier, dar o face de plăcere. Avantajul muncii fizice se vede, este unul dintre cei mai bine făcuți bărbați trecuți de cincizeci de ani pe care-i cunosc. Ridică privirea. Se uită prin mine – puștiul plictisitor care

încă locuiește în casa părintească – și ochii îi sclipesc când o observă pe Kiersten.

— N-am știut că încă mai ești aici, spune.

Fritz, care îl adoră, i se trânteste la picioare.

Sora mea suspină.

— Knox m-a atras în purgatoriul jocurilor pe computer.

Tata se încruntă, fiindcă e de părere că jocurile video sunt o mare pierdere de vreme. Le vede ca opusul jocurilor sportive, în care s-ar bucura să mă implic. Acum clatină spre mine un plic și spune:

— O să-ți las asta, să o duci la tine la muncă luni.

— Ce e acolo?, întreb.

— O scrisoare de intenție. O să angajăm câteva persoane implicate în cazul D'Agostino. Am primit prin poștă un pachet din partea echipei *Până la proba contrară*.

Minunat, doar că nu l-a primit prin poștă. L-am adus eu acasă și i l-am pus pe birou. Cu o notă din partea mea – pe care, după câte îmi dau seama, nici nu a observat-o.

Kiersten radiază de bucurie.

— Minunat, tata! O să dăm un exemplu altor afaceri locale.

Tata și Kiersten alcătuiesc o echipă stranie. El este conservator, un pic macho, un tip de modă veche care, în mod absolut surprinzător, se înțelege extraordinar cu sora mea lesbiană. Poate fiindcă sunt amândoi genul de persoane care se implică și nu se lasă până ce nu duc la bun sfârșit un lucru.

— Până acum, s-a dovedit o decizie bună. Nate este un angajat extraordinar. Și a luat și numai note maxime la facultate semestrul ăsta. Puștiul ăsta e mult mai inteligent decât pare.

— E minunat că faci asta pentru el, spune Kiersten.

Tonul sincer din vocea ei mă face să mă simt un pic ca un nemernic. Nu am nimic cu Nate, dar nu pot scăpa de sentimentul că el este mai mult fiul pe care tata și l-a dorit decât sunt eu. Îmi apuc hanoracul pe care îl lăsasem mai devreme pe scaun, iar Kiersten adaugă:

— Vrei să vii să luăm prânzul împreună, tata? Mergem să mâncăm aripioare.

Se strâmbă doar puțin când spune ultimul cuvânt.

— Nu, mersi. Trebuie să mă întorc la lucru și să termin propunerea noastră privind parcare la mall-ului. Stă abandonată de prea mult timp și, sincer, chiar e un pericol public.

Se încruntă și se întoarce spre mine.

— Unul dintre băieții mei a auzit că puștii de la liceu o iau pe acolo, folosesc parcare ca pe o scurtătură. Ai văzut ceva de genul ăsta, Knox?

— Ce? Nu. Cu siguranță nu!

Aproape că zbier, cu tonul foarte departe de a fi unul firesc. La naiba, taică-miu mă face să mă simt incomod. Acum se încruntă la mine, dar mă salvează sora mea.

— Bun, hai că noi o luăm din loc, atunci. Ne vedem mai târziu!

Sunt deja pe aleea din fața casei, când ea îmi spune:

— Mai lucrează la expresia feței tale, Knox, dacă nu vrei să te dai de gol. Și nu mai tăia scurtături prin șantieri în lucru.

Este o sâmbătă însorită, dar răcoroasă. Îmi trag gluga hanoracului pe cap și mă urc pe locul de lângă șofer, în mașina ei argintie.

— Doar de vreo două ori am făcut-o.

— Chiar și așa, zice Kiersten și se urcă la volan. E datoria mea de soră mai mare să-ți atrag atenția că e periculos. Consideră-te avertizat. Scuze, spune ea, când muzica izbucnește din radioul dat tare.

Privește în oglinda retrovizoare și iese cu spatele din parcare noastră.

— Deci, de abia am apucat să schimb câteva cuvinte cu tine în timp ce ne-am jucat chestia aia tâmpită, și, apropo, încă sunt supărată că mi-ai tăiat gâtul. Dar, altfel, ce se mai întâmplă cu tine? Cum e la muncă, cum merg repetițiile pentru piesă, cum mai e la școală?

— Totul e bine. Destul de bine.

Se pregătește să iasă de pe strada noastră.

— De ce doar destul de bine?

Nici nu știu de unde să încep. Noroc că nu trebuie s-o fac, pentru că lui Kiersten îi sună telefonul.

— Ține-te bine, spune ea, cu piciorul pe frână și cu mâinile scotocind prin geantă. E Katie, pune-o pe speaker.

Mă execut.

— Bună, Katie. Sunt în mașină cu Knox. Ce faci?

Vocea celeilalte surori începe să turuie despre un obiect care e roz, deși ar trebui să aibă culoarea piersicii. Sau invers.

— Katie, oprește-te. Nici nu pricep ce spui, zice Kiersten. La flori te referi? Uite, draga mea prințesă în curs de a se transforma în balaur, încearcă să lași tonul mai moale, ca să pricep și eu.

Le las în legea lor și îmi îndrept atenția spre propriul telefon. Simt o împunsătură de curiozitate. La fel ca restul colegilor mei, așteptăm un mesaj de la Necunoscut. Dar, până acum, doar tăcere. Liniște și pace. Bănuiesc că noua lor țintă a ales Provocare, așa că nu am idee la ce să mă aștept. E un teritoriu complet nou. Simon nu s-a ținut de jocuri din astea în trecut.

O fi greșit că sunt... atras de joc? Nu ar trebui să fiu, mai ales după ce a pățit Phoebe. Să nu mai menționez filmul horror de anul trecut, când s-a lăsat cu morți și răniți. Dar ce face Necunoscutul îmi dă același sentiment pe care îl am de la jocurile video, oarecum. Ți-e greu să te desprinzi, odată ce începi. Aș putea să blochez mesajele și să termin odată pentru totdeauna, dar nu o fac. Nimeni din liceu n-a făcut-o, sunt convins de asta. Cum ne-a spus Lucy ieri la cantină... suntem ca șoarecii de laborator, când dau de un stimul ce îi face să răspundă.

Niște popândăi. Cred că ăsta era termenul pe care-l prefera Simon.

Primesc un mesaj de la Maeve.

Bună, câțiva ne întâlnim vineri, s-o întâmpinăm pe Bronwyn, care trece pe aici. Vii?

Poate, răspund. E în vacanța de primăvară deja?

Nu, vine doar un weekend. Petrecerea burlăcițelor, pentru Ashton. Ne uităm la Into the Woods.

A adăugat emoticoane care rânjesc, așa că îi trimit și eu trei din alea. Deja m-am săturat până peste cap de piesa aia, și mai sunt săptămâni bune până ce vom ajunge s-o jucăm. Nu am cine știe ce talent la cântat, dar m-au selectat pentru că sunt unul dintre puținii băieți din trupa de teatru. Acum, gâtul mă doare tot timpul de la exerciții, plus că repetițiile îmi încurcă programul de la *Până la proba contrară*.

E ciudat și neplăcut când realizezi că nu te mai reprezintă un lucru care fusese atât de important pentru tine cândva. Mai ales când nu știi ce altceva să pui în locul acelui lucru. Nu-i ca și cum strălucesc la școală sau la biroul de avocatură, în schimb. Contribuția mea cea mai valoroasă de până acum la birou a fost să-l susțin pe Sandeep când a dat numele sălilor de

conferință. Dar îmi place să merg acolo. Dacă aș avea timp, m-aș oferi să stau și mai multe ore pe săptămână.

Am ajuns deja în centrul orașului când fetele încheie convorbirea. Kiersten își cere scuze din priviri, apoi parchează în apropiere de Wing Zone.

— Îmi cer scuze că am fost întrerupți de o *urgență a aranjamentelor florale*, ca să citez, spune ea. Cui i-ai dat mesaje cât eu nu te băgăm în seamă?

— Lui Maeve.

Bateria telefonului e pe terminate, așa că îl închid și-l bag în buzunar.

— Ah, Maeve, suspină sora mea, nostalgică. Cea pe care ai lăsat-o să-ți scape. Știi cât de tare mă atașasem de ea... dădusem cuplului vostru și o poreclă. Mă rog, o combinație din numele voastre. Knaeve.

Mormăi ceva, apoi mă dau jos din mașină.

— Dar pari OK. Vrei să vorbim despre asta?

Mereu se oferă să vorbim, iar eu mereu o refuz.

— Sigur că sunt bine. Ne-am despărțit cu mult timp în urmă.

— Știu, știu. Doar că nu pricep *de ce*. Erați făcuți unul pentru celălalt!

În astfel de cazuri, oricât de minunate ar fi surorile mele, mi-ar fi plăcut să am un frate mai mare în locul lor. Sau un amic apropiat, căruia să-i placă fetele. Eu și Maeve nu eram făcuți unul pentru celălalt, dar e o discuție pe care nu știu cum să o deschid de față cu sora mea. De față cu nimeni.

— Ne înțelegem mai bine ca prieteni, spun.

— Păi, cred că e bine că... Ia uite!

Kiersten se oprește brusc și aproape dau peste ea.

— Ce e cu mulțimea asta? Mereu e așa aglomerat aici sâmbăta?

Are dreptate – trotuarul din fața restaurantului e plin de lume.

— Nu, niciodată, spun eu, și un tip din fața mea se întoarce să mă privească.

Pentru o clipă, nu-l recunosc, pentru că nu l-am mai văzut niciodată în altă parte decât la școală. Dar nu ai cum să-l confunzi pe Matthias Schroeder, chiar și scos din context.

Arată ca o sperietoare de ciori – înalt, slab, cu haine lălâi, părul blond și lins, cu ochi mari, căprui închis. Mă trezesc că mă uit atent în ochii lui, încercând să-mi dau seama dacă poartă lentile de contact.

— Salut, Knox, spune el, sec. E puiul.

— Ce?, întreb eu.

Vorbește cumva codat? Ar trebui să răspund *cioara o să zboare la miezul nopții* sau ceva de genul? Kiersten așteaptă lângă mine, ca și cum s-ar aștepta să o prezint, dar nu aș ști ce să spun. *El e Matthias. A fost exmatriculat toamna trecută fiindcă a încercat să facă un blog după modelul lui Simon Kelleher. N-am mai vorbit cu el până acum niciodată. Aiurea, nu?*

Matthias ne arată ceva cu degetul lui lung și palid. Urmăresc direcția și ridic ochii spre acoperișul restaurantului, și nu pot să cred că n-am observat mai devreme. Colierul din inimi roșii al puiului uriaș de cauciuc a dispărut – la fel și capul păsării. Mă rog, probabil că mai e pe acolo, pe undeva, dar pe gâtul păsării a pus cineva capul mascotei liceului nostru, Bayview Wildcat. Acum, arată ca un monstru pe jumătate pisică, pe jumătate pui. Nu-mi pot lua privirea de la el.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, spune Kiersten. De ce ar face cineva o chestie ca asta?

— Răzbunarea corporatiștilor?, întreb eu, dar îmi dau seama că n-are cum să fie asta.

Cei care se plâng că puiul de pe acoperiș strică imaginea cartierului nu s-ar fi pretat la așa ceva.

— Nu pricepi?, zice Matthias.

Mă privește atent și, la naiba, tipul ăsta chiar e ciudat. Parcă o aud pe Maeve spunându-mi că e doar un singuratic, ceea ce o fi adevărat, dar la fel de adevărat e și că tipul îmi dă fiori. Uneori, chestiile astea două sunt legate între ele.

Stomacul îmi chiorăie. Știe că suntem în apropierea aripioarelor și nu înțelege ce mă reține aici.

— Ce să pricep?, întreb ușor răstit.

— Mereu să alegi Provocarea, nu?

Mă salută și se întoarce pe călcâie, făcându-și drum prin mulțime.

— Care e treaba cu el?, întreabă sora mea.

— Să fiu al naibii dacă știu, îi răspund, distras, scoțându-mi telefonul din buzunar.

Sunt două mesaje de la Necunoscut.

Provocare: Pune capul mascotei Bayview Wildcat pe gâtul puiului de la Wing Zone.

Stare curentă: îndeplinită de Sean Murdock. Felicitări, Sean. O treabă bine făcută.

Al doilea mesaj e însoțit și de o fotografie. E de aproape, ca și cum a făcut-o cineva de la doi pași de mascotă. În jurul puiului e întuneric, deci cred că s-a întâmplat seara trecută, doar că oamenii au observat-o abia acum, aproape de prânz.

Colegii mei se înghesuie care mai de care să răspundă mesajului de la Necunoscut.

Ți-a ieșit marfă!!!

Nu mă pot opri din râs haha

Genial Sean

Lmaooo

Mă simt cuprins de dezamăgire. Când m-am mutat aici la liceu, în clasa a șaptea, Sean și Brandon Weber mi-au făcut viața un iad cu provocări idioate de genul *Câte din cărțile lui Knox or încăpea într-un veceu?* Chiar și acum, Sean se mai distrează întrebându-mă ce face sora mea *poponara*, pentru că e un încuiat de abia ieșit din peșteră care nici măcar nu pricepe sensul unei insulte și la ce se referă ea. Dacă e vreo persoană pe care mi-aș fi dorit să o văd pusă la pământ de jocul ăsta, aia e Sean. Dar, cu provocarea asta, popularitatea lui a crescut și mai mult.

Nu există consecințe pentru porcăriile pe care le fac tipii ca el și ca Brandon. Niciodată.

— Mobilul tău a luat-o razna, remarcă Kiersten. Despre ce tot vorbesc prietenii tăi?

Îl închid și-l bag în buzunar, dorindu-mi să pot face la fel și cu furia mea.

— O serie de mesaje în grup scăpate de sub control. Nu sunt prietenii mei, spun.

Nici Necunoscutul nu mi-e prieten. Chestie de care ar fi trebuit să-mi dau seama de la început. Acum, măcar, m-am convins.

Capitolul Șapte

Maeve

Joi, 27 februarie

Nu mă pot opri din rânjit la Bronwyn.

— E așa ciudat că ești aici.

— De abia au trecut două luni de când am venit ultima dată, îmi amintește ea.

— Arăți diferit, spun eu, deși nu e chiar adevărat.

Adică, da, coada împletită pe o parte e un stil drăguț pe care nu l-am mai întâlnit la ea, dar în afară de asta nu s-a schimbat mai deloc. A îmbrăcat chiar vechiul ei pulover preferat din cașmir, atât de antic încât trebuie să-l poarte cu mânecile sumese, de tocit ce e la manșete.

Însă restul lumii pare mai colorată când este ea prin preajmă. Chiar și oferta zilei, scrisă cu cretă pe tăblița de la Café Contigo.

— Distanța asta dintre noi chiar e uriașă. Trebuie să vii mai des, îi spun.

— Și mie îmi e dor. S-a dovedit că sunt o fată de California în adâncul sufletului meu. Cine ar fi crezut?

Bagă lingurița în cafeaua ei cu lapte, jucându-se cu spuma.

— Dar tu nici n-o să mai fii pe aici, dacă te duci la facultate în Hawaii.

— Bronwyn, haide, amândouă știm că nu o să merg la facultatea din Hawaii, spun și înghit ultima bucățică de alfajore.

Vocea mea pare relaxată. Tonul acela care spune *Nu merg acolo, pentru că nu sunt atât de fascinată de insule*, și nu cel care zice *Nu merg acolo pentru că mi-a curs din nou sânge din nas în dimineața asta*.

Totuși, nu a fost o sângerare serioasă. S-a oprit în câteva minute. Nu simt dureri la încheieturile membrelor, nu am febră, nu mi-au apărut vânătăi pe corp. Mă simt bine.

Totul este bine.

Bronwyn lasă deoparte lingurița și își împreunează mâinile, aruncându-mi una dintre privirile ei serioase.

— Dacă ai putea fi oriunde peste cinci ani, făcând absolut ce îți trece prin minte, ce ai alege?

Nu. Chiar nu o să discutăm asta. Dacă îmi fac planuri pentru ce va fi peste cinci ani, toată compartimentarea la care am muncit în ultimele zile se va duce pe apa sâmbetei. Mă voi sparge ca o coajă de ou. Îi voi strica vizita, întregul semestru și un milion de alte lucruri.

— Nu poți să-mi analizezi viitorul acum. Aduce ghinion, spun și apuc un alt fursec.

— Ce? De ce?

Arăt spre ceasul de pe perete, care a rămas la ora zece, de când bateriile i-au murit în urmă cu o săptămână.

— Pentru că acel ceas e defect și practic timpul s-a oprit.

— Of, Doamne, Maeve.

Bronwyn își dă ochii peste cap.

— Nici măcar nu-i o superstiție reală. E doar o chestie pe care tu și Ita ați inventat-o. Îți trimite salutări, apropo.

Acum, de când Bronwyn locuiește în Connecticut, îi vizitează des pe bunicii noștri. Bunicul, Ito, încă mai ține conferințe la Yale.

— Mai spune și că tu ești perfectă și că rămâi preferata ei.

— N-a spus asta, n-are cum.

— Se subînțelegea. Cinele de duminică seara cu Ito și Ita sunt practic niște reuniuni pentru a te preamări pe tine, Maeve.

Bronwyn își bea cafeaua și pare brusc căzută pe gânduri.

— Deci, dacă oricum ziua e cu ghinion, am putea vorbi despre mine și Nate și despre cum de data asta e posibil să ne fi despărțit pe bune?

— Bronwyn, ce se întâmplă de fapt cu voi doi? De ce nu puteți găsi o soluție? Relația voastră a început cu voi doi schimbând mesaje pe telefon, pentru numele lui Dumnezeu! Faceți asta în continuare, câteva luni, și o să fiți OK.

— Nu știu, spune sora mea și pare tristă.

Își scoate ochelarii și își freacă ochii. Am adus-o aici direct de la aeroport și evident că e cam amețită după zbor. Lipsește de la cursuri pentru a fi aici, chestie care nu l-a încântat prea tare pe tata, dar mama a insistat să mai rămână o zi peste cât planificase inițial.

— Parcă nu ne mai putem sincroniza în niciun fel, spune ea. Când eu sunt împăcată, el spune că se simte ca și cum m-ar ține pe loc. Când el

începe să îmi povestească despre planurile pe care le are pentru vacanța de primăvară pe care o vom petrece împreună, eu încep să mă întreb dacă am făcut bine că am renunțat la excursia aia de voluntariat în care voiam să merg. Apoi mă gândesc la casa în care locuiește el, cu tipii ăia și o grămadă de fete care se perindă pe acolo, iar gelozia mă face să devin irațională. Ceea ce nu mă caracterizează.

— Chiar nu te caracterizează, o aprob. Dar și tu locuiești la cămin, deci e cam același lucru.

— Știu, suspină ea. Este mai greu decât credeam că va fi. Tot ce spun sau fac pare nepotrivit.

Nu mă obosesc s-o întreb dacă îl mai iubește pe Nate. Știu că-l iubește.

— Te gândești prea mult, îi zic, iar ea pufnește.

— Chiar *crezi*? Ar fi pentru prima dată.

Telefonul îi vibrează.

— Ah, s-a făcut deja patru? Evan e aici, afară.

— Ce? Evan Neiman? Ce caută aici?

— Mă duce cu mașina până la Yumiko, spune Bronwyn și își termină cafeaua. Ne adunăm la ea, o parte din fosta echipă a matematicienilor, să ne uităm la ceva, cred că un film din seria *Avengers*. Oh, mi-am uitat cumva ochelarii de soare? În Connecticut rar am nevoie de ei.

— De ce te duce Evan? Nu trebuia să fie la Caltech?

Bronwyn încă mai scotocește prin geantă după ochelarii de soare.

— Mda, ba da, dar el și Yumiko se mai întâlnesc din când în când. A trecut pe la Yale luna trecută, pentru un concurs de dezbateri, și... aha! Uite ochelarii.

Îmi dreg vocea și ridică și ea într-un final privirea.

— De ce te uiți așa la mine?, mă întreabă.

— *Evan*?

— Dar nu-i mare brânză.

— Te duce cu mașina fostul tău iubit, după ce tocmai te-ai frământat cum să faci lucrurile să meargă cu actualul iubit, și asta nu e mare brânză?

Pentru cineva atât de deștept ca ea, sora mea e uneori surprinzător de naivă.

— Chiar și eu, care mi-am petrecut jumătate din viață într-un spital de copii bolnavi de cancer, știu că e o idee proastă.

— Eu și Evan suntem doar prieteni, care au avut o perioadă în care au ieșit împreună. Ca tine și cu Knox.

— Nu, nu-i deloc ca în cazul meu și al lui Knox. Noi ne-am despărțit de comun acord. Tu l-ai părăsit pe Evan pentru Nate, iar Evan nu s-a împăcat niciodată cu ideea. A scris poezii despre despărțirea voastră. Mai știi *Crematoriul disperării*? Eu nu l-am uitat. Și acum a mers cu mașina două ore ca să se uite la *Iron Man* alături de tine?

— Nu cred că e vorba de *Iron Man*, spune Bronwyn.

— Concentrează-te, Bronwyn. Nu asta-i ideea. Evan are un plan și toată lumea poate s-o vadă, mai puțin tu.

Dau din mâini și vărs sarea, apoi trebuie să fac iarăși ritualul presărării peste umăr. Bronwyn profită de moment și se ridică, mă îmbrățișează.

— Trebuie să plec. Ne vedem acasă, spune. O să ajung înainte de cină.

Își aruncă geanta pe umăr și pornește spre ușă.

— Să iei decizii înțelepte, strig după ea.

După ce se închide ușa în urma ei, arunc o privire prin cafenea. Phoebe lucrează azi – sprâncenele îi sunt aproape unite de la prea multă concentrare, în timp ce ia comanda unor hipsteri ce poartă căciulițe. De când Sean Murdock a dus cu bine la sfârșit provocarea cu puiul de la Wing Zone, tot liceul se poartă de parcă noul joc ar fi cea mai tare distracție din univers. Necunoscutul a dat ieri un mesaj prin care ne anunța că un nou jucător va fi contactat curând, iar acum toată lumea face pariuri legate de cine va fi el și ce va alege. Ținând cont de deznodământul primelor două runde, oamenii pariază pe Provocare.

E ca și cum toți cei din liceu au uitat deja că Simon a fost o persoană reală care a avut cel mai mult de suferit de pe urma faptului că a folosit bârfa ca pe o armă. Tot ce trebuie să faci ca să înțelegi că nu e nimic amuzant în a dezvălui secretele altora e să privești ochii triști ai lui Phoebe și obraji ei supti.

Îmi scot laptopul din rucsac și deschid noul site *Despre Asta*, unde apare fotografia cu puiul de la Wing Zone, acum cu capul de pisică, isprava lui Sean. E și o secțiune de comentarii dedesubt. Când se opresc din a-l lăuda pe Sean, încep să facă speculații privind identitatea Necunoscutului.

E Janae Vargas, fraților. Termină ce a început Simon.

Nu cred asta nici pentru o secundă. Fosta cea mai bună prietenă a lui Simon a fugit din Bayview mâncând pământul când a absolvit liceul. Acum

merge la facultate în Seattle, și nu cred că a mai dat măcar o singură dată pe aici.

Nebunul de Matthias Schroeder, evident.

Chiar Simon în carne și oase. Nu a murit, doar ne-a lăsat să credem asta.

Deschid o altă fereastră și tastez AnarchiSK – nickname-ul vechi al lui Simon. Obișnuiam să caut numele ăsta pe Google tot timpul, pe vremea când încercam să descopăr ce pune Simon la cale și cine îi dorise moartea. Sunt mii de rezultate, multe din vechi articole de presă, așa că restrâng căutarea la ultimele douăzeci și patru de ore. Rămâne un singur link, către un subforum Reddit, care conține expresia *Răzbunarea e a mea*.

Pielea de pe spate începe să mă furnice.

Simon obișnuia să posteze pe un forum intitulat chiar așa, dar era pe 4chan. Eu știu mai bine decât oricine – am petrecut ore întregi citind ce scria acolo, înainte să trimit link-ul către emisiunea *Mikhail Powers Investighează*. Mikhail a făcut mai multe episoade legate de moartea lui Simon. După ce emisiunea s-a terminat, și acel forum a căzut în uitare.

Așa credeam, cel puțin.

La câteva clipe după ce dau click acolo, ipoteza că Simon ar mai putea fi în viață nu mai pare așa un nonsens.

Citesc câteva postări:

Profu meu trebuie să stea dracu' în banca lui sau o să-l omor. – Jellyfish

Aproape i-am tras un pumn azi. – Jellyfish

Păi, acum chiar că nu mai ai cum să-l omori. Ce ne spunea mereu AnarchiSK? Nu face lucrurile așa pe față. – Darkestmind

Să-l ia dracu' și pe tipul ăla. El s-a lăsat prins. – Jellyfish

Ușa cafenelei se deschide și Luis pășește înăuntru, purtând un tricou uzat al echipei facultății din San Diego și o șapcă pusă cu spatele-n față. Mă reperează și face salutul ăla al lui cu bărbia scoasă în față, pe care-l făcea și Cooper – gest care spune *Te-am văzut, dar sunt prea cool ca să mă apuc să-ți fac cu mâna*. Apoi, spre surpriza mea, se întoarce din drum și vine spre mine, aruncându-se pe scaunul lăsat gol de Bronwyn.

— Ce mai e nou azi, Maeve?

Numărul celulelor mele albe, probabil. La naiba, tot e bine că pot glumi cu asta.

— Mai nimic, spun, dându-mi laptopul puțin într-o parte. Vii de la cursuri?

— Mdap. Contabilitate, spune el, cu o față de om chinuit. Nu e cursul meu preferat. Dar, din păcate, nu poți petrece fiecare zi în bucătărie.

Luis face cursuri de management pentru a fi patronul propriului restaurant într-o bună zi, chestie la care nu m-aș fi gândit pe când era sportivul numărul unu din campusul de la Bayview.

— Tocmai ai ratat-o pe Bronwyn, spun, presupunând că de asta a venit la masa mea.

Ei doi nu sunt chiar apropiați, dar mai pendulează din când în când în jurul lui Cooper.

— E la Yumiko acasă, dacă vrei să...

Apoi mă opresc, pentru că diagrama Venn a cercurilor sociale în care pendulează Luis și Bronwyn începe și se sfârșește la Cooper. Sunt convinsă că Luis nu are de gând să petreacă o seară cu fosta echipă de matematicieni.

— Tare.

Luis zâmbește și își întinde picioarele sub masă. Sunt obișnuită doar cu prezența lui Knox lângă mine, așa că Luis mă face să mă simt neliniștită. Ocupă mai mult spațiu – atât fizic, cât și din punct de vedere al încrederii în sine. Knox arată mereu ca și cum nu ar fi convins că se află în locul care trebuie. Luis e relaxat și exuberant, ca și cum ar fi stăpânul spațiului care îl conține, indiferent care ar fi acesta.

Ceea ce, în cazul de față, se întâmplă să chiar fie adevărat, pentru că părinții lui sunt patronii cafenelei. Dar bănuiesc că ușurința pe care o are când vine vorba despre socializat a căpătat-o fiind un sportiv popular întreaga viață. Mereu a fost starul câte unei echipe.

Mereu și-a găsit locul.

— Am o întrebare pentru tine, de fapt.

Simt cum fața mi se înroșește, așa că îmi prind bărbia în mâini, încercând s-o ascund. Mi-aș dori să nu mai fiu tot timpul atrasă de tipiiăștia care fie mă ignoră, fie se comportă cu mine ca și cum aș fi sora lor mai mică. Dar, iată-mă, cu toate astea, lipsită de apărare în fața tipului arătos și popular.

— Da?

— Locuiești acum aici?

Clipesc, fără să-mi dau seama dacă sunt dezamăgită sau doar luată prin surprindere. Probabil că amândouă.

— Ce?

— Ești în restaurantul ăsta mai mult decât mine, iar eu sunt plătit să fiu aici.

Îmi face cu ochiul, iar eu mă simt îngrozitor. La naiba, oare crede că vin aici *pentru el*? Adevărat, să-l văd pe Luis într-unul din acele tricouri mulate care-i vin divin este partea cea mai frumoasă a zilei, dar nu credeam că am făcut să pară atât de evident.

Încerc să-mi păstrez un ton detașat.

— Mai trebuie să lucrezi la partea de relații cu clienții. Să înveți să-i iei pe ocolite și să-i faci să se simtă bineveniți.

Luis rânjește.

— Nu e vorba de asta. Mă întrebam doar dacă ești familiară cu locul ăsta care se cheamă *afară*? Are soare și aer proaspăt, cel puțin așa am auzit.

— Doar zvonuri și speculații, spun. Locul ăla nu există. În plus, susțin economia orașului. Sprijin afacerile locale.

Îmi beau restul de apă, ca să tac din gură. E cea mai lungă conversație pe care am avut-o cu Luis, singuri, față în față. Sunt atât de preocupată să par detașată încât nici nu am idee ce spun.

— Ar fi o teorie mai bine argumentată dacă ai consuma și altceva în afară de cafea, explică el, iar eu râd, deși nu-mi doresc.

— Așadar, cursurile de contabilitate dau roade până la urmă, spun, și râde și Luis, iar eu mă relaxez în cele din urmă și temperatura îmi revine la normal. Crezi că vei prelua într-o zi afacerea de la ai tăi? Să deții Café Contigo?

— Probabil că nu, spune el. ăsta e visul lor, știi? Eu mi-aș dori ceva doar al meu, pe care să-l încep de la zero. Sunt mai atras de restaurantele de lux. Tata crede că sunt un înfumurat.

Începe să imite tonul răgușit al tatălui său:

— Tienes el ego por las nubes, Luis.

Zâmbesc. Ego-ul lui Luis chiar ajunge până la nori, dar cel puțin este conștient de asta.

— Totuși, cred că este mândru de interesul pe care-l arăți față de afacerea familiei.

— Cred că da, spune Luis. Mai ales că Manny nu poate face pâine prăjită fără s-o ardă.

Fratele mai mare al lui Luis, cel care poartă prenumele tatălui lor, a fost mereu mai interesat de mașini decât de gastronomie. Dar acum lucrează la cafenea, de când a fost concediat de la un atelier de reparații auto.

— O să muncească și el mâine seară, și tata e un pic speriat, îi spune să nu atingă nimic, doar să spele vasele.

Își dă șapca jos, își trece o mână prin păr, apoi o pune la loc.

— Vii și tu mâine, nu? Cred că o să ajungă și Cooper.

— Pe bune?, întreb, cu o bucurie sinceră.

Toți prietenii lui Bronwyn și Addy se adună mâine seară la Café Contigo înainte de petrecerea burlăcițelor dată pentru Ashton, dar credeam că nu va putea ajunge și Cooper, din cauza programului.

— Dap. Ne vom strânge toată gașca și tata ne-a rezervat sala din spate. Să sperăm că n-o să ne călcăm pe picioare, odată ce lumea va afla că vine și Cooper. La masa de colo încăpem doar... vreo zece.

Începe să numere pe degete.

— Tu, eu, Coop, Kris, Addy, Bronwyn, Nate, Keely... și mai cine? Vine și iubitul tău?

— Cine? Te referi la Knox? Nu e iubitul meu. Ne-am despărțit cu o eră în urmă.

— Pe bune?

Aparent, când termini liceul nici nu te mai ține nimeni la curent cu bârfele.

— Dar este mereu aici cu tine.

— Da, păi am rămas prieteni. Dar nu mai ieșim împreună sau ceva.

— Ca să vezi, zice Luis. Interesant.

— Luis!

Domnul Santos scoate capul din bucătărie. E mai scund și mai rotunjour decât fiii lui, chiar și decât ăia mici, care n-au ajuns încă la adolescență. Cu toții moștenesc silueta mamei lor.

— Stai să muncești sau să vrăjești fetele?

Îmi trag repede laptopul în față, sperând să par ocupată, nu debusolată. Am fost atât de prinsă în conversația cu Luis că aproape am uitat – e

comportamentul lui obișnuit, cu toate persoanele de sex feminin. De asta și este cafeneaua frecventată de atâtea fete cu vârste între paisprezece ani și douăzeci.

Luis strânge din umeri și se ridică în picioare.

— Pot face mai multe în același timp, tata.

Ochii domnului Santos se fixează asupra mea, iar sprâncenele îi trădează îngrijorarea.

— Te deranjează, mija? Doar spune o vorbă și-l arunc afară.

Mă forțez să zâmbesc.

— Își face doar treaba care îi revine lui.

Luis se oprește, încă în dreptul mesei, și-mi aruncă o privire pe care n-o pot descifra.

— Vrei să-ți aduc ceva? Cafea sau... cafea?

— E în regulă, mersi.

— Vin cu niște prăjituri, spune el peste umăr și pornește spre bucătărie.

Phoebe trece pe lângă noi chiar atunci. Lasă tava în jos și îl privește pe Luis depărtându-se.

— De ce a sunat pervers chestia asta?, mă întreabă ea. Să știi că e foarte drăguț. Ar trebui să faci primul pas.

— În visele mele, mormăi eu, întorcându-mi privirea spre laptop.

Scot însă un geamăt de durere când Phoebe îmi trage una cu bocancul în picior, ca să mă facă atentă. Fata asta nu e prea subtilă.

— Auu! Pentru ce a fost asta?

— Pentru că ești pierdută în lumea ta și oarbă la ce se petrece înjur. Te place.

— Glumești? Vreau să zic... uită-te la el.

— Uită-te la *tine*, spune Phoebe și se așază pe scaunul din fața mea. Te rog nu-mi spune că îngroși și tu rândurile fetelor care susțin că nu sunt frumoase când sunt superbe, de fapt. Ești sexy, asumă-ți asta. Și îl placi, nu? Ar trebui să-i dai de înțeles, în loc să te joci de-a ciudata și inabordabila când încearcă să flirteze cu tine.

— Nu mă joc de-a ciudata și inabordabila! protestez eu. Mă rog, nu în cea mai mare parte a timpului. În plus de asta, Luis flirtează cu oricine. Nu înseamnă nimic venind din partea lui.

Phoebe ridică din umeri.

— Nu e și impresia mea. Și mă pricep să-i citesc pe băieți.

O spune ca și cum ar fi doar o constatare, dar imediat mă gândesc la balamucul legat de iubitul surorii ei. Își mușcă buzele și privește în altă parte.

— Îmi dau seama că nu mai am deloc credibilitate în domeniu momentan, așa că te las să te întorci la ce făceai, zice și își trage scaunul de la masă.

Mâna mea o apucă de încheietură înainte să-mi dau seama ce am de gând să fac.

— Nu, stai. Nu pleca. Îmi pare rău. Nu am vrut să par că te judec. Dar, uite, chiar mă comport ciudat uneori.

Aproape că zâmbește, așa că adaug:

— Știu cum trebuie să fie totul pentru tine. Am trecut prin asta cu Bronwyn, anul trecut, așa că... Știu să ascult, dacă simți vreodată nevoia să vorbești. Sau pur și simplu să ne petrecem timpul împreună și să ne punem telefoanele pe foc.

Mă simt ușurată când Phoebe începe să râdă. Nu am experiență în a întinde eu prima o mână de ajutor oamenilor, și aproape că m-am așteptat ca ea să se răstească la mine, să mă pună la punct și să nu mai vorbească niciodată cu mine.

— Poate o să dau curs propunerii, spune. Emma e atât de furioasă pe mine. Tot încerc să-mi cer iertare, dar nu vrea să mă asculte.

— Îmi pare rău. Poate doar trebuie să-i dai timp.

Phoebe dă din cap, tristă.

— Sper că nu doar pe tine își descarcă toată furia. La urma urmei, nu doar tu ai greșit. A fost și iubitul ei pe acolo. Mă rog, fostul.

Phoebe face o față lungă.

— Nu știu dacă au mai vorbit de când ea a aflat. Nu îndrăznesc să întreb. Știi, mi-aș dori să aflu cum naiba a ieșit la iveală porcăria asta. Evident că Derek trebuie să fi spus cuiva, pentru că sunt al naibii de sigură că eu n-am făcut-o. Dar el locuiește în Laguna. Nu cunoaște pe nimeni pe aici.

— Și tu cum te-ai întâlnit cu el? După ce s-a despărțit de Emma, vreau să zic.

— Petrecerea de Crăciun, acasă la Jules, spune. Dar Jules nu-l cunoaște, răspunde Phoebe privirii mele întrebătoare. Derek venise cu vărul ei. Nici nu cred că ea s-a văzut cu el în seara respectivă.

— Înțeleg, spun, și mă gândesc cât de tare nu am încredere în coincidențe. Stai o secundă, cred că am ceva ce te-ar putea interesa.

Deschid forumul Reddit.

— Anul trecut căutam câte ceva despre Simon, și...

Dau un refresh paginii, să-mi arate ce alte discuții s-au mai adăugat, și nu-mi vine să-mi cred ochilor. Toată postarea a dispărut.

— Ce naiba s-a întâmplat?, zic.

— Ce?, întreabă Phoebe, trăgându-și scaunul ca să se uite cu mine. *Răzbunarea e a mea?* De ce îmi sună atât de familiar?

— E numele forumului unde Simon scria anul trecut, doar că ăsta de acum e într-un loc diferit. Ce ciudat. Voiam să-ți arăt o discuție care îl menționa pe Simon, dar a dispărut.

— Ai încercat să reîncarci pagina?

— Da, culmea, așa am pierdut-o. Era...

— Ia uite, spune Phoebe, când apar brusc alte postări.

— Nu. Astea sunt noi.

Adevărat, Jellyfish. A fost prins.

Dar inspirația pe care a lăsat-o în urmă încă e vie în Bayview.

Și i-ar plăcea la nebunie să vadă jocul pe care-l fac acum.

— Darkestmind

Capitolul opt

Phoebe

Vineri, 28 februarie

Îi trimit lui Jules mesajele unul după altul, la foc automat, vineri după-amiază.

Ai fost ocupată, deci?

Ai chef să facem ceva diseară?

Trebuie să fiu la job, dar numai până la 8.

Vrei să ne vedem acolo?

Apoi mă așez pe marginea patului, cântărind din priviri camera pe care o împart cu Emma. E mai mică decât dormitorul pe care-l aveam doar pentru mine în vechea noastră casă, și geme de cât este de înghesuit cu de toate. După ce tata a murit, mama a primit o sumă de bani din partea companiei lui, și deși nu am vorbit niciodată despre banii ăia, am presupus că erau totuși de ajuns. De ajuns pentru ca ea să nu se întoarcă la muncă decât dacă își dorea, și de ajuns pentru ca noi să locuim oriunde ne-am fi dorit.

Acum, mama are un job la birou pe care-l detestă, iar noi locuim *aici*. Când ne-am mutat, vara trecută, ne-a spus că să ne restrângem într-un apartament era pentru comoditate, nu din cauza banilor. Nimeni în afară de Owen nu a crezut-o.

Mă ridic și merg în partea de cameră care îi aparține Emmei. Curată lună, în comparație cu a mea. Patul ei este făcut, fiecare cută netezită, cuvertura pusă. Pe birou nu are nimic în afara laptopului la care lucrăm amândouă, o cană plină de creioane colorate și o agendă cu o pictură de Monet pe copertă. Simt un impuls de a deschide agenda și a nota acolo un mesaj prin care să-mi cer iertare. Neapărat în culori vii. Sau în roz.

Emma, mi-e dor de tine. Mi-a fost dor de tine în ultimii ani. Spune-mi cum să mă revanșez și o voi face.

Emma e la bibliotecă. Deși de abia am vorbit în ultimele zile, pustietatea apăsătoare a camerei aproape că mă determină să bat la ușa lui Owen și să mă ofer să jucăm *Bounty Wars*. Sunt salvată de bâzâitul telefonului. Este un

mesaj de la Jules. A fost distantă față de mine de când cu dezvăluirea legată de Derek, așa că nu mă așteptam la un răspuns prompt.

Diseară e chestia aia? Cu Cooper și toată lumea?

Da, pe la 6. O să fie plin. Cred că mai bine vii pe la 8, când plec eu și când se mai golește.

Întâlnirea de dinaintea petrecerii burlăcițelor a scăpat de sub control deja, odată ce lumea a aflat că ar putea fi prezent și Cooper. Unii elevi care nici măcar nu-i cunosc spun că vor fi acolo, și nu știu dacă familia Santos e pregătită pentru puhoiul care se anunță.

O să fie și Nate?

Suspin, apoi îi răspund.

Probabil.

Mai mult ca sigur o s-o văd și pe ea mai devreme de ora opt. Îmi sună telefonul și mă sperii. Jules vrea să vorbim pe FaceTime. Îi dau Accept și fața ei îmi umple ecranul. Rânjește și pare entuziasmată.

— Bunăăă. Ai timp să ne consultăm legat de ținute?

Sună a Jules aia veche, normală.

— Sigur.

— Care dintre astea spune *sunt mai haioasă decât fosta ta și Locuiesc chiar aici, în apropiere?* Asta?

Jules îmi arată un top din paiete, apoi o bluză neagră, prinsă pe după gât.

— Sau asta?

Off. Nu vreau s-o încurajez pe Jules cu obsesia ei pentru Nate Macauley. Chiar dacă Bronwyn ar dispărea din peisaj, sunt convinsă că el și cu Jules ar face o pereche groaznică. Jules vrea în general să se lipească cu superglue de partenerul ei, și nu cred cătuși de puțin că este și stilul lui Nate.

— Sunt superbe ambele, îi spun.

Jules pufnește nemulțumită, așadar am dat răspunsul greșit.

— Dacă ar fi să aleg, ăla negru.

Măcar nu lasă atâta piele descoperită.

— Bine, ăsta negru rămâne, spune ea. O să mă uit acum la un tutorial de machiaj și să încerc niște smokey eyes. Ne vedem diseară.

Îmi face cu mâna, apoi discuția se întrerupe.

Îmi arunc telefonul pe salteaua de pe pat – puțin scobită în mijloc, fiindcă mă foiesc mult în somn, mai ales în ultima vreme, apoi iau un elastic și-mi

prind părul într-o coadă de cal. Deschid ușa dormitorului și Owen aproape că se prăbușește înăuntru de pe hol.

— Owen! Trăgeai cumva cu urechea?

Întrebare retorică – firește că trăgea. Cu cât războiul dintre mine și Emma se prelungește, cu atât devine el mai neliniștit și nedumerit. Își dă seama că avem ceva de împărțit, dar nu pricepe ce.

— Nu, spune el, complet neconvingător. Doar...

În ușa de la intrare a apartamentului se aude o bătaie puternică, iar fratele meu capătă o expresie care justifică zicala *salvat de clopoțel*.

— De fapt, venisem să-ți spun că e cineva la ușă!

— *Sigur* asta făceai, spun eu, apoi aud din nou bătăile puternice în ușă. Ciudat. Nu am auzit interfonul.

Mă gândesc că e vreun curier, dar ar fi trebuit să ne anunțe la telefon că urmează să ne aducă un pachet.

— Nu răspunzi?, zice Owen.

— Hai să văd cine e.

Traversez sufrageria și îmi pun ochiul în dreptul vizorului. Fața de dincolo de ușă pare distorsionată prin el, dar totuși enervant de familiară.

— Cred că glumești.

Owen se împleticește pe lângă mine.

— Cine e?

— Du-te în camera ta, bine?

Nu se mișcă, așa că îl împing ușor.

— Doar câteva minute, apoi o să vin să ne jucăm *Bounty Wars*.

— Bineee!

Aștept să aud închizându-se ușa de la camera lui, înainte să-i dau drumul musafirului.

În hol, Brandon Weber mă întâmpină cu un rânjel înfumurat pe față.

— Ți-a luat ceva, se plânge, apoi intră nepoftit în casă și trânteste ușa în urma lui.

Îmi încruciesc brațele pe piept. Mă enervează că mi-am scos soutienul imediat ce am venit de la școală.

— Ce cauți aici? Cine ți-a dat voie să intri în clădire?

— O mamaie tocmai ieșea când am ajuns eu.

Evident. Așa se învâрте lumea când ești Brandon Weber – ușile se deschid oricând ai nevoie. Se apleacă peste mine, și e mult prea aproape,

așa că fac un pas în spate.

— Cum de nu îmi răspunzi la mesaje?

— Tu vorbești serios?

Îi analizez fața frumoasă, dar țăfnoasă, și nu găsesc vreun semn că ar pricepe ceva.

— Ai *râs* de mine, Brandon. Sean s-a comportat ca un mizerabil și tu te-ai alăturat imediat.

— Haide, pe bune... Era o glumă. Nu mai știi de glumă?

Vine și mai aproape și îmi pune o mână pe talie. Degetele lui încep să se strecoare pe sub tricoul meu.

— Credeam că îți place să te distrezi.

Mă cuprinde furia și îl îmbrâncesc. Am fost privită drept diavolul în persoană o săptămână întreagă – fata care și-a înjunghiat pe la spate sora și merită orice rahat primește. Aproape că e o ușurare să fiu furioasă pe cineva.

— Nu mai pune mâna pe mine. Noi doi am terminat-o.

— Nu vorbești serios.

Zâmbește în continuare. Crede că e un joc, unul în care el stabilește toate regulile, iar eu trebuie să mă consider norocoasă că am fost lăsată să mă alătur.

— Mi-ai lipsit. Vrei să vezi cât de mult?

Îmi trage mâna spre pantalonii lui, dar mi-o smucesc.

— Termină. Nu mă interesează.

Fața i se înăsprește și mă trage cu putere spre el.

— Nu fi o mironosiță.

Mi-a plăcut mereu că Brandon era un tip puternic, dar acum detest asta. Îmi folosesc adrenalina ca să scap din strânsoarea lui.

— Pe bune? Ia să vedem dacă am înțeles. Dacă fac ceea ce vrei, sunt o târfă. Dacă nu fac, sunt o mironosiță. Ceea ce vreau eu nu contează, tu ești cel mai tare din parcare la Bayview. Am rezumat corect?

Brandon pufnește pe nas.

— Ce ești acum, vreo feminazi?

— Pleacă, Brandon.

În loc să facă asta, își strivește buzele de ale mele, trimițându-mi un fior de șoc prin tot corpul. Îmi proptesc mâinile în pieptul lui și împing, dar palmele lui îmi țin trupul pe loc. Îmi întorc capul într-o parte și scuipe.

— Termină! Am spus nu!

Vocea îmi iese mai mult ca un sâsâit, o șoaptă, pentru că nu vreau să-l sperii pe Owen.

Brandon nu mă ascultă. Mâinile și gura lui sunt peste tot, și nu știu cum să-l fac să se oprească. Niciodată nu m-am simțit atât de mică, de neputincioasă.

Încearcă din nou să mă sărute, dar de data asta reușesc să-mi eliberez o mână. Îl lovesc peste față cu toată puterea. Lasă să-i scape un muget de durere și își slăbește strânsoarea. Îl îmbrâncesc suficient de tare cât să-l fac să se clatine.

— *Ieși afară!*

De data asta urlu de-a binelea.

Brandon este în stare de șoc. Pe obraz i-am lăsat urme roșii, de degete.

Ușa de la camera lui Owen se deschide. Fratele meu scoate capul.

— Phoebe? Ce se întâmplă?

— Nimic, spun, încercând să-mi păstrez tonul calm. Brandon tocmai pleca.

Brandon începe să râdă, dar pare că mai mult latră.

— Ce mai faci, puștiule? N-ai nimic de văzut aici. Doar pe sora ta, comportându-se ca o târfă ce este. Dar familia ta cunoaște deja pe dinafară subiectul ăsta, nu-i așa? Mai ales Emma.

Îmi strâng pumnii, simțind o nevoie puternică de a-l lovi din nou. Brandon deschide ușa și se oprește în prag.

— Ne mai vedem, Phoebe.

Își bagă mâinile în buzunare și merge cu spatele pe hol, fără să mă scape din priviri.

Trântesc ușa și încui yala, apoi rămân nemișcată acolo.

— Phoebe?

Îmi las fruntea să se sprijine de ușă. Nu pot. Nu pot purta discuția asta cu fratele meu mai mic.

— Du-te înapoi în camera ta.

— Ești...

— Du-te în camera ta, Owen. Te rog.

Aud pașii lui, apoi ușa închizându-se. Mai aștept câteva clipe, apoi las lacrimile să înceapă să curgă.

Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă tata ar mai fi fost aici. Știu, în adâncul sufletului, că aș fi fost o persoană mai bună, mai deșteaptă, mai puternică dacă el nu ar fi murit.

Îmi amintesc acea zi de parcă ar fi fost ieri.

Atât eu, cât și Emma stăteam acasă, bolnave de gripă, învelite în păături și ghemuite pe canapeaua din vechea noastră casă. Mama era în bucătărie, ne pregătea ceva dulce, când a sunat telefonul. Am auzit-o doar salutând, apoi rămânând tăcută.

— E ceva serios?, a întrebat într-un final, cu o voce care parcă nu mai era a ei.

Câteva minute mai târziu, a apărut în pragul ușii.

— Trebuie să vă las singure puțin, zisese ea, cu un ton ca de robot, lipsit de vibrație.

Pe o mână îi curgea un lichid mov, de la aroma de fructe pe care avusese de gând s-o pună la prăjituri.

— A avut loc un accident.

Un accident oribil, imposibil, de coșmar. Tata lucra ca supraveghetor pe o platformă de prelucrare a granitului din Eastland, le dădea indicații muncitorilor care manevrau blocuri uriașe de piatră, pe care le tăiau în bucăți cu care se putea lucra. Un lift care ridica un asemenea bloc de piatră s-a defectat în cel mai nepotrivit moment – a fost singurul detaliu pe care am dorit să-l aud. Nimic altceva nu mai conta, oricum, cu excepția faptului că tata nu mai era.

— Mi-e dor de tine, spun, cu fruntea încă lipită de ușă. Mi-e dor de tine, mi-e dor de tine.

Cuvintele îmi sună ca un ropot de tobe în cap, la fel ca atunci, în urmă cu trei ani. Nu cred că vor pleca vreodată de acolo.

— Mi-e dor de tine.

•

În seara asta, e o ușurare că am de lucru la cafenea și că e atât de plin. Nu am mai văzut niciodată Café Contigo atât de aglomerată. Nu doar că fiecare masă e ocupată, dar domnul Santos a adus și scaunele pe care le ținem la subsol, și tot nu sunt de ajuns. Oamenii stau în picioare, sprijiniți de perete, în timp ce eu îmi croiesc drum printre ei, cu o tavă plină cu băuturi pentru Addy și prietenii ei.

Trec în camera separată de cea principală, unde este o singură masă mare, plină cu figuri familiare – Addy, Maeve, Bronwyn, Luis și Cooper. Un tip chipeș, brunet, se ridică de lângă Cooper când mă apropii și întinde mâna spre tavă.

— Pot să te ajut? Să iau băuturile de aici sau te încurc?

Îi zâmbesc.

Nu l-am mai întâlnit până acum pe iubitul lui Cooper, Kris, dar îl recunosc din fotografiile apărute în presă, și îmi devine imediat simpatic. Cred că a servit și el la mese cândva în viață, pentru că știe cât de important e să păstrezi tava în echilibru.

Deși se presupune că aici este rezervat doar pentru ei, oamenii din încăperea principală mai bagă câte un cap, să-l repereze pe Cooper și să-l salute. Câteva fete s-au proptit la intrarea în separeu și chicotesc aproape isteric.

— Îmi cer scuze pentru situația ciudată, spune Cooper când îi întind paharul cu Cola.

Nu l-am mai văzut de când a absolvit, anul trecut, și nu pot spune că nu le înțeleg pe fetele care se îndrăgostesc pe loc la vederea lui. E foarte bronzat, i-a mai crescut părul și tricoul lui alb i se mulează perfect pe pectorali. Ai senzația că te uiți la soare.

— Păi, ești copilul-minune al Bayview-ului, spune Kris și se așază la loc lângă Cooper.

Cooper îi apucă mâna, dar pare neliniștit, încordat.

— Mda, acum, dar să vedem cât durează asta.

Nu-l învinuiesc că nu are încredere în iubirea fanilor apărută peste noapte. Îmi amintesc ce urât s-au purtat unii cu el când au aflat că e homosexual – nu doar elevii de liceu, dar și adulții, care ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Cooper le-a închis tuturor gura jucând exemplar, dar presiunea trebuie să fie incredibilă. Oare ce se va întâmpla când va începe să piardă? Pentru că nimeni nu câștigă la infinit.

Cea mai îndrăzneată fată din grupul de chicotitoare se apropie de Cooper.

— Poți să îmi dai un autograf?

Își ridică un picior pe scaunul pe care stă Cooper și își dezgolește coapsa.

— Chiar aici.

— Păăăiii...

Cooper pare complet depășit de situație, iar Addy își înăbușă râsul.

— N-aș putea... să-ți semnez un șervețel mai bine?

Ies și intru în separeu, aduc băuturi, iau paharele goale.

— Cum se descurcă la bucătărie?, mă întreabă Addy, la a cincea mea tură cu tava.

— Minunat, atâta doar că Manny scapă comenzile pe jos. Empanada asta e singura nevătămată. Bucurați-vă de ea.

Maeve e așezată lângă Bronwyn. Poartă o bluză neagră, mai decoltată decât cele pe care le îmbracă în mod obișnuit, și o prinde foarte bine. Are un imprimeu care pare floral la prima vedere, dar când te uiți de aproape vezi că sunt niște personaje de desene animate. Observ că și Luis le tot analizează... sau poate că nu la imprimeu se uită.

Dar Maeve nu observă nici privirile mele, nici pe ale lui Luis. Fixează intrarea și îl văd pe Nate Macauley cum își croiește drum prin aglomerație. Nu mai e niciun loc liber, dar Maeve sare imediat de pe scaunul ei.

— Am senzația că ai nevoie de o mână de ajutor, Phoebe, spune ea.

Nu am, dar îi dau voie să strângă niște tacâmuri și să vină cu mine.

Nate se așază pe scaunul lăsat liber de Maeve, lângă Bronwyn, căreia i se luminează fața când îl vede.

— Bună.

— Salut, zice și Nate în același timp.

— Arăți...

— Speram...

Se opresc și își zâmbesc unul altuia, iar eu mă gândesc doar că Jules nu va avea niciodată o șansă în povestea asta. Nate se apleacă spre Bronwyn și îi șoptește ceva la ureche, iar ea râde și își întoarce tot corpul spre el. Îi mângâie jacheta, ca și cum ar vrea să înlăture firimituri de pe ea, iar asta e cel mai vechi truc din arsenalul feminin când vine vorba despre atingeri. Chiar funcționează: Nate o prinde de mână. Iată, n-a durat mult. Sunt cât pe ce să mă îndepărtez ca să le ofer intimitate, când o voce acoperă zgomotul de fundal.

— Pfui, ce aglomerat e!

Un hipster cu aspect de točilar, îmbrăcat cu un tricou albastru deschis, inspectează încăperea. E Evan Neiman, fostul iubit al lui Bronwyn, care, din câte știu eu, n-a fost invitat la reuniunea din seara asta. Evan găsește ultimul scaun rămas liber și îl duce cât mai aproape de Bronwyn.

— Bună, îi zice. Am reușit să ajung.

Bronwyn împietrește ca o căprioară în bătaia farurilor, cu ochii larg deschiși.

— Evan? Ce cauți aici?, întreabă ea.

Tot entuziasmul dispare de pe fața lui Nate, care dă drumul mâinii ei și își trage scaunul mai în spate. Bronwyn își umezește buzele, nervoasă.

— Nu ești în Pasadena?

— Nu puteam rata șansa de-a te mai vedea o dată înainte să plec, spune Evan.

Nate își mută încă o dată scaunul, cu zgomot.

— De-a te mai vedea încă o dată?, o întreabă el pe Bronwyn și o privește acuzator.

Nu pare neapărat furios, cât mai degrabă rănit. Privirea lui Bronwyn se plimbă de la Nate la Evan, care radiază în continuare, de parcă nu ar sesiza tensiunea din încăpere. Nu-mi dau seama dacă e naiv sau diabolic.

— Plus că ți-ai uitat și ochelarii de soare la mine în mașină, adaugă el, ridicându-i ca pe un trofeu.

Maeve stă lângă mine și șterge obsesiv un cuțit perfect curat cu un șervețel mototolit.

— Of, nu, nu, la naiba, murmură ea.

Îi iau cuțitul din mână.

— Asta e o treabă care s-a făcut deja la bucătărie, să știi.

— Ia-mă și pe mine la bucătărie cu tine, te rog. Nu mă pot uita la așa ceva.

Îi dau tava și pornim spre ușă, dar ne oprim când o fată intră în separeu. La început, nici n-o recunosc pe Jules – i-a ieșit perfect machiajul, tutorialul și-a făcut treaba. Părul ei negru este întins cu placa și a asortat topul cu paiete la niște blugi skinny și sandale cu toc înalt. În mod obiectiv, trebuie să recunosc că sânii ei arată uluitor pe sub bluza aia.

— Bună, Ju... încep eu, dar ea își duce un deget la buze.

Se apropie de masă. Nate și-a tras scaunul în lateral, ca și cum ar fi pe cale să se ridice, dar ea îi pune o mână pe umăr și îl oprește. Înainte ca Nate să se poată mișca, Jules îl ținut pe scaun așezându-i-se în poală, cu pieptul lipit de al lui, apoi îi ia fața în mâini și îl sărută. Lung și adânc, și pare să dureze ani întregi, deși nu au cum să fi trecut decât câteva

secunde. Cel puțin, așa sper. În capătul celălalt al separeului, Monica filmează sau face poze cu telefonul.

Nimeni nu are nicio reacție până ce Jules nu se ridică de pe Nate, scuturându-și părul și îndreptându-se spre ieșire. Apoi, Nate, cu o expresie amuzată, își șterge de pe buze un strat din rujul lui Jules. Cooper arată îngrijorat, Addy pare furioasă. Bronwyn pare că stă să izbucnească în plâns. Evan Neiman rânjește de parcă ar fi câștigat la loto.

Scot un țipăt de durere când Maeve scapă din mână tava pe care i-am dat-o, direct pe piciorul meu. Jules îmi surprinde privirea și îmi face cu ochiul, chiar înainte să iasă.

— Mereu să alegi Provocarea, mimează ea cuvintele în direcția mea.

Vineri, 6 martie

REPORTERUL: Bună seara, sunt Liz Rosen de la Știrile Channel Seven, vă aduc noutățile pe care le așteptați: detalii despre moartea unui nou elev de la Liceul Bayview. O am alături pe Sona Gupta, directoarea de la Bayview High, și dorim să aflăm poziția pe care o are aceasta.

DIRECTOAREA GUPTA: Dacă îmi permiteți, aș dori să fac o mică precizare. Această tragedie nu s-a petrecut în incinta liceului. În perimetrul școlii.

REPORTERUL: Nu-mi amintesc să fi spus că s-a petrecut efectiv în liceu.

DIRECTOAREA GUPTA: Părea că așa ați sugerat. Sigur, suntem devastați de pierderea unui membru al comunității noastre, și suntem hotărâți să oferim orice sprijin posibil elevilor care au nevoie de consiliere psihologică. Dorim să-i ajutăm să depășească șocul și durerea.

REPORTERUL: Liceul pe care îl conduceți a ajuns celebru în toată țara pentru felul în care a încurajat bârfele să devină periculoase. Vă faceți griji pentru...

DIRECTOAREA GUPTA: Mă scuzați. Intrăm pe un teritoriu care acum nu are deloc legătură cu acest caz, așa că aceste speculații nu sunt necesare. Liceul Bayview este diferit astăzi față de cum era în urmă cu optsprezece luni. Avem un regulament cu zero toleranță față de bârfă și agresiune, un regulament care s-a dovedit eficient. Am avut și un portret în *Revista pentru Educație* vara trecută, în care am fost dați drept exemplu.

REPORTERUL: Nu cunosc acea revistă.

DIRECTOAREA GUPTA: Este o revistă bine cotate.

Capitolul nouă

Knox

Luni, 2 martie

Îmi verific telefonul din obișnuință, chiar și la muncă. Dar, luni, nu vine niciun mesaj de la Necunoscut. Ultimele mesaje pe care le-a trimis au fost vineri seara:

Provocarea: Sărută un membru al grupului Cei patru din Bayview.

Situația curentă: Dusă cu bine la capăt de către Jules Crandall. Felicitări, Jules. Bine lucrat.

Au fost însoțite de o poză cu Jules în poala lui Nate, sărutându-l cu pasiune, de parcă viața ei ar fi depins de a rămâne cu moaca lipită de fața lui.

Următorul jucător va fi contactat curând. Tic-tac.

Aproape că mă bucur că am avut repetiții și nu am reușit să ajung la Café Contigo vineri. Maeve spune că toată seara s-a dus pe apa sâmbetei după ce Jules a întrerupt cina. În plus, cafeneaua a fost atât de asaltată, încât până și mâncarea s-a terminat, iar Cooper a fost nevoit să iasă pe ușa care dă în curtea din spate.

— În acest caz special, mărturia mincinoasă a contribuit la acuzare.

Astăzi eu și Sandeep împărțim același birou la *Până la proba contrară*, iar el a vorbit nonstop la telefon de când am ajuns eu. Ține în mână un pix și lovește cu el ritmic în birou.

— Așa că nu cred că se aplică. Ce? Nu. Legat de omucidere. Nu pot confirma încă. Vă voi suna eu când voi avea mai multe date. În regulă.

Închide. În biroul nostru există telefoane mari, cu fir, așezate pe fiecare masă.

— Knox, poți să comanzi pizza? Mor de foame, spune Sandeep.

— Sigur. Îmi iau telefonul, pentru că n-am nici cea mai vagă idee cum funcționează alea fixe, apoi îl las imediat jos când îl văd pe Eli apărând în fața noastră. Arată diferit, dar nu-mi dau seama ce este cu el până ce Sandeep începe să vorbească.

— Te-ai tuns, zice colegul meu.

Eli ridică din umeri, în vreme ce Sandeep face un cerc în jurul lui, așezat pe scaun, ca să-l studieze din toate părțile.

— Ce-ai pățit? Tu nu te tunzi niciodată!

— Te asigur că mă mai și tund, zice Eli și-și ridică ochelarii pe nas.

Parcă nu mai seamănă cu Einstein, cu părul așa.

— Ai cumva dosarul lui Henson?, întreabă Eli.

— E cumva o chestie legată de nuntă, asta cu tunsoarea? Te-a obligat Ashton?

Eli își freacă tâmpilele și cred că se roagă de el însuși să-și găsească răbdarea să-i răspundă.

— Eu și Ashton nu ne obligăm unul pe altul să facem chestii. Ai dosarul sau nu?

— Hm, probabil. E pe aici pe undeva. Ce îți trebuie?

— Numele procurorului.

— Îl am eu, spun, și amândoi se întorc spre mine. Nu dosarul, ci numele. Am o listă pe aici cu nume, date, adrese, avocați, tot ce a ținut de cazul D'Agostino. Am observat că ai des nevoie de ele, așa că...

Văd o cută apărând pe fruntea lui Eli și mă întreb dacă n-ar fi fost cazul să fac asta, poate am greșit, deși informațiile păreau publice și nu strica să le am la un loc, puse în ordine.

Eli privește ecranul computerului meu.

— E grozav. Poți să-mi trimiți întreaga listă, te rog?

— Sigur. Da, zic.

— Poți să-mi mai spui o dată cum te cheamă?

— Knox. Knox Myers.

Zâmbesc cu gura până la urechi, fericit că am fost remarcat în cele din urmă.

— Mulțumesc, Knox, spune Eli, cu căldură. Mi-ai salvat o grămadă de timp.

— Eli! strigă o voce din capătul opus al biroului. Judecătoarea Balewa e la telefon, vrea să-ți vorbească!

Eli pleacă fără să ne mai spună nimic, iar Sandeep mă lovește ușor cu pumnul în umăr.

— Ia te uită, ai fost lăudat de șeful șefilor! Să nu ți se urce la cap, totuși. Încă mai vreau pizza aia. Și ai putea să triezi corespondența?

Comand câteva pizza extra-large pentru toată lumea din birou, apoi iau o stivă de plicuri de pe masa de lângă ușă și le aduc în dreptul calculatorului meu. Unele au destinatarul precizat, așa că nu le deschid, le pun deoparte. Un alt teanc e cel cu facturi. Ce rămâne sunt scrisori cu rugăminți de la oameni să le preluăm cazul, și e surprinzător ce multă lume scrie scrisori în loc să trimită emailuri, dar bănuiesc că așa se simt ei mai convingători, cei care scriu. Chiar dacă *Până la proba contrară* și-ar tripla echipa, tot nu ar putea să preia întregul număr de cazuri care apar.

Iau un plic mare, cu numele lui Eli pe el, care arată suspect, diferit. Îl deschid – e o singură hârtie înăuntru.

Idiotule, te-ai pus cu oamenii nepotriviți.

O să ți-o trag eu ție, cum ne-ai tras-o tu nouă.

O să mă distrez când te voi vedea crăpând.

Mă dau înapoi, de parcă aș fi fost palmuit.

— Sandeep! Uită-te la asta.

Îi întind foaia de hârtie.

Sandeep citește, dar nu pare pe cât de șocat mă așteptam eu să fie.

— Ah, da. Primim și din astea uneori. O să o pun în teancul de amenințări cu moartea.

— În ce? E un teanc întreg cu așa ceva?!

Nu-mi pot stăpâni oroarea din voce.

— Primim amenințări cu moartea de fiecare dată când intervenim într-un caz important. Idioții călcați pe bătăături simt nevoia să se descarce. Trebuie să le păstrăm, să le avem la îndemână pentru orice eventualitate.

Bagă hârtia la loc în plic.

— Măcar asta nu conține injurii. Eli are parte de multe cuvinte urâte din partea celor care nu suferă evreii. Pentru alea avem un alt teanc.

— Iisuse, spun eu.

Îmi simt pulsul neobișnuit de agitat. Știam că firma trebuie să lupte cu o grămadă de rahaturi, dar nu mi-am imaginat niciodată ceva de genul ăsta.

Sandeep mă bate pe umăr.

— Îmi pare rău, Knox. Nu am vrut să par blazat. Știu că amenințările astea pot să te neliniștească, mai ales când le vezi pentru prima dată. Dar avem proceduri pentru ele și nu sunt un lucru nemaiîntâlnit în domeniul în care profesăm noi. Vrei să mergi acasă, simți că nu ești în siguranță aici?

— Nu, nu îmi fac griji pentru mine, spun. Dar Eli...

Îl văd pe Eli în sala de conferințe, gesticulează cu însuflețire.

— E obișnuit cu ele, spune Sandeep cu blândețe. El și-a ales domeniul în care să lucreze și nu se teme de oameni de tipul ăsta. Chiar sunt niște lași, te asigur. Se ascund în spatele unui ecran și amenință de acolo, în loc să facă ceva pentru a-și îmbunătăți situația în care se află.

Mă uit la telefonul meu, plin de mesaje triumfătoare de la Necunoscut.

— Mda. Știu exact ce vrei să spui.

•

Plănuisem să merg direct acasă după muncă, dar când se face ora 5 încă sunt un pic debusolat și neliniștit.

Unde ești?, îi scriu lui Maeve în timp ce mă îndrept spre lift.

Îmi țin respirația, ca să evit mirosul chimic care iese din clinica pentru implant de păr.

La Café Contigo, răspunde ea imediat.

Vrei companie?

Întotdeauna.

Văd un autobuz oprit la stop și alerg să-l prind. Când urc, am telefonul încă în mână și scoate un bâzâit când mă așez lângă o doamnă în vârstă, cu bucle grizonante. Îmi zâmbește, dar de data asta îmi scot căștile și mi le bag în urechi. Îmi pare rău, nu azi, Florence.

Imagine Dragons îmi sună în urechi în timp ce citesc un mesaj de la Kiersten.

Downloadează asta, e o nouă aplicație prin care poți discuta mai ușor cu membrii familiei.

Dau click pe link, este o aplicație numită ChatApp.

Nu am auzit de ea, scriu. Ce nu era în regulă cu alea zece pe care le avem deja?

Kiersten îmi trimite un emoticon care ridică din umeri.

Nush. Kelsey vrea așa. Se sincronizează mai ușor cu laptopul sau ceva.

Sora noastră mijlocie e un dinozaur venit din preistorie, care preferă să dea mesaje de pe calculator, în loc de telefon.

Am înțeles că e-o aplicație mai sigură.

Ah bun. Nu am vrea ca secretele lui Katie legate de nuntă să ajungă în mesageria unor necunoscuți.

Hahaha. Au reparat ăia de la Wing Zone puiul vandalizat?

Da, e un pui complet din nou. I-au pus și o pălărie de lepricon, în așteptarea sărbătorii de Sf. Patrick.

Kiersten răspunde cu emoticoane care râd și cu unele cu trifoii.

Imediat cum am descărcat aplicația nouă, văd că am invitații de la Kiersten, Katie, Kelsey și Kara. Nu sunt pregătit însă pentru toată atenția care se va revărsa asupra mea, așa că nu le accept invitațiile. Am ajuns și la stația unde trebuie să cobor, așa că mă ridic și mă îndrept spre ușă.

Café Contigo e la doar un bloc distanță de stația de autobuz. Când intru, o văd pe Maeve la masa unde stă mereu, într-un colț, cu o ceașcă de cafea în față și telefonul în mână.

Îmi scot căștile din urechi și mă așez în fața ei.

— Ce se mai aude?

Își lasă telefonul pe masă și el vibrează de două ori.

— Mai nimic. Cum a fost la lucru?

Nu vreau să mă apuc deja să-i vorbesc despre amenințările cu moartea. Mi-ar plăcea să pot să nu mă gândesc la ele. Fac un gest spre telefonul ei, care vibrează din nou.

— Nu răspunzi?

— Nu. E Bronwyn, care îmi trimite poze de la piesa la care se uită. Decorul e minunat, cică.

— De când îi place ei teatrul?

— Crede că îmi place mie. Pentru că am jucat o dată într-o piesă. Practic, ea și maică-mea sunt identice. De fiecare dată când arăt puțin interes pentru un domeniu, ele își imaginează că mi-am găsit drumul în viață.

Vine un chelner, un băiat înalt pe nume Ahmed, și cer un Sprite. Aștept să se îndepărteze, apoi întreb:

— Cum e Bronwyn, după tot ce s-a întâmplat vineri? S-a despărțit iarăși de Nate?

— N-am idee dacă te poți despărți când încă nici nu te-ai împăcat propriu-zis, zice Maeve și suspină, cu bărbia în pumn. Bronwyn nu vrea să vorbească despre asta. Bine, a vorbit muuult despre întâmplare sâmbătă, dar acum, că s-a întors la Yale, l-a declarat pe Nate un subiect tabu. Jur, am impresia că locul ăla îi transformă în scrum toate emoțiile.

Bea o gură de cafea și continuă:

— Crede că lui Nate i-a plăcut. Să fie sărutat de Jules, adică. Mie nu mi s-a părut așa, dar nu vrea să mă asculte.

— I-ai spus că a făcut parte dintr-un joc?

— Am încercat. Nu am vrut să intru în prea multe detalii, pentru că s-ar panica dacă ar afla că există și cea mai mică legătură cu ceea ce făcea Simon. Și era oricum la pământ după faza cu Nate... Poza aia tâmpită pe care a făcut-o Monica a apărut în weekend peste tot. Apropo de asta, am vrut să-ți arăt ceva. Mai ții mine forumul dedicat răzbunării, pe care posta Simon? Am găsit o nouă variantă a lui, dar una în care postările dispar după câteva ore.

— Ce?, spun și iau telefonul din mâna ei. Cum de știi asta?

— Săptămâna trecută am căutat pe Google vechiul nickname al lui Simon. Am dat de o postare care menționa Bayview și un nou joc.

Bate cu degetele în masă, neliniștită.

— Nu mai țin minte exact ce scria. Îmi doresc să fi făcut un screenshot, dar nu aveam idee că postarea o să dispară.

Citesc replicile de pe pagina aia. Cineva pe nume Jellyfish e pornit rău pe profesorii lui.

— Și... ce crezi, mai exact? Că acest Jellyfish a inventat *Adevăr sau Provocare*?

— Nu el neapărat, zice Maeve. Mai degrabă cel cu care conversează. E ciudat, nu crezi? Întâi jocul se referă la Simon, apoi apare acest forum și face aceeași chestie?

— Cred că da, spun eu, nesigur.

Maeve e mai pricepută în a da de urma lucrurilor de acest fel, în comparație cu mine.

— Aș vrea să pun un fel de monitorizare, care să mă avertizeze când se postează acolo, spune ea, dusă pe gânduri. Un fel de PingMe, ceva mai rapid decât Google Alert. Ca să nu mai ratez ce se scrie.

Chiar dacă îmi dau seama că a devenit un pic obsedată pe tema asta, nu are rost să i-o spun, fiindcă nu o să mă asculte. Îi dau telefonul înapoi și nu comentez. Când întinde mâna să-l ia, văd o vânătaie pe brațul ei, deasupra încheieturii.

— Oh, de unde ai aia?

— Ce anume?

Maeve îmi urmărește privirea. Devine palidă și rigidă, ca o statuie. Apoi își trage mâneca până deasupra degetelor, acoperind vânătaia.

— Nu știu. M-am lovit de ceva, cred.

— Crezi?! Când?

Își lasă privirea în podea și simt că mă impacientez tot mai mult.

— Nu-mi aduc aminte.

— Maeve... ți-a făcut ceva asta?

Ridică privirea și începe să râdă, dar râsul ei pare forțat.

— Ce? Of, Dumnezeule, Knox, firește că nu! Jur, nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta.

Mă privește în ochi și mă relaxez puțin. Dacă e un lucru sigur la Maeve, ăla e că nu poate spune nici măcar o minciună nevinovată privindu-te în ochi. Nu ar trebui, de pildă, s-o întrebi cum îți stă cu o nouă tunsoare dacă nu ești pregătit să faci față adevărului. Am aflat pe propria mea piele, vara trecută. Mă tunsesem prea scurt, se pare.

— Bine, atunci...

Fac o pauză, pentru că nu-mi mai amintesc despre ce vorbeam, iar privirea lui Maeve fuge peste umărul meu. Îi face semn din mână cuiva, și mă întorc să văd un puști slab, cu păr blond roșcat și ochelari.

— Bună, Owen. Phoebe nu lucrează astăzi.

— Știu. Am venit să iau mâncare la pachet.

Maeve își coboară vocea, după ce el se apropie de bar:

— E fratele mai mic al lui Phoebe. Vine des aici după școală, chiar și când nu are de luat mâncare. Vine să stea de vorbă cu Phoebe sau cu domnul Santos, când nu sunt prea ocupați. Cred că se simte cam singur.

Cumva, toată nebunia asta cu jocul le-a transformat pe Maeve și Phoebe în prietene, singurul lucru bun rezultat până acum. Maeve s-a simțit cam în derivă de când Bronwyn a terminat liceul, iar Phoebe ar avea și ea nevoie de ceva care s-o susțină. Oamenii încă mai vorbesc prin liceu mizerii pe la spatele ei, numind-o ușuratică, iar Jules, prietena ei, stă acum la prânz cu Monica și gașca ei. Aparent, Jules a găsit și ea un avantaj din toate astea – ascensiune socială, pe baza provocării duse cu bine la sfârșit.

Domnul Santos vine din spate și îi dă lui Owen o pungă mare, maro, apoi face un gest ferm când puștiul îi întinde banii.

— Nu, mijo, ia-i de aici. Nu sunt buni banii tăi aici. Cum mai merge școala? Phoebe mi-a spus că participi în curând la un concurs de gramatică și vocabular.

Owen începe să vorbească fără oprire, dar nu mai sunt atent, pentru că am rămas blocat la cât de ușurat a părut când patronul nu i-a primit banii.

Mama a lucrat pe partea de asigurări la firma unde era angajat și domnul Lawton, când a murit. Îmi amintesc cum ea îi spunea lui taică-miu, crezând că nu ascult, despre cum familia lui Phoebe a fost fraierită și compensațiile oferite au fost mai mici decât ar fi trebuit. *Nu cred că Melissa Lawton realizează ce repede vor zbura banii ăia*, spusese mama.

Când Owen se întoarce spre noi, zâmbește larg. Mă gândesc că avusese într-adevăr nevoie să i se facă cinste cu o masă. Poate că are nevoie și de o persoană protectoare de sex masculin prin preajmă. Îmi amintesc cum a fost pentru mine să cresc înconjurat de surori mai mari, care, oricât de minunate ar fi, nu-ți pot da sfaturi despre cum funcționezi ca băiat și cum faci față provocărilor în secolul în care suntem. Când Owen trece prin dreptul nostru, mă trezesc că-l întreb:

— Auzi, îți place *Bounty Wars*?

Owen îmi arată imprimeul de pe tricoul său.

— Păi, daaa!

— Și mie. Eu sunt Knox, apropo. Sunt coleg cu Phoebe.

Maeve confirmă din cap și zâmbește.

— Ce avatar ai?, îl întreb.

— Dax Reaper, spune puștiul, precaut.

— Și al meu. La ce nivel ești?

— Cincisprezece.

— La naiba, pe bune? Eu nu pot trece de doișpe.

Întreaga față a lui Owen se luminează.

— Contează ce arme îți alegi.

Apoi a intrat în lumea lui, iar eu, odată cu el. Discutam despre joc până ce observ că punga lui cu mâncare se umezește și începe să se prelingă un lichid din ea.

— Cred că ar trebui s-o iei spre casă, nu? Lumea te așteaptă cu cina.

— Cred că da. Tu și Phoebe sunteți prieteni?, întreabă el, mutându-se de pe un picior pe celălalt.

Bună întrebare. Nu neapărat, deși acum, de când e prietenă cu Maeve, automat petrece mai mult timp și cu mine. În cuibul de năpârci în care s-a transformat liceul în ultima vreme, asta ne califică oarecum drept prieteni.

— Da, sigur.

— Ar trebui să vii cândva pe la noi să jucăm *Bounty Wars*. O să-i spun lui Phoebe să te invite. Ne vedem!

Owen pleacă, iar Maeve, care a stat pe telefon cât noi am vorbit despre joc, mă lovește cu genunchiul.

— Ce drăguț din partea ta.

— Nu mai zice așa, mormăi eu, iar ea zâmbește.

Un tip înalt, cu părul ciufulit, intră în grabă pe ușă, ținând-o deschisă pentru ca Owen să i se strecoare pe sub braț. Inspectează cafeneaua, trecând repede cu privirea peste mine și Maeve și oprindu-se asupra unei chelnerițe care aranjează condimentele la bar. Pare doar cu un an sau doi mai mare decât mine, dar are ceva extrem de preocupat și intens în privire. Domnul Santos ridică ochii și îl salută.

Tipul traversează încăperea fără s-o scape din priviri pe chelneriță. Când se întoarce, individul își dă seama că e o femeie în vârstă, așa că atenția i se mută acum spre domnul Santos.

— Alo, Phoebe-i aici?

Vocea îi e spartă și nu se potrivește deloc cu locul ăsta micuț și familiar.

Domnul Santos se sprijină de partea cealaltă a tejghelei.

— Te pot ajuta eu, fiule, dacă ai nevoie de ceva.

Nu-i spune *mijo*, nu-l alintă ca pe noi, ceilalți.

— O caut pe Phoebe. Lucrează aici, nu?

Domnul Santos nu răspunde imediat, iar maxilarul tipului se încordează. Își bagă mâinile în buzunarele jachetei sale verzi, cu model de camuflaj.

— Pricepi engleză sau nu, señor?, întreabă ironic.

Maeve scoate un fornăit de nervi, dar expresia prietenoasă a patronului nu se schimbă.

— Înțeleg perfect ce spui.

— Atunci răspunde-mi la întrebare.

— Dacă vrei să comanzi ceva, aici mă găsești, continuă domnul Santos pe același ton.

— Ascultă, bătrâne...

Tipul face un pas spre domnul Santos, apoi se oprește când Luis și Manny apar din bucătărie, unul după altul. Luis își ia un prosop de pe un umăr și începe să-l frământă în mâini, evidențiindu-și fiecare mușchi de pe brațe. Probabil că nu-i momentul potrivit să devin invidios, dar Luis chiar arată într-un mare fel. Aduce a Captain America, chiar dacă poartă un tricou pătat de mâncare și o bandană îi ține părul dat pe spate.

Maeve observă și ea, practic s-a întins pe masă de admirație.

Tipul Preocupat poate că e un nesimțit, dar nu e idiot. Se întoarce pe călcâie și pleacă.

Maeve îl urmărește cu privirea pe Luis până ce el se întoarce în bucătărie, apoi îmi acordă și mie atenție.

— Ce mama naibii o fi fost asta?

Telefonul îi vibrează din nou, iar ea scoate un mârâit de neplăcere.

— Doamne, Bronwyn, mai ia o pauză. Nu mă interesează decorurile pieselor de teatru pe cât crezi tu.

Își ia telefonul să citească până la urmă mesajul primit.

— Ah, nu.

— Ce?, întreb eu.

Își ridică telefonul spre mine și mă privește șocată:

Maeve Rojas, tu ești următoarea! Trimite-mi alegerea ta: să dezvălui un Adevăr sau accepți o Provocare?

Capitolul zece

Maeve

Marți, 3 martie

Dacă ești ales și primești mesaj cu Adevăr sau Provocare, ai 24 de ore să iei o hotărâre.

Sunt la Café Contigo, cu o cană de cafea în față care s-a răcit ca naiba, pentru că tot continui să citesc regulile jocului de pe *Despre Asta*. E marți, ora patru fără zece după-amiaza, ceea ce înseamnă că am mai puțin de trei ore până la termenul limită. Nu că mi-ar păsa. Evident că n-am să fac ce așteaptă individul ăla de la mine. Am fost în plin scandal când s-a întâmplat treaba cu Simon și refuz să fac parte din orice amintește de deznodământul acela oribil. A fost o tragedie, nu o glumă, și mi-e greață când mă gândesc că o persoană se distrează pe seama a ce a fost anul trecut. Că transformă totul într-un joc idiot. Nu voi fi pionul Necunoscutului, și ei pot face orice își doresc drept răzbunare, pentru că nu am nimic de ascuns.

În plus, în marea ordine a lucrurilor, cui îi mai pasă acum și de amărâtul de Necunoscut?

Mă uit la contactele rapide din telefon. Sunt cinci: amândoi părinții mei, Bronwyn, Knox și oncologul meu. Îmi apăs vârful degetelor pe vânătaia de pe braț și aproape că aud vocea doctorului Gutierrez: *Tratamentul timpuriu e cel mai important. De asta încă mai ești aici.*

Îi formez numărul înainte să reflectez prea mult. O femeie răspunde imediat.

— Cabinetul doctorului Ramon Gutierrez.

— Bună ziua. Am o întrebare legată de... de un diagnostic.

— Sunteți o pacientă a doctorului Gutierrez?

— Da. Mă întrebam dacă... Teoretic, dacă aș dori să fac niște analize ca să văd în ce stadiu de remisiune sunt, aș putea să fac asta fără să-mi anunț părinții? Nu am încă optsprezece ani.

Se lasă un moment de liniște.

— Îmi poți spune numele tău și data nașterii, te rog?

Strâng telefonul în mâna care începe să-mi asude.

— Îmi puteți răspunde mai întâi la întrebare?

— Consimțământul părinților este necesar pentru tratamentul minorilor, dar dacă ai putea...

Închid. Exact cum mă gândeam. Întorc mana ca să nu-mi mai văd vânătaia. Aseară am descoperit că am una și pe coapsă.

Doar când mă uit la ele, mă umplu de oroare.

O umbră cade pe masa mea, și când ridic capul îl văd pe Luis.

— Pregătesc o evadare, spune.

Clipesc, confuză. Luis e complet rupt din context în mintea mea acum și trebuie să-mi alung gândurile legate de cancer și de amenințări anonime ca să mă concentrez pe el. Chiar și așa, nu sunt sigură că am auzit bine.

— Ce?

— Mai știi când spuneai că nu crezi că există *afară*? O să-ți demonstrez că te înșeli. Hai să mergem.

Gesticulează spre ușă, iar eu îi observ brațele. După scena cu domnul Santos și tipul necioplit de ieri, mă tot uit la ele. Poate că Luis ar mai putea să facă trucul ăla cu prosopul aruncat peste umăr de vreo douăzeci de ori. Nu m-aș plictisi.

Așteaptă un răspuns de la mine, apoi oftează.

— Conversațiile de obicei presupun mai mult de o singură persoană, Maeve.

Încerc să-mi dezgheț limba.

— Să mergem unde?

— Afară, spune Luis, răbdător.

Ca și cum ar vorbi cu un copil mic și nu excepțional de inteligent.

— Nu trebuie să muncești?, întreb.

— Nu până la ora cinci.

Telefonul stă pe masă în fața mea, provocându-mă cu tăcerea lui. Poate că dacă voi suna din nou la cabinet, îmi va răspunde altcineva și îmi va da o altă indicație.

— Nu știu...

— Haide. Ce ai de pierdut?

Luis îmi oferă unul dintre zâmbetele lui irezistibile și, ce să vezi, imediat sunt în picioare. Cum spuneam, sunt lipsită de apărare în fața băieților ca el.

— Și ce ar trebui să vizităm în acest *afară* care nu există?

— O să-ți arăt, spune el și îmi deschide ușa.

Mă uit în dreapta și în stânga când ieșim, întrebându-mă încotro o vom lua, dar Luis se oprește lângă un stâlp și se apucă să dezlege lanțul unei biciclete.

— Ea ta?, întreb.

— Nu, dezleg biciclete așa, la nimereală, ca să mă distrez, rânjește el la mine. Sigur că-i a mea. Suntem la un kilometru și ceva de locul unde vreau să te duc.

— Bine, dar...

Fac un gest spre spațiul gol din jurul nostru.

— Eu nu am o bicicletă. Am venit cu mașina.

— Poți merge cu a mea. Hopa sus.

— Hopa... unde?

Mă privește și așteaptă.

— Vrei să mă urc pe ghidon?

— Mda. Nu făceai asta când erai mică?

Parcă nu ar vorbi cu o persoană care și-a petrecut copilăria într-un spital. E încurajator, mai ales într-o zi ca asta. Dar faptele rămân – chiar nu știu să călătoresc pe ghidonul bicicletei. De fapt, nu știu deloc să merg pe bicicletă.

— Dar nu suntem copii. Nu încap acolo.

— Sigur că încapi. Fac asta tot timpul cu frații mei, și ei sunt mai mari decât tine.

— Cu Manny?, întreb eu și pufnesc în râs.

Luis râde și el.

— Mă refeream la ăia mici, dar, sigur, l-aș duce și pe Manny dacă ar fi nevoie. Uite, dacă nu vrei, am putea să ne plimbăm pe jos.

— Nu, e grozav, spun, pentru că nu vreau să văd cum fața lui Luis exprimă și mai multă dezamăgire.

Unii oameni nu acceptă refuzuri și nu prea știu cum să reacționeze la ele. Până la urmă, cât de greu poate fi? Se spune despre lucrurile ușoare că sunt ca mersul pe bicicletă... Trebuie să existe ceva adevăr la mijloc.

Mă uit la ghidon și nu observ totuși un loc pe care aș putea sta.

— Cum mă urc, mai exact?

Luis își ia aerul unui profesor care îi explică lecția elevului.

— Cu spatele la mine, ridici un picior peste roata din față, așa, apoi te așezi călare pe ea, mă instruiește. Îți bagi mâinile sub fund și te ții bine de ghidon.

Mâinile lui, calde și aspre, le ating pe ale mele.

— Acum te ridici puțin și... așa! Ai chiar talent la urcatul pe ghidon.

Încep să mă simt nesigură, mai ales când Luis se pornește să pedaleze.

— Oh, Doamne, o să murim, șoptesc fără să vreau și închid ochii.

Dar apoi Luis își proptește bărbia pe umărul meu, iar vântul îmi adie peste față, și mă gândesc că nu-i cel mai îngrozitor fel în care poți muri.

E un ciclist rapid, dar atent, și nu se abate de pe pista pentru biciclete din centrul orașului. Într-un final, încetinește și spune:

— Ține-te bine, o să oprim.

Văd în fața noastră o poartă de metal și o plăcuță de lemn pe care scrie Bayview Arboretum. Grădina Botanică a orașului nostru.

Coborârea mea de pe ghidon este complet lipsită de grație, dar Luis pare să nu observe, preocupat să lege bicicleta cu lanțul de un stâlp.

— Ce părere ai? Mă gândeam să ne plimbăm pe aici un pic, spune el și scoate o sticlă cu apă, din care golește jumătate dintr-o sorbitură.

— E perfect. Nu vin prea des.

Pornim pe o alee cu pietriș, care are de-o parte și de alta cireși pe cale să înflorească.

— Îmi place mult aici, spune Luis, ținând mâna streașină la ochi, căci soarele de amiază strălucește puternic. E foarte liniște. Vin mereu în grădină când am nevoie să reflectez la ceva.

Trag cu ochiul la el. Piele bronzată, mușchi bine definiți, zâmbet cuceritor. Nu mi l-am imaginat pe Luis niciodată ca pe o persoană care se retrage într-un loc liniștit să reflecteze.

— La ce reflectezi?

— Păi, știi tu, lucruri adânci despre condiția umană și starea în care se află universul. Am genul ăsta de preocupări tot timpul. Mă rog, mai puțin acum. Dar dacă îmi dai răgaz un minut...

Zâmbesc, e imposibil să n-o faci.

— Și atunci când nu contempli o criză existențială? La ce lucruri prozaice te gândești?

— Să-mi rezolv cu brio problemele și sarcinile, spune el repede. Am o grămadă de cursuri semestrul ăsta, plus unele suplimentare, pentru că încerc

să-mi dau licența mai devreme. Muncesc între douăzeci și treizeci de ore pe săptămână la Contigo, în funcție de cât de mult ajutor au nevoie părinții mei într-o perioadă sau alta. Mai joc și baseball din când în când. Încerc să pun bazele unei ligi sportive alături de colegii mei, dar suntem abia la început. Mă implic și la Liga de Juniori, să-i ajut pe frații mei. Totul merge OK, dar sunt multe de făcut în același timp. Uneori încurc planurile, uit unde ar trebui să fiu, știi?

Nu, chiar nu știi. Când Luis era în liceu, aveam senzația că tot ce face e să joace diferite sporturi și să meargă la petreceri.

— Nu aveam idee că ai atâtea pe cap, spun.

Îmi aruncă o privire în timp ce ne îndreptăm spre o grădină cu trandafiri. Mulți se pregătesc să înflorească, sunt îmbobociți, iar câțiva deja s-au grăbit și și-au desfăcut petalele.

— E un mod politicos de a spune că mă credeai doar genul sportiv și fără prea multă minte?

— Sigur că nu!

Îmi fixează privirea pe trandafiri, ca să nu fiu nevoită să mă uit la el, pentru că exact așa credeam. Credeam că e un tip OK după standardele celor din categoria lui – și am apreciat când i-a luat apărarea lui Cooper... dar nu prea multe în afară de asta.

Bine, și mai credeam că e superb, evident. Mereu a fost așa. Acum îmi dezvăluie și partea lui mai profundă, dincolo de asta, și sincer mi se pare nedrept. Nu-i ca și cum aveam nevoie acum să mi se pună pata și mai tare.

— Doar că nu-mi imaginam că ți-ai făcut așa multe planuri de viitor. Sunt impresionată.

— Să știi că nu chiar. Doar fac lucruri care îmi plac și văd din mers încotro se îndreaptă totul.

— Faci să sune ca și cum ar fi simplu, spun.

— Dar tu? La ce te gândești în cea mai mare parte a timpului?

În ultima vreme? La tine.

— La fundamentele filosofice ale civilizației vestice, logic.

— Logic. E de la sine înțeles. Și altceva?

La moarte.

De abia mă abțin să nu o spun. Încearcă să nu duci conversația pe o pantă morbidă, Maeve.

Dacă o chestie oribilă despre mine urmează să fie făcută cunoscută colegilor mei în... două ore și cinci minute.

Dumnezeule. Îmi dau seama, dintr-odată, că Luis a fost complet sincer cu mine, iar eu nu-i pot spune nici măcar o singură chestie adevărată și relevantă despre mine. Sunt un pachet de secrete și îndoieli.

— Nu e o întrebare capcană, spune el și realizez că am tăcut tot drumul cât ne-am plimbat prin grădina cu trandafiri.

Acum am ajuns într-o poieniță cu flori de câmp, colorate sălbatic. Și încă nu i-am răspuns la întrebare.

— Poți spune orice. La muzică, meme cu pisici, Harry Potter, empanadas. La mine, spune și îmi rânjește.

Stomacul îmi tresaltă, dar încerc să-l ignor.

— Gata, m-ai prins. Mă întrebam de câte flori aș avea nevoie ca să-ți scriu numele cu ele pe peluza mea.

— Cincisprezece, spune el, repede. Ce? Se întâmplă tot timpul. Așa de des, încât grădinarii nici nu mă mai lasă aici când înfloresc frumusețile astea.

— Tienes el ego por las nubes, Luis, îi spun, iar el zâmbește.

Îmi atinge mâna cu brațul, atât de neașteptat încât nu am idee dacă intenționat sau nu.

— Știi, am fost la un pas să te invit să ieșim împreună anul trecut, spune.

Simt o căldură bruscă în tot trupul și nu sunt încă sigură dacă am auzit bine.

— Dar Coop nu prea era de acord, zice el.

Pulsul mi se accelerează.

— Cooper?!

Izbucnesc, fără să-mi dau seama. Ce naiba? Viața mea amoroasă, lipsa ei, de fapt, nu e deloc treaba lui Cooper.

— De ce?, întreb.

Luis râde.

— Voia doar să te protejeze. Nu era prea încântat de trecutul meu, în privința fetelor cu care am ieșit. Și nu mă credea când spuneam că vreau să mă schimb și să am o relație serioasă.

Ne oprim la marginea poieniței cu flori multicolore și Luis mă privește.

— Dar chiar vorbeam serios.

Respirația îmi devine neregulată. Ce înseamnă asta, mai exact? L-aș putea întreba. E o întrebare normală, mai ales că el a deschis discuția. Sau mai bine să spun ce-mi trece acum prin minte? *Mi-aș fi dorit ca tu să fi ignorat sfatul lui Cooper. Vrei să încerci acum?* În loc de asta, mă forțez să râd și spun:

— Păi, îl știi pe Cooper. El vrea mereu să fie tăticul tuturor, cel care știe cel mai bine ce au nevoie și ce nu.

Luis își bagă mâinile în buzunare.

— Mda. Cred că așa e.

I se citește o ușoară dezamăgire în voce.

Pe când eram mai mică, Bronwyn îmi spunea că fac pasiuni pentru băieți la care e imposibil să ajungi pentru că așa nu risc nimic. *Îți place doar să visezi, nu și realitatea*, îmi spunea. Eu îmi dădeam ochii peste cap, fiindcă nu era ca și cum ea avea un iubit pe atunci. Dar poate că avea dreptate.

— Păi, mersi că m-ai adus aici. Ai avut dreptate, chiar m-a ajutat. Aveam nevoie.

— Oricând, spune Luis, dar pare deja detașat, rece.

Mă lovește certitudinea că, dacă ar fi existat vreo șansă să se întâmple ceva între noi, acum am ratat-o definitiv.

•

După cină, sunt neliniștită, nu-mi găsesc locul. Acum sunt trei chestii pe lista cu subiecte la care nu suport să mă gândesc. Sângerările și vânătăile pe de o parte, jocul Adevăr sau Provocare căruia îi va expira termenul limită în cincisprezece minute, și ultimul – faptul că sunt lașă din punct de vedere al gestionării sentimentelor. Dacă nu fac ceva care să fie cât de cât productiv, o să-mi ies din minți. Așa că îmi iau căștile, mă cocoț pe locul meu de pe pervazul ferestrei și îl sun pe Knox.

— Ai vreun motiv pentru care folosești tehnologie audio?, mă întâmpină el în loc de un banal salut. E un mod ciudat de comunicare. Fără emoticoane și fără să verifici dacă ai tastat corect.

— Mă bucur și eu să te aud, Knox, spun, sec. Scuze, dar sunt la laptop și aveam nevoie să-mi țin mâinile libere, de asta am sunat. Dar poți să lași conversația să stagneze oricând vrei, nu-i problemă.

Tastez pe Google niște termeni de căutare, apoi adaug:

— Te-ai întrebat cum poate cineva să interzică să-i apară numărul de telefon într-un mesaj dat de altcineva?

— E o întrebare retorică sau urmează să-mi zici răspunsul?

— Caut asta chiar acum. Uite, aparent sunt trei moduri, așa spune wikiHow.

— Ești convinsă că wikiHow e o autoritate în domeniu?

— Măcar e un punct de pornire.

Îmi dreg vocea. Să fiu sinceră, mă simt rușinată că în urmă cu un an jumate intram în admin-ul site-ului lui Simon ca să adun dovezi pe care poliția le ratase, iar acum? Caut pe wikiHow, ca toți profanii. Dar îmi doresc să mă fi priceput la tehnologie pe cât de bine mă pricep la computere și internet.

— Aparent, poți folosi o aplicație, un site care dă mesaje sau o adresă de email.

— Și asta cum te ajută?

— Sunt chestiile de bază. Întrebarea mai importantă e cum poți afla un număr de telefon care a trimis un mesaj anonim?

Mă încrunt la ecran.

— Ufff, primul rezultat de pe Google e vechi de trei ani. Nu e un semn bun.

Knox tace câteva secunde, apoi spune:

— Maeve, dacă îți faci griji legate de joc și de Necunoscut, poate ar trebui să-i dai mesaj că alegi Provocare. Alea sunt inofensive.

— Când Jules l-a sărutat pe Nate nu a fost ceva chiar inofensiv.

— Adevărat, recunoaște Knox. Dar putea fi, în circumstanțe diferite. Dacă relația lui Nate cu Bronwyn ar fi fost pe un teren stabil, ea nu s-ar fi supărat așa de tare, sau oricum nu s-ar fi supărat pe Nate. Sau Jules putea alege pe altcineva și să pară mai mult un gest amical, superficial. Ca un pupat pe obraz. Sau poate asta ar fi fost o încălcare a regulilor jocului, nu știu.

O fereastră mi se deschide pe laptop și mă opresc din ce fac. E o alertă PingMe. *Website-ul pe care-l urmărești are un update.* Le-am primit des pentru *Răzbunarea e a mea*, atât pe telefon, cât și pe laptop, iar acum încep să regret că mi-am pus notificările. Nu e nimic util, doar multă energie negativă și frustrare. Măcar Jellyfish pare să se mai fi calmat. Oricum, deschid un nou browser și titez adresa forumului.

De data asta, sunt mai multe mesaje de la o persoană care își spune Darkestmind – e același care mi-a trezit interesul prima dată când am intrat

aici. Cel care l-a menționat pe Simon. Și liceul nostru.

— Knox. Darkestmind postează din nou.

— Ce? Cine face ce?

— Pe forumul ăla cu răzbunarea, spun, iar Knox oftează de partea cealaltă.

— Încă mai urmărești forumul ăla?

— Șttt, stai că acum citesc.

Salutări tuturor celor din rândurile noastre care au DUS LUCRURILE PÂNĂ LA CAPĂT săptămâna asta.

Și prin noi mă refer la Bayview2020 și cu mine.

Un sfat pentru cei neinițiați: nu vă puneți cu noi.

— Vorbește despre Bayview din nou, îl informez pe Knox. De fapt, mai precis, despre o persoană care are Bayview în nickname. Pariez că e cineva care merge la școala noastră.

— Sau – mă rog, e doar o bănuială – poate e un fan al lui Simon și folosește numele ăsta tocmai din admirație pentru Simon. Pentru că se află pe un forum dedicat lui Simon, în mod ciudat și inexplicabil, spune Knox.

Fac un screenshot postărilor înainte să apăs pe Refresh.

— Cumva ești sarcastic?

Nu mă surprinde că Knox nu mă ia în serios. Nici Bronwyn nu m-a luat, până ce investigațiile mele au ajuns de renume național, la *Mikhail Powers Investighează*.

— Foarte.

Când pagina se reîncarcă, scot un țipăt triumfător, atât de tare, încât bietul Knox scoate un *auu* la celălalt capăt de linie.

— AHA! Știam eu! Darkestmind a postat o chestie, ia ascultă: *Mereu mi-am dorit să-l întrec pe Simon, și cred că am făcut-o. Mai mult, în curând. Tic-tac.* Tic, tac, la naiba, Knox! Este exact ce spune Necunoscutul când se pregătește să ne trimită noutăți despre joc. E aceeași persoană!

— Bine, recunosc că devine interesant, spune Knox. Dar ar putea fi totuși o coincidență.

— În niciun caz. Nu există coincidențe când vine vorba despre genul ăsta de chestii. L-a menționat și pe Simon. E tipul nostru.

— Minunat. Și acum ce e de făcut? Cum afli cine e acest Darkestmind de fapt?

Entuziasmul meu se temperează.

— Păi... ar trebui să existe și o etapă a doua. O să mă gândesc la ea... mai târziu.

Vocea lui Knox se estompează, ca și cum s-ar fi îndepărtat de telefon.

— Da, scuze, vin imediat, spune, apoi vocea lui se apropie din nou. Trebuie să fug. Sunt la muncă.

— La muncă?, întreb mirată. Dar nu ai repetiții pentru piesă în seara asta?

— Ba da, dar am tras chiulul – se întâmplă multe acum la *Până la proba contrară* și au nevoie de mine. Uite, Maeve, e aproape șase, așa că... dacă vrei să trimiți *Provocare*, acum e momentul.

— Sub nicio formă. Ți-am spus, nu am nicio intenție să particip la jocul lor.

În timp ce-i răspund, trag cu ochiul la ceas. Mai e un minut.

Nu-mi dau seama dacă oftatul lui Knox e de resemnare sau de frustrare.

— Bine. Dar să nu zici că nu te-am prevenit.

Capitolul unsprezece

Phoebe

Marți, 3 martie

Emma, regina punctualității, de data asta întârzie.

O aștept de cinci minute lângă dulapul ei după ce s-a sunat de ieșire, dar nu se vede pe nicăieri. Ar trebui să mergem împreună la concursul de gramatică și vocabular la care participă Owen – să facem front comun, pentru ca mama să nu se prindă că noi două nu ne vorbim. Încep să am sentimentul că sora mea mi-a tras clapa.

Mai aștept două minute, îmi spun. Apoi îmi văd de treaba mea și o las baltă.

Mă mut vreo doi pași în dreapta, să citesc ce mai scrie la avizier, dacă tot aștept. *Fii acel gen de persoană care îi face pe ceilalți să se simtă ca și cum ar fi cineva*, e notat pe un poster, iar un elev a tăiat *Cineva* și a scris *De căcat dedesubt*.

Bravo, Bayview, măcar nu te contrazici.

Cineva mă lovește cu umărul.

— Scuze, spune Monica Hill.

Poartă uniformă de majoretă, iar părul ei blond platinat e strâns la spate cu o panglică mov cu alb.

— Verifici anunțurile? E foarte tare că tu și Emma începeți o afacere împreună.

— Nu începem nimic, spun eu, tăios.

Nu am idee despre ce vorbește, dar nici nu contează. Monica e în gașcă cu Sean și Brandon, așa că tentativa asta falsă de prietenie nu mă convinge. În plus, de săptămâni bune încercă să mi-o fure pe cea mai bună prietenă a mea. A și reușit, se pare, din moment ce Jules i-a spus ei despre Provocare și nu mie.

Buzele Monicăi se rotunjesc într-un zâmbet.

— Flyerul tău spune altceva.

Se întinde peste mine și îmi arată la avizier o hârtie albastră pe care scrie *Meditații cu Emma Lawton*. Sora mea le-a împărsătiat peste tot prin școală,

cu numărul ei de telefon și o listă de materii: matematică, chimie, biologie, spaniolă.

Dar, pe ăsta, mai scrie și altceva.

Sex în trei (ofertă specială cu Phoebe Lawton)

Contactați-ne pe Instagram!

Înghit în sec și mă uit la pagina mea de Instagram, trecută acolo. Răzbunare din partea lui Brandon, îmi spun, fiindcă l-am dat afară din apartament săptămâna trecută. Nemernicul ăla.

Nu-i voi da însă Monicăi satisfacție și nu voi avea o reacție de furie. Orice spun acum sau fac va ajunge direct la urechile lui Brandon.

— Nu trebuie să fii la meci?

O mână se întinde pe la spatele meu și smulge flyerul de pe perete.

Mă întorc și o văd pe Emma, cu fața aparent calmă, mototolind în palmă anunțul.

— Scuză-mă, îi spune ea Monicăi, care rânjește cu superioritate. Ești cam un gunoi. Vreau să zic, blochezi gunoiul.

În spatele Monicăi e într-adevăr coșul de gunoi, iar Emma o dă la o parte și aruncă acolo hârtia. Perfect calmă, îmi spune:

— Scuze că am întârziat. Am avut câteva întrebări pentru domnul Bose după ora de istorie. Ești gata să mergem?

— Gata.

O urmez de-a lungul coridorului, aproape alergând ca să țin pasul cu ea. Mintea îmi rulează la foc continuu. Oare asta înseamnă că Emma m-a iertat? Sau măcar că nu mă mai urăște la fel de tare?

— Mulțumesc, îi spun.

Emma îmi aruncă o privire care nu e chiar prietenoasă, dar nici furioasă.

— Unii oameni duc lucrurile mult prea departe, spune. Există limite. *Trebuie să existe limite.*

•

Sala de festivități de la Școala Generală Granger e exact așa cum o țineam minte: înghesuită, foarte luminată, aproape țipătoare și mirosind puțin a mucegai și a creioane ascuțite obsesiv. Prima jumătate a sălii e ocupată de scaune capitonate și o observ pe mama făcându-ne cu mâna energic mie și Emmei. O draperie e trasă într-o parte și alta a scenei și o femeie între două vârste, cu un cardigan larg și o fustă până la genunchi, apare și ne anunță:

— Începem în numai câteva minute.

Nimeni nu-i dă atenție. Mama ne tot face cu mâna până ce suntem practic la doi pași de ea, apoi își ridică haina și geanta, eliberând scaunele pe care le ținuse ocupate pentru noi.

— La fix ați ajuns, spune ea.

Arată drăguț astăzi, cu părul ei închis la culoare lăsat liber dintr-o eșarfă cu motive de toamnă, care îi face pielea măslinie să strălucească. Apariția ei îmi îmbunătățește starea de spirit, pentru că-mi amintește cum era mama pe când eu mergeam la școala asta: mereu cel mai bine îmbrăcat părinte de la toate festivitățile. Mama are un stil al ei, care i se potrivește natural, dar nu prea a făcut eforturi să se aranjeze de când a murit tata. Să îi sprijine pe Ashton și Eli cu nunta se pare că a ajutat-o mult cu starea ei psihică. O trage pe Emma de mânecă și spune:

— Aș avea nevoie de sfatul tău cu o chestie legată de nuntă.

Mama și Emma își apropie capetele și încep să discute, iar eu îmi scot telefonul. Emma chiar a vorbit cu mine în mașină, pe drumul până aici, și nu am vrut să stric momentul verificându-mi Instagramul. Dar trebuie să văd dacă au apărut mizerii pe acolo.

Ecranul îmi e inundat de notificări, imediat ce deschid telefonul. Așadar, multe mizerii.

Ultima mea postare a fost un selfie de la muncă, care făcuse douăzeci de comentarii. Acum văd sub el minim vreo sută.

Îl citesc doar pe primul.

Da buna trece-mape lista cu sex în 3 te rog.

— Bine ați venit la concursul anual pentru elevii de la Școala Primară Granger!

Inima îmi bate deja să-mi spargă pieptul, iar vocea care se aude pe neașteptate din difuzoare îmi crește pulsul cu încă o bătaie. E aceeași femeie de mai devreme. Zece copii, printre care și Owen, sunt așezați în linie dreaptă în spatele ei.

— Lăsați-mă să vi-i prezint pe elevii care vă vor uimi astăzi cu setul lor impresionant de cunoștințe. Primul participant la concurs este Owen Lawton!

Aplaud frenetic până ce directoarea trece la următorul elev, apoi îmi întorc atenția asupra telefonului. E ca și cum am tras de un bandaj, și acum nu mă pot abține să mă uit înăuntru. Îmi schimb setările Instagramului și îl

transform în cont privat, chestie pe care ar fi trebuit s-o fac în urmă cu o săptămână, și mă mai uit la cererile de mesaje. Secțiunea e plină de tipi necunoscuți care mă roagă să îi *meditez*. Unii doar lasă un număr de mobil și atât. Oare chestia asta funcționează vreodată? Vreo fată, în toată istoria universului, i-a răspuns vreunui tip doar pentru că el și-a lăsat numărul de mobil în DM-urile ei? Sunt pe cale să apăs Decline All și să le șterg definitiv, când un nume îmi atrage atenția.

Dereculpepper01 Bună, sunt Derek. Speram...

Doar atât pot vedea fără să dau click pe mesaj. Ce naiba vrea fostul Emmei? Nu am mai vorbit din noaptea aia, din spălătoria lui Jules. Nu am făcut schimb de numere de telefon, altfel nu ar băntui acum prin profilul meu de Instagram. Dacă vrea să-și ceară scuze că a ciripit cuiva despre noi, nu-mi pasă. Prea târziu.

Totuși, curiozitatea mă învinge.

Bună, sunt Derek. Speram să vorbim cândva. Îmi poți da un mesaj?

Mi-a lăsat și un număr de telefon.

Ei bine, asta ridică mai multe întrebări decât răspunsuri.

Îmi pun mâna peste ecran, ca să nu vadă Emma ce fac, și analizez profilul lui Derek. Pur și simplu nu are niciun selfie. Tot feed-ul lui de Instagram e plin de poze cu mâncare sau cu câinele lui. Cine naiba face asta? Nici măcar nu arată rău sau ceva, mai degrabă banal.

Emma tușește încet, și trag cu ochiul la ea. Mai degrabă mi-aș tăia o mână și m-aș bate cu ea în cap decât să mai vorbesc vreodată cu Derek Culpepper, și sunt convinsă că Emma simte și ea la fel. Dintre noi trei, Derek e singurul care vrea să reinițieze o comunicare, și adevărul e că nimănui nu-i pasă de ce vrea el.

— Acum, să începem cu primul cuvânt al zilei, pentru Owen Lawton. Owen, spune-ne cum se scrie pe litere *bizar*, te rugăm!

Ridic ochii fix la timp ca să-l surprind pe Owen râzând fericit în direcția mea, și ridicând degetul mare, un pic timid și nesigur. Îmi las telefonul deoparte și încerc să-i zâmbesc și eu.

•

Câteva ore mai târziu, mama e la întâlnirea cu planificatorii de nunți de la Golden Rings, iar eu și Emma suntem în camera noastră. Sunt întinsă pe pat, cu un manual în brațe, iar Emma e la birou, cu căștile în urechi. Capul i

se mișcă în ritmul muzicii. Nu ne vorbim, dar atmosfera nu mai e la fel de încordată ca în ultimele zile.

Se aude o bătaie în ușă și Owen își strecoară capul înăuntru.

— Bună, zic eu, ridicându-mă. Felicitări din nou, deșteptăciune.

— Mersi, spune el cu modestie, iar Emma își scoate căștile. Dar n-a fost chiar un concurs. Nimeni din școala aia nu prea scrie corect.

— Alex Chen a fost totuși un concurent pe cinste, zice Emma.

Owen nu e așa convins.

— E de așteptat ca o persoană care a ajuns deja într-a opta să știe să scrie corect *paralel*, totuși. Phoebe, am uitat să-ți spun.

Are ochelarii plini de pete, așa că i-i scot și-i șterg cu tricoul meu. Ochii lui arată ciudat fără ochelari. Parcă le-ar lipsi ceva.

— Trebuie să-l inviți pe la noi pe amicul tău, Knox și nu știu mai cum.

— Trebuie să ce?

Clipesc, surprinsă, apoi îi dau ochelarii. Și-i așază strâmb pe nas.

— De unde îl știi tu pe Knox?

— L-am întâlnit la Café Contigo. Joacă *Bounty Wars*!, spune Owen, și pare că-i singura explicație pe care are de gând să mi-o ofere.

Emma ridică o sprânceană.

— Tu și Knox Myers sunteți prieteni?

— Prin alianță, spun eu.

Sora mea dă din cap, aprobator.

— Pare un tip de treabă.

— Chiar e, spun și mă întorc spre Owen. De ce vrei să-l invit pe Knox pe aici?

— Ca să ne jucăm *Bounty Wars*. Am vorbit despre asta la Café Contigo, îmi explică Owen, și acum povestea începe să capete sens.

Fratele meu nu reușește să interpreteze prea bine obișnuințele sociale. Probabil că Knox era doar amabil, l-o fi întrebat pe Owen care e jocul lui preferat în timp ce stătea la coadă să ridice o comandă. Nu-l cunosc pe Knox prea bine, dar pare genul acela de băiat pe care părinții îl adoră fiindcă este amabil cu bătrânii și copiii. Politicos, ordonat, un tip care nu prezintă vreun pericol.

Am fost confuză când el și Maeve au ieșit împreună, în urmă cu ceva vreme, pentru că formau un cuplu tare ciudat. Ea are acea frumusețe subtilă care poate trece neobservată, pentru ca mai apoi să te întrebi cum naiba ai

ratat-o. Poate datorită ochilor – nu am mai văzut acea nuanță de miere densă la nimeni altcineva. Sau felul în care plutește prin liceu, cu un soi de nepăsare autentică, de parcă nu ar avea grijile noastre, ale celorlalți. Nu e de mirare că Luis Santos nu-și poate lua ochii de la ea. Pe *ei* îi pot vedea împreună. Se potrivesc.

E un mod superficial de a vedea oamenii, dar nu înseamnă că e mai puțin adevărat.

Totuși, și Knox are potențial. Să mai facă mușchi, să se tundă diferit și mai ales să dobândească încredere în sine. Apoi, și Knox Myers ar putea frânge niște inimi.

Dar nu chiar acum.

Owen încă mai așteaptă să-i dau un răspuns.

— Eu și Knox nu suntem neapărat genul ăla de prieteni care să meargă în vizită unul la celălalt, îi spun.

Buza lui de jos se țuguie, așa cum face mereu când e dezamăgit.

— Păi de ce? Pe *Brandon* l-ai lăsat să vină.

Mi se strânge inima când îmi amintesc scena din hol, Brandon ținându-mă împotriva voinței mele și sărutându-mă.

— Asta nu e ce...

— Brandon *Weber*?

Vocea Emmei atinge pragul de sus.

— Ciudatul ăla a fost în apartamentul nostru? De ce? O, Doamne. Te-ai cuplat cu el?

— Putem să nu facem asta acum?, întreb, arătând spre Owen.

Dar fața Emmei a devenit deja roșie și iritată, ceea ce este mereu un semn rău. Își smulge din urechi căștile și se ridică de pe scaun, trecând în forță pe lângă mine, de parcă s-ar pregăti să mă apuce de unde stau și să mă azvârle pe pat. Sau de perete. Aproape tresar, speriată.

— Iisuse, Phoebe. Ești așa o idioată. Brandon Weber e un gunoi căruia nu-i pasă de nimeni în afară de el însuși. Știi asta, nu?

O privesc, rănită și confuză. Credeam că am trecut peste scandalul cu Derek, iar acum e supărată pe mine din cauza lui Brandon? Oare ea...? Oh, Doamne, sper că nu.

— Ai avut cumva și tu o relație cu Brandon?, izbucnesc.

Emma rămâne cu gura căscată.

— Vorbești serios? N-aș sta niciodată în preajma unuia ca el. Chiar poți să te gândești că... De fapt, știi ce, asta e problema ta – tu nu gândești niciodată. Tu doar acționezi. Faci mereu ceea ce-ți vine pe moment.

Merge până la birou și își strânge caietele.

— Mă duc la bibliotecă. M-aș duce oriunde ca să scap din gaura asta de năpârci.

Trânțește ușa în urma ei, iar Owen privește în gol după ce Emma iese.

— O să vă împăcați vreodată?, mă întreabă.

Sunt prea obosită ca să mă prefac că nu pricep despre ce vorbește.

— În cele din urmă, da. Probabil.

Owen se așază cu picioarele cruciș, direct pe podea.

— Totul s-a dus naibii, așa e? Familia noastră. S-a întâmplat după moartea lui tata.

— Owen, ba nu-i așa!

Mă așez lângă el, îl iau în brațe și îl trag spre mine, dar el stă țeapăn, încordat. Mă doare corpul când îmi dau seama ce mult a trecut de când mi-am îmbrățișat fratele ultima dată. Sau sora.

— Sigur că nu s-a dus totul naibii. Suntem bine. Eu și Emma doar trecem printr-o perioadă mai ciudată.

Când spun vorbele astea știu că ele înseamnă prea puțin și vin prea târziu. Ar fi trebuit să-l consolez pe Owen în toți acești trei ani, nu doar în ultimele trei minute.

Owen se desprinde din brațele mele și se ridică în picioare.

— Nu mai sunt un copil, Phoebe. Știu când mă minți.

Deschide ușa și se strecoară afară, lăsând-o să se închidă încet, nu cum a făcut-o Emma, dar totuși cu un gest la fel de dramatic.

Mă trântesc pe pat și mă uit la ceasul de pe perete. Cum de este abia ora șapte?

Ziua asta parcă durează de o eternitate.

De sub pătura mea se aude un țuit, semn că am primit un mesaj. Mă rostogolesc și dibui după telefon, apoi îl apropii de față ca să văd despre ce e vorba.

Necunoscut: Nțțț, niciun răspuns de la ultimul nostru jucător.

Asta înseamnă pierdere prin abandon, Maeve Rojas.

Acum e rândul meu să dezvălui un secret de-al tău, în stilul Despre Asta.

Ochii mi se măresc.

Maeve nu mi-a spus că a fost aleasă, deși am petrecut mult timp împreună la școală zilele astea. Fata aia e de-a dreptul rezervată când vine vorba despre intimitatea ei.

Totuși, nu cred că are de ce să-și facă prea multe griji. Maeve nu e plină de secrete stânjenitoare, cum sunt eu. Necunoscutul probabil că doar va resuscita vechea poveste în care ea a vomitat la o petrecere a echipei de baschet pe când era într-a nouă. Sau poate va fi despre pasiunea ei pentru Luis, deși aia e atât de evidentă încât nici nu se pune ca fiind un secret. În orice caz, mi-aș dori ca mesajul să fie trimis cât mai repede, ca să nu mă mai obsedeze jocul ăsta prostesc.

Și apoi chiar vine.

Ultima bârfă a Necunoscutului îmi acaparează ecranul. Clipesc de cinci sau șase ori și tot nu pot să cred ce citesc.

Nu.

Nu.

Oh, la naiba, nu.

Mesajele de răspuns încep să curgă. *OMG, ceea???* De abia pot ține pasul cu ele. Formez numărul lui Maeve, dar nu-mi răspunde. Nu sunt surprinsă.

În momentul ăsta, e un alt telefon urgent pe care ar trebui să-l dea.

Capitolul doisprezece

Knox

Marți, 3 martie

Tipul din King's Landing transpiră de mama focului. Se fâțâie pe scaun, se scarpină, își freacă maxilarul în timp ce poartă o conversație cu Sandeep în sala de conferințe.

— E ciudat cât de vinovați pot părea uneori și oamenii care n-au făcut nimic rău, îi spun lui Bethany Okonjo, o studentă la drept care își face stagiatura la *Până la proba contrară*.

Stăm la o masă chiar lângă încăperea pentru conferințe și facem un colaj cu știrile despre cazul D'Agostino. Bethany ridică din umeri și se întinde spre sertar, să scoată mai multe cleme de prins foile.

— E valabil și invers, nu? Unii oameni vinovați par inocenți ca niște bebeluși. Ca de exemplu amicul nostru de aici.

Îmi arată un articol amplu despre polițistul Carl D'Agostino, îmbrăcat în uniformă, rânjind fără griji. Își ține brațul pe după umerii unui puști de liceu, care are o diplomă în mână.

— Interesant cum au folosit poza asta, care sensibilizează cititorii, și nu portretul standard care i-a fost făcut la arestare, spune ea, dându-și cozile împletite pe spate. Cei cărora le-a înscenat toate nebuniile alea nu au primit tratamentul ăsta cu mânuși când au fost sălțați. Și ei mai erau și nevinovați.

Mă uit la cuvintele de sub poză.

Cu o săptămână înainte să fie arestat, polițistul Carl D'Agostino a înmănat diplome studenților de la Facultatea de Stat din San Diego, pentru merite deosebite în comunitate.

— Nu m-am gândit în felul ăsta până acum, spun. Dar ai dreptate. Vor să scoată în evidență cât de minunat a fost tipul până a intrat, ups, într-un scandal major. Ca și cum a fost un accident că le-a înscenat chestii grave unor oameni nevinovați. Șaptesprezece oameni.

Adaug articolul în teancul meu și mă uit la ceasul de pe peretele învecinat cu sala de conferințe. Este aproape șapte seara. Nu am rămas

niciodată aici până la ora asta, dar îmi dau seama acum că probabil eram singura persoană care chiar pleca la încheierea oficială a programului – biroul încă freamătă, fiecare masă e ocupată și peste tot sunt aruncate cutii goale de pizza, doze de Coca Cola.

— La fel s-a întâmplat și cu colegii tăi de școală, anul trecut. Îl mai ții minte pe Jake Riordan?, mă întreabă Bethany.

Ca și cum aș fi putut să uit...

— *Starul sportiv a fost implicat în cazul Simon Kelleher*, spune Bethany, mimând tonul unui crainic TV. Implicat în sensul că a vrut să-și ucidă iubita. Genul ăla de implicare.

— Da, chiar a fost o mizerie, recunosc eu.

Bethany pufnește pe nas.

— Sistemul de justiție funcționează diferit pentru tine dacă ești alb, bărbat, înstărit și mai arăți și bine, spune ea și îmi întinde ultima felie de pizza. E bine să știi, în caz că o să vrei și tu vreodată să te reconvertești în criminal.

Felia de pizza e rece și nici nu-mi vine să mușc din ea.

— Eu am doar două din attributele alea.

— Nu te vinde așa ieftin, puștiule.

Eli trece pe lângă mine și agită în aer un telefon cu o husă familiară.

— Knox. Țsta e al tău, nu? L-ai lăsat lângă imprimantă. Te sună Maeve. Se uită la ecran.

— Te suna, de fapt. Ai ratat apelul.

Mă miram eu că telefonul meu nu dă niciun semn...

— Scuze, spun și îl iau din mâna lui.

Văd că am primit o mulțime de mesaje, dar îl las pe marginea biroului meu, ca și cum aș fi un angajat profesionist ce nu are timp să citească bârfele din liceu. Până la urmă, Eli mi-a reținut numele, iar acum îmi dă treburi mai interesante de făcut. Nu vreau să-i fac o impresie proastă și să par în fața lui un adolescent obsedat de telefon. Deși... cam sunt.

— Ai nevoie de ceva?, îl întreb.

Eli își trece o mână prin părul proaspăt scurtat.

— Am nevoie doar să te duci acasă. Există legi împotriva exploataării minorilor, cel puțin așa îmi tot spune Sandeep, și probabil că le încălcăm chiar acum. Mai ales din moment ce nu te plătim. În orice caz, sun-o pe Maeve și șterge-o de aici, bine? Tot restul mai poate aștepta până mâine.

Bethany, poți să vii să revizuiam împreună agenda pentru tribunal de săptămâna viitoare?

— Da, sigur. Să mergem în Winterfell?

Eli își dă ochii peste cap. N-o să se obișnuiască niciodată cu numele astea.

— Bine.

După ce ei doi pleacă, arunc un ochi spre telefon. Chiar urăsc să sun, dar dacă Maeve e la laptop, nu poate să-mi dea mesaje. Apăs numele ei și răspunde de la primul apel.

— Of, slavă Domnului, spune ea, agitată. Mi-era teamă că n-o să mă suni.

Tipul transpirat se tot învârte în jurul lui Sandeep, în sala de conferințe, distrăgându-mi atenția.

— De ce să nu te sun? Glumeam când spuneam că sunt alergic la vorbitul la telefon. Mă rog, glumeam în cea mai mare parte.

Se lasă tăcerea și am pentru moment senzația că s-a întrerupt convorbirea.

— Maeve? Mai ești acolo?

— Ăăă, da. Ce faci acum?

— Sunt la muncă, dar o să plec curând.

— Ah. Bine. Ai... ți-ai verificat telefonul?

— Nu, l-am lăsat în altă cameră vreo oră, din greșeală. Care-i treaba?

Mă uit din nou la ceasul de pe perete și abia atunci îmi dau seama.

— Rahat. Mesajul tău de la Adevăr sau Provocare. L-ai primit deja? Ce spune? Ești bine?

— Oh, Doamne, spune Maeve. Îmi pare rău, Knox. Îmi pare atât de rău.

— Ce? Maeve, începi să mă sperii. Cumva *plângi*?

Chiar plânge.

— Păi, cred că... Uite, o să-ți citesc mesajul primit de la Necunoscut, pentru că nu vreau să fii nevoit să citești și comentariile ca să ajungi până la el. Pentru că sunt stupide și fără sens, ca de obicei. Dar înainte să ți-l citesc, vreau să știi că nu am spus eu asta, bine? Nu chiar cu acele cuvinte. Nu aș face-o. Mi-am stors creierii și nu-mi amintesc decât un singur moment în care am spus ceva asemănător, dar, îți jur, era mult mai nuanțat de atât. I-am spus-o lui Bronwyn, care niciodată nu suflă secretele noastre nimănui altcuiva, deci nu am nici cea mai vagă idee cum a ieșit la iveală.

— Maeve, serios acum. Ce se întâmplă? Cu cine trebuie să mă lupt?

— Nu... Uite, bine. Iată ce scria în mesaj. *Maeve Rojas l-a...*

O aud cum trage aer în piept, apoi o spune dintr-un foc.

— *Maeve Rojas l-a părăsit pe Knox Myers fiindcă lui nu i s-a sculat.*

Ce. Mama. Dracului.

Ascult respirația accelerată a lui Maeve preț de un minut. Sau poate că este respirația mea.

— Knox? Ești...

Când mă întreabă asta, întrerup apelul. Telefonul îmi cade din mână și se lovește de masă, iar eu îmi apăs pumnul pe frunte.

Ce mama dracului... Inima îmi bate mai să-mi spargă pieptul. Sub nicio formă... Nu e posibil ca întregul liceu să fi citit chiar acum despre cel mai umilitor moment din viața mea. Moment care a fost *intim*.

Și care trebuia să rămână așa pentru totdeauna.

Maeve și cu mine... Doamne, a fost așa stupid.

Vorbisem luni întregi despre cum să ne pierdem virginitatea, ca și cum ar fi fost un proiect pe care trebuia să-l predăm înainte să absolvim liceul. Trebuia să ne dea de gândit că planificam atât de mult și că vorbeam în felul ăla, aproape clinic. Dar credeam că amândoi ne dorim asta, așa că, atunci când părinții mei au plecat din oraș pentru aniversarea lor, am văzut-o ca pe o oportunitate să ne ducem planul la capăt.

Eram foarte emoționat și agitat. Am băut câteva shoturi din votca lui taică-miu înainte să vină Maeve, fiindcă am crezut că mă voi calma, dar m-a amețit și mi-a făcut greață. Apoi am început să ne sărutăm și... efectiv n-a funcționat. Îmi dădeam seama că nici ea nu se simțea bine, dar eram *dedicați* s-o ducem la capăt. Nu pricep exact ce și cum, se spune că băieții sunt construiți în așa fel încât să fie mereu pregătiți.

A fost o ușurare când Maeve s-a desprins de mine și a întrebat dacă putem lua o pauză. Apoi și-a încheiat bluza la loc și a zis:

— Ți s-a părut vreodată că încercăm prea mult să fim ceva ce de fapt nu suntem?

I-am fost recunoscător atunci. Pentru că a înțeles. Pentru că n-a făcut mare dramă. Că nu s-a comportat ciudat, nici atunci, nici mai târziu, așa că am putut să mă prefac și eu că nu s-a întâmplat nimic. M-am convins și pe mine că n-a fost mare brânză.

Până acum.

Pentru că, aparent, le-a spus unora și altora. Mai multor persoane, nu doar lui Bronwyn. Sunt convins, pentru că Bronwyn nu e genul care să împrăștie bârfe.

Nici nu mai contează cine a lăsat să răsuflă secretul. Răul a fost făcut.

Îmi întorc telefonul cu ecranul în sus. Sunt mai multe mesaje de la Maeve pe care le ignor, iar sub mesajul de la Necunoscut s-a adunat un șuvoi întreg.

Nu vreau să fii nevoit să citești și comentariile ca să ajungi până la el. Pentru că sunt stupide și chiar sens, ca de obicei, zisese Maeve.

Și prolifică, asta a uitat să spună. Deja sunt câteva sute.

Îmi pare rău că n-a funcționat serviciul, tipule.

Știu o farmacie super în Canada de unde-ți poți face provizii de Viagra pentru toată viața.

Poate fiindcă ea nu e bărbat...

Iisuse. Cum naiba o să mă duc la școală mâine? Sau vreodată? Sau să urc pe scenă luna viitoare și să joc în musical-ul *Into the Woods*, să cânt în fața tuturor? Liceul Bayview este nemilos. Un astfel de incident ajunge să te definească pentru restul vieții. La reuniunea noastră de douăzeci de ani de la absolvire, Brandon Weber și Sean Murdock încă vor mai râde pe seama secretului meu.

— Knox?

Tresar la auzul vocii lui Eli. El și Bethany s-au apropiat de mine, fiecare cu un laptop în mână.

— Credeam că te duci acasă, spune. Ești bine? Pare că nu te simți grozav.

— Mă doare capul, mă plâng eu. Nu-i mare lucru. O să... da, o să plec.

Mă ridic în picioare și îmi iau telefonul. Eli ridică o sprânceană, apoi își lasă jos laptopul.

— Te duc eu cu mașina. Pari foarte palid dintr-odată.

Ezit. Care e cel mai nepotrivit loc în care să te afli când se declanșează o isterie de glume cu penisuri – în mașină cu șeful meu, sau în autobuz, lângă o bătrână pe care n-o s-o mai văd vreodată?

Răspunsul e simplu.

— Nu, chiar sunt în regulă. Ne vedem mâine!

Sunt deja la ușă când simt o mână pe umăr. Mă întorc, furios.

— Am spus că sunt bine!

— Știu, zice Bethany. Dar poate totuși vrei să-ți iei și ăsta.

Îmi întinde rucsacul meu, uitat lângă birou.

— Corect. Scuze.

Mă simt vinovat și îi evit privirea. Nu e vina lui Bethany pentru ce mi se întâmplă mie. Aștept până când sunt în lift, cu ușile închise în urma mea, și îmi îndrept furia spre o țintă mai potrivită.

Multe mesaje de la Maeve:

Îmi pare așa rău.

Nu am vrut să te rănesc.

Putem vorbi?

Sunt multe lucruri pe care aș vrea să i le spun, dar mă opresc la varianta scurtă și directă.

Du-te dracu', Maeve.

Capitolul treisprezece

Maeve

Miercuri, 4 martie

Prima persoană care mă întâmpină miercuri dimineață la școală e Sean Murdock, și o face apucându-și ostentativ prohabul.

— Urcă aici ori de câte ori vrei un bărbat adevărat, zbiară el, cu Brandon Weber râzând în spatele lui, aprobându-l. Satisfacție garantată.

Fața îmi arde și simt oroare amestecată cu vinovăție, același sentiment pe care l-am avut și când Simon Kelleher a scris o postare nimicitoare despre mine, pe când eram într-a nouă. De data aceasta, nici nu mă pot retrage într-un colț, să aștept să treacă totul. Pe de o parte, sora mea nu mai e aici, să mă apere. Pe de alta, mai important, nu sunt singura persoană afectată.

— În primul rând, scârbos, spun cu voce tare. În al doilea, jocul ăla idiot *minte*. Nu s-a întâmplat nimic de genu’.

Tastez codul și deschid cu putere ușa dulapului meu, încât se lovește de cea a vecinului.

— Ești un prost dacă chiar crezi tot ce citești. Bine, tu ești prost oricum. În orice caz, însă, chiar nu e adevărat.

E povestea pe care am s-o susțin până-n pânzele albe.

— Sigur, Maeve, pufnește Sean.

E un moment nepotrivit să aflu că până la urmă îmi știe numele. Își plimbă privirea de sus până jos, pe corpul meu, și simt că mi se zbârlește pielea.

— Oferta rămâne valabilă.

Brandon râde.

— Stă erectă în picioare, cum ar veni, zice el, apoi bate palma cu a lui Sean, care are o expresie confuză.

Se aud râsete pe hol, iar cei doi se îndreaptă într-acolo. Oamenii s-au adunat în jurul dulapului lui Knox.

— Ia uite, iubitul tău e aici, îmi strigă Sean. Mă rog, fostul iubit. Nimeni nu te poate învinui că i-ai dat papucii. Sper că-i place cadoul pe care l-a

primit.

Inima mi se face și mai grea. Iau din dulap niște cărți la nimereală – probabil nici nu sunt alea de care am nevoie la oră – și pornesc spre dulapul lui Knox. Pe la jumătatea drumului, cineva mă apucă de braț.

— Nu aș face asta, spune Phoebe, oprindu-mă. Dacă vei fi în preajma lui zilele astea, lucrurile o vor lua razna și mai rău.

Și-a prins bucele într-o coadă în vârful capului, care se clatină când privește înjur. Nu mi-a spus-o cu răutate, a fost doar o constatare. Și totuși parcă mi-a înfipt ceva în inimă.

— Ce se petrece?

— Au lipit niște tăiței lungi pe dulapul lui, niște tăiței blegi în formă de... ghicești tu.

Ridică din umeri.

— Putea fi mai rău. Măcar, tăițeiii ăia sunt ușor de dezlipit de acolo.

Mă sprijin de perete.

— O, Doamne. Sunt niște nemernici. Și nici măcar nu-i adevărat.

Îmi ridic tonul și mai mult:

— Nu am spus așa ceva niciodată.

Mă uit la Phoebe, să mă prind dacă o persoană cu un intelect mai dezvoltat decât Sean crede minciuna.

— Nu mai contează, spune ea. Oamenii vor crede întotdeauna ceea ce-și doresc ei.

Fac o grimasă de frustrare.

— Chiar făceam progrese în aflarea identității Necunoscutului. Dar se pare că n-am fost suficient de rapidă.

— Ce spui?, întreabă Phoebe.

Îi povestesc despre ultimele postări de pe forum, ale numitului Darkestmind.

— Pariez că ultimul era despre mine, spun și îi arăt lui Phoebe screenshotul. *Mai multe în curând. Tic, tac.*

Își mușcă buza de jos.

— Hm... poate? Însă tot nu dezvăluie nimic despre cine ar putea fi.

— Încă nu. Dar ai fi surprinsă. Oamenii care se cred la adăpostul anonimatului se dau la un moment dat de gol foarte ușor.

Simon așa a făcut.

— Pot să-ți ofer un sfat?, mă întreabă Phoebe.

Dau din cap și ea se apleacă spre mine, cu o expresie serioasă.

— M-am gândit la jocul ăsta imbecil toată noaptea, și la cum toți dansează așa cum li se cântă, ca niște marionete. Cine e în spatele jocului momentan e îmbătat de putere. Și faza e că noi îi dăm toată puterea aceea. Implicându-ne, reacționând. Îngrijorându-ne că vom fi noi următorii. Pariind ce e adevărat și ce nu. Hrănim bestia, iar eu, una, am terminat definitiv. Am blocat numărul Necunoscutului aseară și cred că ar trebui s-o faci și tu. Nu mai intra pe forum. Nu le mai da acelor ciudați atenția după care râvnesc. Dacă îi vom ignora cu toții, se vor opri.

— Dar oamenii nu îi vor ignora, protestez eu. Aici e capitala zvonurilor și bârfelor din întreaga Americă.

— Da, însă trebuie să începem de undeva, nu? În mod oficial, declar că mă retrag din mizeria asta.

— Sună minunat în teorie, spun. Nu zic că nu-s de acord. Dar nu-l va ajuta pe Knox în prezent.

— Oamenii fac oricum o prea mare teatură, zice ea, coborând puțin vocea. Nu e ceva neobișnuit, să știi, mai ales dacă a fost prima dată. Cumva, a existat și ceva alcool la mijloc?

— Te rog, nu, spun, și simt nevoia să mă lovesc cu capul de perete. Sincer, n-am idee cum ar fi putut afla cineva. I-am spus doar lui Bronwyn și ea nu ar fi zis nimănui.

— Ești sigură?

— Absolut. Poate că a spus Knox cuiva. Are mai mulți prieteni decât mine.

Phoebe clatină din cap.

— Sub nicio formă. Un tip n-ar mărturisi niciodată așa ceva.

Simt un nod tot mai puternic în gât.

— Acum mă urăște.

Se sună de intrare, iar Phoebe mă atinge pe umăr.

— Uite, totul e al naibii de aiurea și sigur că-i supărat acum. Dar nu ai făcut vreo chestie îngrozitoare. Fetele vorbesc despre o grămadă de lucruri. Doar lasă-i un pic de timp.

— Mda, mormăi eu, apoi tresar când observ hanoracul gri, familiar, al lui Knox, îndreptându-se în direcția noastră.

Are rucsacul aruncat pe un umăr și merge cu capul în pământ. Când ajunge în dreptul nostru și îi văd fața atât de tristă, nu pot să tac.

— Bună, Knox, spun, cu o voce care-mi tremură.

Știu că m-a auzit, pentru că îi tresaltă un mușchi pe obraz. Dar trece pe lângă mine fără să scoată o vorbă.

Phoebe mă bate încurajator pe braț.

— Un pic mai mult timp de atât.

•

Nici restul zilei nu este mai grozav. Desene și poze cu penisuri pleoștite înfloresc peste tot – pe dulapuri, pe ușile claselor, pe pereții băilor, chiar și la cantină. Fost angajat al unei închisori și obișnuit cu situații de criză, Robert smulge unul de lângă sertarul cu tăvi, în timp ce eu îmi iau un sandwich cu curcan, pe care nu am intenția să-l mănânc.

— Oare ce mai pun la cale monștrii ăștia acum?, se întreabă el cu voce tare, cu o expresie pe jumătate calmă, pe jumătate neliniștită.

Mi-a alungat complet alte gânduri care mă chinuiau înainte. Sângerările din nas și vânătăile mai pot să aștepte. În ce privește identitatea Necunoscutului, nu-mi mai pasă. Phoebe avea dreptate – oricine ar fi, nu merită tot timpul și toată atenția pe care i-o acordăm. Vreau să-mi concentrez întreaga energie pe încercarea de a-l împăca pe Knox. Am cinci persoane în lista mea de contacte rapide, și el este singurul care nu face parte din familia mea sau care nu e plătit ca să mă țină în viață. Nu pot lăsa treaba asta să ne distrugă prietenia.

După ultima oră, mă îndrept spre amfiteatrul unde au loc repetițiile pentru musical, sperând să prind o șansă de a-i vorbi. Merg pe lângă perete, cu ochii la reflectoarele aprinse deasupra scenei.

Dacă e un număr par, Knox mă va ierta azi. Zece, unșpe, doișpe... treisprezece, la naiba.

De două ori ghinion.

Knox nu se vede pe nicăieri, iar repetițiile nu par să fi început. Sunt doar doi oameni pe scenă, și când mă apropiu observ că unul din ei este doamna Kaplan, profa de artă dramatică, iar celălalt este Eddie Blalock, cu o față ursuză.

— Dar nu știu replicile, spune el.

E un tip dintr-a zecea, scund și slab, cu părul geluit în formă de țepi.

— Tu erai actorul de rezervă, îi spune doamna Kaplan. Ar fi trebuit să te pregătești pentru rolul Jack în ultimele două luni.

— Da, numai că... N-am făcut-o, zice el și își scarpină ceafa.

Profesoara oftează.

— Un singur lucru aveai de făcut, Eddie.

Lucy Chen e cocoțată pe spătarul unui scaun din rândul întâi, sprijinită cu coatele pe genunchi. Arată ca un covrigel furios.

— Ce se întâmplă?, o întreb.

Își strânge buzele.

— Knox a abandonat piesa, spune ea, cu ochii lipiți de Eddie. Iar Eddie nu-i bun de nimic. Așa că îți mulțumim că ne-ai distrus munca și tot.

Îmi sare țandăra. M-am învinuit și eu întreaga zi, dar cred că aici ar trebui să trag linie. Lucy nu are niciun drept să-mi vorbească așa.

— Nu e vina mea. E jocul ăla oribil...

— Jocul ăla oribil despre care eu te-am avertizat că ar trebui să-l aducem la cunoștința directoarei? Dacă cineva m-ar fi ascultat, ar fi fost oprit până acum și nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat.

Dumnezeule, o urăsc pe Lucy în clipa de față.

— Poate ar trebui să anunțăm pe cineva acum, spun și mă uit la doamna Kaplan.

— Ba mai bine nu, mă pune Lucy la punct. Are destule pe cap și așa. În plus, toată lumea s-a prins deja cum funcționează – alegi Provocare și gata. Trebuie să nu fii în toate mințile ca să alegi altceva.

Cuvintele lui Phoebe, de pe hol, îmi vin din nou în minte. *Cine e în spatele jocului momentan e îmbătat de putere. Și faza e că noi îi dăm toată puterea aceea.*

— Sau am putea să blocăm cu toții numărul celui nemernic și să ne oprim din a participa la joc, spun.

Apoi îmi scot telefonul și fac exact chestia asta, fără să mai stau pe gânduri.

•

— Mija, ai stat aici atâta timp și n-ai mâncat nimic. Te simți bine?

Ridic ochii din laptop când aud vocea domnului Santos și văd că poartă o șapcă peste buclele ciufulite – nu-și pune șapca decât în clipa în care se pregătește să închidă Café Contigo și să plece acasă. Mereu pleacă ultimul. Abia atunci îmi dau seama cât de gol este restaurantul.

— Sunt bine, doar că nu-mi e foame.

Eram prea agitată ca să iau cina cu ai mei în seara asta, așa că le-am spus că mă văd cu Knox aici. Dar a fost o minciună gogonată, din păcate. Nu-l

pot convinge nici măcar să-mi răspundă la mesaje. Și sunt mult prea stresată ca să pot mânca.

M-am uitat ore întregi la eseul pe care trebuie să-l scriu pentru ora de istorie... la foaia goală, mai precis.

Domnul Santos clatină din cap.

— Nu cred asta. Cred că n-ai descoperit mâncarea potrivită ca să te tenteze. Poate ai nevoie de o rețetă Columbiană de modă veche. Care e preferata ta?

Stă pe gânduri o clipă.

— Te rog, nu spune salchipapas.

Reușesc să râd. Bronwyn refuza să mănânce hot dogs când era mică, așa că nu ne dădeam în vânt nici după felul de mâncare tradițional Columbian care presupune bucăți de crenvurști amestecați cu cartofi prăjiți.

— Cu siguranță, nu. La noi în familie preferam mai degrabă ajiaco.

— O alegere excelentă. O să-ți prepar acum.

— Domnule Santos, nu!

Mă ridic și-l apuc de mânecă, fiindcă deja a pornit spre bucătărie.

— E așa drăguț din partea dumneavoastră, dar e nevoie de câteva ore pentru a prepara ajiaco. Și tocmai închideți restaurantul.

— O să-ți fac varianta rapidă, în stil argentinian. Nu durează mai mult de un sfert de oră.

O, Doamne. Nu-mi vine să cred că sunt atât de demnă de milă, ca un cățeluș abandonat, încât omul ăsta e dispus să stea peste program ca să-mi prepare o cină specială.

Măcar port mânecă lungă, așa că nu poate să-mi mai vadă și vânățiile de pe brațe.

— Chiar sunt bine, domnule Santos.

— O prepar eu, aud o voce din spate.

Luis se sprijină de ușa bucătăriei, îmbrăcat cu un tricou pătat de sos. E ridicol cât de bine arată, chiar și așa.

— Du-te acasă, tata. Închid eu.

Traversează încăperea, cu mâna întinsă. Nu înțeleg gestul până ce domnul Santos bagă mâna în buzunar și îi aruncă lui Luis un set de chei.

— Bun așa, spune patronul, apoi îmi zâmbește cu blândețe. Nu trebuie să te simți prost, mija. Are nevoie de practică.

Ne face cu mâna, apoi închide ușa. Mă ridic și îmi bag laptopul în rucsac, aruncându-i lui Luis o privire prin care încerc să-i cer scuze.

— Uite, lasă astea și du-te și tu acasă. Dacă mă întreabă, o să-i spun că m-ai hrănit. Chiar nu mi-e foame.

Stomacul meu își alege fix acel moment ca să înceapă să chiorăie. Luis ridică o sprânceană, iar eu îmi încrucișez brațele pe piept. Chiar și așa, stomacul meu protestează din nou.

— Haide, spune el. Nu-i ca și cum nu-mi vei da și tu o mână de ajutor.

Se întoarce și intră în bucătărie, așa că nu am altă alternativă decât să merg după el.

Nu am mai văzut până acum bucătăria decât din sala de mese, și mereu mi s-a părut aglomerată, haotică, plină de viață. Acum e liniștită, iar vocea lui Luis se aude cu ecou.

— Aici se întâmplă toată magia.

— Impresionant, spun eu, măsurând-o din ochi cu un aer de profesionist.

Cel puțin, așa sper.

— Așteaptă-mă o secundă, trebuie să-mi schimb tricoul. Țsta e un dezastru.

Luis merge în spatele unor rafturi de metal, deschide o geantă de călătorie și, până să mă prind eu ce are de gând să facă, și-a tras deja tricoul peste cap. Am parte de o scurtă priveliște fascinantă cu mușchi, după care apare îmbrăcat cu tricoul nou, curat.

Îmi doresc să mă fi avertizat cu un minut înainte ce are de gând să facă, încât să pot căsca ochii mai bine.

Acum deschide un frigider uriaș.

— Ia să vedem... A, bun, avem de toate. Avem pui dezghețat și cartofi. Nu sunt cei mai potriviți, dar o să meargă. Și porumb.

Începe să scoată ingredientele și să le așeze pe tejgheaua unde prepară ei de obicei mâncarea, apoi îmi întinde și mie un cuțit.

— Poți tăia niște ceapă verde?

— Sigur.

Iau cu grijă cuțitul. Era cel mai mic din suportul pentru cuțite, dar tot mi se pare amenințător.

— E un tocător chiar acolo.

Sunt chiar mai multe. Stau pe gânduri o clipă, să mă hotărâsc dacă e mai potrivit unul de plastic sau unul de lemn, iar până la urmă îl aleg pe primul

din stivă. Pun cepele pe el și le învârt de vreo câteva ori, ca să găsesc cea mai bună poziție pentru a le tăia. Nici nu ajung la jumătate cu ele, când trag cu ochiul la Luis și văd că arată ca și cum s-ar afla deja de ore bune în bucătărie – oalele sunt pe foc, usturoiul sfârâie în tigaie, puiul și cartofii au fost tăiați în bucăți mici. Luis lasă jos cuțitul, își șterge fruntea și îmi zâmbește.

— Nu te grăbi cu ceapa.

Râd cu poftă, pentru prima dată pe ziua de azi.

— Sunt cel mai inefficient ajutor de bucătar.

— Încă nu l-ai văzut pe Manny.

Termin și eu de tăiat ceapa, ca să fiu liberă să-l admir pe el lucrând. Se mișcă în bucătărie la fel cum o făcea pe terenul de baseball – sigur pe sine, hotărât, ca și cum ar fi o nimica toată, o chestie pe care a făcut-o toată viața. E cel mai sexy lucru pe care l-am văzut până acum.

Îmi surprinde privirea, iar eu simt cum mi se înroșesc obrazii.

— Cea fost cu tine azi? Ai stat ore întregi la computer acolo, la masă.

— Păi...

Ezit. Nu am cum să-i spun întreaga poveste.

— Am avut o zi proastă. M-am certat cu Knox. Și cred că a fost vina mea. La naiba, sigur a fost vina mea.

Îi urmăresc cu atenție reacția, pentru că știu că încă mai are prieteni care merg la liceul nostru. Poate că știe exact despre ce este vorba.

Dar, dacă știe, o ascunde foarte bine.

— I-ai spus și lui?, mă întreabă.

— Am încercat. Nu vorbește cu mine în momentul de față.

Luis ia cepele tăiate și le aruncă într-o oală care fierbe. Miroase minunat.

— Asta e aiurea. Trebuie să le dai oamenilor șansa de a-și cere iertare, spune el.

— Nu e vina lui. Doar suferă. A ieșit la iveală ceva ce ar fi trebuit să rămână secret, iar acum toată lumea bârfește și este o nebunie.

Luis rânjește.

— Frate, chiar nu mi-e dor de școala aia. E o atmosferă toxică acolo.

— Am senzația că eu sunt o persoană toxică.

Cuvintele îmi alunecă de pe buze fără să apuc să mă gândesc, iar ochii încep să mă mănânce. La naiba. Mă apuc să spăl tocătorul ca să am o preocupare și să țin capul plecat. Luis se sprijină de rafturile metalice.

— Nu ești toxică. Nu știu exact ce s-a petrecut, dar asta știu cu siguranță. Uite, toată lumea face chestii pe care poate n-ar trebui să le facă. Am fost și eu un idiot pe când eram la liceu, de multe ori. Apoi a venit întâmplarea cu Jake, Addy și Cooper și totul s-a schimbat. Îi povesteam lui taică-miu ce se mai întâmpla prin liceu și el mă întreba: *Cine vrei să fii? Băiatul care se lasă dus de val sau bărbatul care ia atitudine? E vremea să hotărâști*, îmi zicea.

— A fost foarte tare că i-ai luat apărarea lui Cooper.

— Nate i-a luat apărarea lui Cooper, mă corectează el. Eu doar n-am luat parte la jocurile lor murdare. Și ar fi trebuit să fiu de partea lui Addy cu mult înainte de asta. Nu am fost la fel de hotărât și puternic ca tine, să-i ajut pe ei toți chiar de la început. Dar nu poți schimba trecutul, știi? Tot ce poți să faci e să încerci să fii mai bun data viitoare. Așa că lasă gândurile negre.

Nu mi-am dorit niciodată ceva atât de mult cum îmi doresc acum să-i iau fața în mâini și să-l sărut. Ar trebui ca gândurile astea să mă facă să mă simt și mai vinovată pentru toată situația de azi, dar în schimb mă fac doar să mă trag mai aproape de Luis.

Brusc, simt că am obosit să nu-mi urmez impulsurile adevărate.

Aș putea să fiu moartă peste șase luni. Care e treaba cu a te reține și a cumpăni de o sută de ori înainte să faci ceva?

Luis pornește cuptorul.

— O să aibă nevoie de cinci minute să se încălzească.

Merge și își șterge mâinile cu un prosop, iar eu mă hotărâsc, în sfârșit. Mă apropiu de el și îi pun o mână pe braț. Am vrut să fac asta de secole întregi. Pulsul mi se accelerează îngrozitor când spun:

— Ce ar trebui să facem în următoarele cinci minute?

Luis rămâne nemișcat, și pentru o clipă înfricoșătoare mă gândesc că va izbucni în râs. Dacă o face, măcar nu va mai fi cazul să mă îngrijoreze cancerul – voi intra în pământ pe loc. Apoi, buzele i se rotunjesc într-un zâmbet cald. Îmi apucă talia cu o mână.

— Nu știu. Ai vreo propunere?

— Câteva.

Îi pun o mână pe ceafa și îmi trec degetele prin părul lui. E mai moale decât mă așteptam, iar pielea îi este caldă, poate fiindcă a stat la doi pași de cuptor. Mă opresc să-mi trag răsuflarea, pentru că mi se pare prea mult, și fiecare nerv din corp îmi e ațâțat, deși nu s-a întâmplat nimic încă.

Apoi Luis mă sărută, buzele lui sunt o apăsare caldă peste ale mele. Îl trag mai aproape. Mă sărută mai apăsător, mă ridică pe suportul de metal din spatele nostru. Nu am unde să-mi pun picioarele, așa că le încolăcesc pe mijlocul lui. Scoate un suspin în timp ce-mi sărută gâtul. Îmi strecor mâinile pe sub tricoul lui și toate gândurile îmi dispar din minte când îi simt mușchii încordându-se. Ne sărutăm până ce pierd noțiunea timpului și a locului în care mă aflu, și tot ce-mi pot dori e *mai mult*.

Un zgomot neașteptat mă readuce pe jumătate cu picioarele pe pământ. Cineva fluieră și se aud niște pași venind spre noi. Mă trag mai departe de Luis, cu fața arzându-mi când îmi dau seama că eram la un pas de a-i scoate tricoul.

Privirea lui pare în continuare pierdută, până ce reperează și el zgomotul. Apoi se încruntă și se îndreaptă spre ușă.

— Ce naiba?, mormăie.

Sar de pe suportul metalic și încerc să-mi aranjez puțin părul. La o secundă după asta, Manny țâșnește în bucătărie, fluierând.

— Care-i treaba, L? De ce mai gătești la ora asta?

Îi întinde pumnul să dea un fel de salut, dar Luis nu e pe fază, așa că fratele lui îl lovește ușor în umăr.

— Pregătesc ceva pentru Maeve, spune Luis. Ce cauți aici?

— A, bună, Maeve, spune Manny când mă observă și pe mine. Mi-am uitat geanta pentru sport aici, și am în ea și portofelul. Pfui, ce bine miroase. Faci mai multă?

Merge până la cuptor și trage cu ochiul.

— Frate. Șterge-o odată, zice Luis.

— Ce? E gata?

— Ar trebui să plec, zic eu brusc.

Obrajii încă îmi ard și capul mi se învâрте. Nu-mi vine să cred că tocmai am sărit pe Luis, după toate cate s-au întâmplat în ultimele douăzeci și patru de ore. Sunt o prietenă îngrozitoare și un clișeu ambulant.

— Mulțumesc pentru tot, Luis, dar încă nu mi-e foame și... chiar ar trebui să plec.

Manny se uită de la frate-su la mine și înapoi, și pare că se prinde în cele din urmă.

— Ah. Nu, nu, rămâi. Îmi iau doar portofelul și o șterg, spune el, dar deja am ieșit pe ușa bucătăriei.

Îmi iau rucsacul de pe scaun și mă îndrept spre ieșire. Probabil că sunt și lașă, dar și nesimțită că plec așa, însă e prea mult de procesat dintr-odată. Jenă și vinovăție, plus toată atracția aia nebună de care nu mă știam capabilă.

Măcar am aflat și eu cum stau lucrurile pe teritoriul ăla, într-un final.

Ce e atâta nebunie cu asta.

O, Doamne.

Amintirea mă lovește imediat ce ies din cafenea.

I-am spus asta lui Bronwyn, când i-am povestit despre noaptea mea dezastruoasă cu Knox.

— N-am fost dezamăgită, i-am zis. Doar ușurată. N-am simțit nimic în tot timpul cât ne-am sărutat. Și mă gândeam doar de ce pentru alți oameni e atâta nebunie cu asta.

O spusesem *aici*. La masa mea obișnuită, într-un loc public. Unde oricine putea să tragă cu urechea.

Sunt o dobitoacă.

Capitolul paisprezece

Phoebe

Joi, 5 martie

Ziua de azi se conturează a fi una mai bună decât cele trecute.

În primul rând, Emmei îi e rău. Nu-i ca și cum sunt extrem de fericită fiindcă s-a încuiat în baie și vomită, dar e mai relaxant la micul dejun fără ea, care s-ar fi uitat tot timpul urât la mine. În plus, acum am pentru mine mașina și pot s-o iau eu pe Jules. Am mers pe jos la școală în ultimul timp, ca să nu fiu cu Emma, așa că Jules fie a luat autobuzul, fie a dus-o Monica. Și mi-e dor de ea.

Al doilea motiv pentru care azi pare să fie o zi bună e că, pentru prima dată în ultimele săptămâni, jocul ăla stupid nu-mi mai atârână ca o sabie deasupra capului. Știu că încă există, dar e o mare ușurare că nu mai stau crizată să îmi bâzâie telefonul. Nu am crezut niciodată că blocarea numărului poate face așa o mare schimbare în programul meu și în starea mea de spirit. Când mă îmbrac, îmi iau fusta preferată, pe care n-am mai purtat-o de ceva vreme fiindcă este foarte scurtă. Foșnetul ei familiar pe coapsele mele mă face să mă simt eu însămi.

— Arăți bine, scumpo, zice mama, când intru în bucătărie.

Și ea arată drăguț. Poartă una dintre rochiile ei pulover de pe vremuri, cu bijuterii masive și bocanci. Îi zâmbesc când iau cheile mașinii de pe dulăpiorul din hol. Eu și mama nu semănăm la personalitate la fel de bine pe cât seamănă ea cu Emma, dar amândouă ne folosim de haine pentru a ne exprima, mai mult decât oricine din familia noastră. Dacă interpretez corect ținuta maică-mii, se simte efervescentă, ca în urmă cu niște ani. Așadar, un al treilea motiv pentru care ziua de azi începe bine.

Când o iau pe Jules, rânjește văzându-mă la volan.

— Ce s-a întâmplat cu Domnișoara Băț în Fund?

Simt un impuls de a-mi apăra sora, dar nu vreau să încep o discuție în contradictoriu cu Jules, pe care de abia am văzut-o săptămâna asta.

— Probleme cu stomacul, spun. Un virus gastric.

Jules se așază în față, lângă mine.

— Ce trist, păcat. M-aș putea obișnui cu asta.

Dă drumul radioului și caută până găsește o piesă a lui Beyoncé, apoi își prinde centura. Cântăm împreună și încep să mă relaxez în atmosfera familiară.

Până ce ea spune:

— Am auzit o chestie.

— Ce chestie?

— Antrenorul Ruffalo vrea să ne dea bilete la unul dintre meciurile lui Cooper Clay, de la Fullerton. Le dă oricui din liceu care le vrea. Chiar și celor care au absolvit de curând...

Își linge buzele, ca și cum tocmai și-a devorat desertul

— Ar trebui să mergem. Pariez că Nate va fi acolo.

— Probabil, dar...

De data aceasta, chiar nu-mi mai pot ține limba în frâu.

— Nu crezi că a venit timpul s-o lași baltă?

— Ce să las baltă?

Are vocea mai rece, mai distantă.

— Păi, știi... Nate și-a dat seama până acum că ești interesată de el. L-ai sărutat. Din ce am văzut eu, este o persoană foarte directă. Dacă voia să-ți țină isonul, ți-ar fi dat de știre. Faza e că i-am văzut pe Bronwyn și Nate stând de vorbă la Café Contigo în seara aia, înainte să apari tu, și cred că ei doi sunt un cuplu de cursă lungă. Nici nu cred că mai contează că ea este plecată la mii de kilometri depărtare. E fata pe care el o vrea. Mereu va fi fata pe care el o vrea, probabil.

— Minunat, spune Jules, după câteva momente de tăcere. Mulțumesc pentru sprijin.

— Chiar te sprijin, protestez eu. Ești minunată și meriți pe cineva care s-o vadă. Nu un tip îndrăgostit de altcineva.

Jules se uită în oglindă și își șterge o pată minusculă de rimel de sub ochi.

— În fine. Poate ar trebui să mă dau la Brandon acum, că e disponibil.

Stomacul mi se întoarce pe dos când parchez în fața liceului.

— Jules. Nu.

Nu i-am povestit cum m-a atacat Brandon la mine acasă, dar sigur știe că el a pus anunțul cu *meditații la sex*. Și l-a văzut participând la miștoul pe

care Sean l-a făcut pe seama mea. Nu-mi vine să cred că prietena mea face glume că s-ar combina cu el. Sau, mai rău – nici măcar nu sunt glume.

— Mai ușor, Phoebe vitezomana, altfel o să dai peste tipul ăla, spune ea, și într-adevăr văd un băiat slab și înalt trecând la câțiva centimetri prin fața mașinii. A, nu contează, zice Jules, e Matthias Schroeder. Vezi-ți de treabă și spulberă-l pe ciudat.

Își dă o șuviță de păr după ureche. A folosit în fiecare zi placa de păr, din seara sărutului cu Nate.

— Țasta-i așa un ciudat. Arată ca și cum ar gădila bursucul citind ficțiune scrisă de fanii Star Wars, nu ți se pare?

Jules e foarte sarcastică azi, umorul ei este mult mai dur față de cum îl știam. Cobor geamul mașinii și strig:

— Scuze, Matthias!

Pare speriat și se îndepărtează grăbit.

— Încerc să nu-mi bat capul cu el și punct, îi spun lui Jules.

Coborâm din mașină și ne îndreptăm spre poarta liceului. Jules își verifică telefonul.

— Credeam că deja o să avem un nou mesaj de la Necunoscut.

Încremenesc în loc.

— Ce?

— Știi tu. Că următorul jucător a fost contactat, tic, tac, bla, bla.

Rânjește, și mie mi se termină și ultima rezervă de răbdare.

— N-am de unde să știu, pentru că eu nu joc, izbucnesc. Nu mai e deloc un joc inocent și amuzant de când a făcut-o pe Emma să mă urască. Și numai rahaturi s-au întâmplat începând de acolo. Dar tu amuză-te în continuare.

— Trebuie să te relaxezi, spune Jules, intrând după mine în holul școlii.

Nu mă mai obolesc spunându-i să-și găsească pe altcineva care s-o ducă după ore acasă cu mașina. Sunt convinsă că s-a prins deja.

Ziua de școală aproape s-a terminat când dau peste Knox în persoană. Am văzut toate tachinările de care a avut parte de-a lungul pauzelor și chiar în ore. Desene și poze cu penisuri flasce sunt absolut peste tot. Tăiței au dispărut de pe dulapul lui, dar a fost lipit cu scotch un flacon mare de medicamente, pe care au scris Viagra.

Mi se strânge inima când mă apropiu și îl văd pe Knox dezlipind flaconul și aruncându-l în dulap. Ar trebui să mergem amândoi la ora de educație

sanitară, și am o presimțire că va fi oribil pentru el. Am ajuns tocmai la sistemul reproducător masculin, chestie destul de nasoală chiar și într-o zi normală, darmită pentru una care încurajează glume de tot soiul? Tortură, nu altceva. Mai ales că Brandon și Sean vor fi prezenți și ei.

Mă duc și îl bat pe Knox pe un umăr. Tresare și se întoarce, apoi pare ușurat când vede că e vorba de mine.

— Bună, îi zic. Vrei să chiulești?

Își ridică sprâncenele.

— Ce?

— Vrei să chiulești la ultima oră?

Bag mâna în geantă și scot cheile mașinii.

— Am mașina pe mână azi.

Knox pare extrem de confuz.

— Cum... cum se face asta?

— În loc să mergem la oră, plecăm de la școală. Și mergem într-un loc drăguț. Nu e mare filosofie, Knox.

Ochii lui inspectează holul, ca și cum ar fi comis deja o infracțiune și poliția e pe urmele lui.

— N-o să intrăm în vreun bucluc?

Ridic din umeri.

— Nu e mare lucru dacă nu o faci tot timpul. Părinții tăi primesc un apel din partea robotului, iar tu spui că ai fost la cabinetul medical, dar era aglomerat și nu te-a primit. Sau... ai putea să te duci chiar acum la oră.

În clipa asta, aproape că sper să mă refuze. Oamenii trec pe lângă noi și se holbează și îmi dau seama că vor apărea alte bârfe pe seama mea, doar pentru că am fost văzută cu el.

Dar apoi Knox trântește ușa dulapului și zice:

— La naiba. Hai să mergem.

Nu mai e cale de întoarcere.

Țin privirea ațintită doar în față cât străbatem holul, stăpânindu-mă să nu o iau în fugă spre ieșire. În mintea mea și-a făcut simțită prezența o voce șoptită care seamănă cu povestitorul dintr-un show TV despre animale, pe care-l urmăream cu tata. *Mișcările rapide doar vor atrage și mai mult atenția haitei înfometate.* În spatele nostru, îl aud pe Brandon râzând, dar deja ne-am îndepărtat suficient. Cred. În orice caz, simt un val de ușurare odată ce ieșim pe poartă.

— Bine ai aterizat în viața ta de infractor, îi spun lui Knox, care mărește ochii. Relaxează-te, nu e propriu-zis o infracțiune. Nu-mi vine să cred: chiar n-ai mai chiulit niciodată în viața ta?

— Nu, recunoaște el. N-am avut nicio absență în ultimii doi ani.

Apoi se strâmbă.

— N-am idee de ce ți-am spus asta. Prefă-te că nu am făcut-o.

Se aude un zgomot în dreapta noastră și, când întoarcem privirea, îl vedem pe Matthias Schroeder sărind gardul spre parcare. Hanoracul lui albastru deschis se pierde apoi pe cărarea care duce spre pădurea din spatele școlii.

Aparent, nu suntem singurii care chiulim. Ora de educație sanitară e un coșmar pentru tocilarii de pretutindeni.

Când ajungem la mașină, Knox trage de mâner ca și cum s-ar aștepta ca ușa să fie descuiată, dar sistemul de închidere al Corollei noastre a cedat cu ani în urmă. Mă urc la volan, apoi mă aplec și deschid ușa din partea lui pe dinăuntru.

— Așadar, unde mergem?, mă întreabă.

Nu m-am gândit încă atât de departe. Pornesc motorul, apoi ștergătoarele, fiindcă a început să plouă mărunț.

— Păi, nu-i prea frumos afară, așa că plaja sau parcul ies din discuție, spun, îndreptându-mă spre ieșire. Putem merge până în San Diego, dacă vrei. E o cafenea acolo, și sunt concerte după-amiaza. Singura chestie e că...

Sunt atât de prinsă în conversație, încât nici nu observ mașina de pe șoseaua principală care aproape ne lovește. Apăs frâna cu putere.

Knox și cu mine aproape că ne lovim de parbriz.

— Nu conduc prea des și nu mă pricep prea bine, spun. Plus că plouă. Așa că mai bine mergem la Epoch Coffee, la mall.

— La mall e bine, spune Knox, masându-și umărul.

Ne scufundăm în tăcere. Simt cum mi se adună furia, multă furie pentru ce ni se întâmplă amândurora. E așa de rahat că sunt hărțuită fiindcă am făcut sex, iar Knox e umilit pentru că *nu* a făcut. În timpul ăsta, nimeni nu-i atacă pe Derek sau Maeve, deși au fost și ei la fel de implicați în poveștile noastre. Oamenilor le place să creadă că sunt deschiși la minte, dar dacă le arunci un stereotip sexist în cale vor mușca momeala de fiecare dată. Nu pricep de ce societatea se chinuie să lipească mai departe etichete pe fruntea

adolescenților, etichete pe care noi nu le-am cerut. Apoi se supără când ni le dezlipim și nu ne conformăm lor.

Dacă o să încep să vorbesc despre asta, însă, n-o să mă mai pot opri. Și cred că Knox are nevoie de alt gen de distracție acum. Așa că, până la mall-ul din Bay view, vorbesc despre tot ce-mi trece prin minte: emisiuni de televiziune, muzică, jobul meu, frate-miu.

— Vrea să vii pe la noi, îi spun lui Knox chiar când intrăm în parcare la mall-ului.

E plin de mașini aici, fiindcă e o zi ploioasă, și sunt norocoasă când un Jeep tocmai iese și eliberează un loc, la câțiva metri mai încolo.

— Aparent, i-ai făcut o impresie tare bună.

— Fanii *Bounty Wars* sunt o comunitate strânsă, comentează el.

Suntem aproape de intrarea mall-ului, dar tot cred că ne vom uda până ajungem acolo. Knox își desface centura și se întinde după rucsac, apoi mă privește atent, pentru prima dată de când s-a urcat în mașina mea.

Ochii lui căprui au sclipiri aurii, și îmi amintesc că m-am gândit la un moment dat că băiatul ăsta va ajunge sexy într-o bună zi.

— Mersi că faci asta, îmi zice.

— Nicio problemă.

Ies în ploaie, dar după numai câteva secunde Knox e lângă mine, ținându-mi o umbrelă deasupra capului.

— Uau, erai pregătit.

Îmi zâmbește și mă bucur că l-am salvat din iadul în care s-a transformat școala în ultima vreme.

— Am fost în tabăra de Cercetași, zice el. Știu cum să fac și focul din nimic.

Ajunși la Epoch Coffee, ochim o masă într-un colț. Knox se oferă să meargă să ia băuturi, iar eu îmi scot telefonul, să-mi umplu timpul până se întoarce. N-am mai intrat pe Instagram de când am șters toate comentariile alea scârboase, iar acum verific dacă restricționarea accesului a ținut la distanță trolii. În cea mai mare parte, chiar așa s-a întâmplat, deși tot mai am câteva cereri de mesaje. Majoritatea de la țipi pe care nu-i știu. Cu excepția unuia singur.

Derekculpepper01 Bună, nu vreau să...

Mă încrunt la ecran și dau click pe tot mesajul.

Bună, nu vreau să fiu o bătaie de cap sau ceva, dar chiar trebuie să discut cu tine. Îmi poți da un mesaj? Dacă preferi, poți să mă și suni.

— Nu, idiotule, nu prefer, spun cu voce tare, chiar când Knox revine la masă.

Împietrește, cu cafelele în mână.

— Ce?

— Nu tu, spun și îi iau frappe-ul din mână. Mersi.

Ezit înainte să intru în subiect, dar apoi îmi spun: ce mama naibii? Nimic nu-ți distrage mai bine atenția de la propriile probleme decât să le ascuți pe ale altcuiva.

— Știi toată drama aia cu sora mea pe care a cauzat-o jocul Adevăr sau Provocare, nu? Ei bine, fostul ei iubit, cel în chestiune, îmi tot dă mesaje și nu am idee de ce. Nici nu-mi pasă prea tare, dar e foarte enervant.

— Social media e de rahat, spune Knox.

Și-a luat un mic munte de pliculețe de zahăr și acum le desface pe fiecare și le toarnă în băutura lui.

— N-am mai intrat de... nici nu mai știu de când. Nu pot să fac față.

— Foarte bine. Stai departe. Sper că ai blocat și numărul Necunoscutului.

— Am făcut-o, spune Knox, îngândurat.

A început să aibă din nou expresia aia tristă, așa că schimb repede subiectul, și ora următoare vorbim despre absolut orice, mai puțin jocul acela nenorocit. Din când în când, mă întreb dacă ar trebui s-o menționez pe Maeve. Dar probabil că este prea devreme.

Când Knox se uită la telefon și mă anunță că s-a făcut timpul să plece la muncă, mă mir cât de repede a trecut ora. Trebuie s-o iau și eu din loc – am promis că le ajut pe Addy și Maeve cu suvenirurile pentru invitații de la nunta lui Ashton.

Șterg cu un șervețel petele de condens lăsate de frappeul meu pe masă, apoi mă ridic.

— Vrei să te duc cu mașina?, îl întreb pe Knox când ieșim din cafenea.

— Păi... e în San Diego.

Knox pare neliniștit, ca și cum tocmai și-a amintit că am evitat la milimetru un accident venind înapoi. Iar până acolo e ceva de condus.

— Nu e tocmai în drumul tău, spune.

Încă e înnorat, dar ploaia s-a oprit.

— Iau autobuzul, mai bine. E unul care pleacă în zece minute. Dacă merg pe scurtătură, prin șantier, ajung la timp.

— Bine, atunci...

Un râs familiar se aude de lângă noi, și mă întorc să o văd pe Jules, care pleacă de la mall alături de Monica Hill. Jules mă observă la rândul ei și se oprește, apucând-o pe Monica de braț, ca s-o țină pe loc și pe ea.

— Bunăăă, spune Jules, cu jumătate din entuziasmul ei obișnuit. Ce faceți voi aici?

Monica îi șoptește ceva la ureche.

Simt cum obrații mei capătă culoarea sfeclei. Urăsc că mă simt jenată să fiu văzută alături de Knox, mai ales după ce ne-am simțit bine împreună. Dar asta e.

— Am băut o cafea, spun.

— Și noi tot acolo mergem, spune Jules. Îmi pare rău că nu ne-a sincronizat.

— Da, tare rău, se aude ca un ecou și vocea Monicăi.

Cele două rămân pe loc, așteptând să plec eu. Îmi vine să mai stau, doar ca să le enervez. Numai că Knox tropăie lângă mine, nerăbdător, făcând scena să arate de o sută de ori mai nasol. Doamne, dacă ele vor crede că am ieșit la o întâlnire?

Dar de ce naiba îmi pasă?

La naiba cu ele.

— Bine, pa, spun eu, către nimeni în particular, și pornesc spre mașină.

Odată ce sunt la volan, nu plec imediat de acolo. Îmi sprijin fruntea de volan și plâng vreun sfert de oră, pentru prietena mea din școala primară pe care am pierdut-o. Doar o altă consecință a jocului ăla nenorocit. E al naibii de dureros.

Apoi, conduc spre casă în ceață, pe autopilot, până ce o sirenă în spatele meu mă face să tresar. Știu că nu am fost atentă la drum și probabil am încălcat vreo zece reguli de circulație. Dar, când încetinesc, sirenele trec de mine. Sunt două mașini de poliție, urmate de una de pompieri, și se îndreaptă spre mall.

Capitolul cincisprezece

Maeve

Joi, 5 martie

— Nu văd care e problema, spune Addy, aruncându-și în gură o migdală glazurată.

Stăm amândouă pe canapea, în apartamentul lui Ashton, iar Phoebe s-a așezat direct pe podea, lângă măsuța joasă pentru cafea. Toate trei punem bomboane în punguțe cochete, pe care le legăm cu panglică albastră, apoi le înșirăm pe masă.

Sunt suveniruri pentru invitații de la nuntă, care o să aibă loc în mai puțin de o lună.

— Totul, spun eu.

Addy savurează bomboana.

— Totul... repetă ea. Pentru că te-ai sărutat cu un tip sexy, care ți-a gătit cina?

Clatină din cap și se întinde după o altă migdală. A mâncat pe puțin la fel de multe pe cât a împachetat.

— Ai niște probleme cu adevărat serioase, fată.

Nu știe nici pe jumătate din câte probleme am eu, dar nu e vina ei. Eu sunt cea care păstrează secrete.

— Practic, l-am *devorat*. Și apoi am fugit de la locul faptei.

De fiecare dată când îmi amintesc noaptea trecută, mă crispez. Probabil și Luis face la fel. Am evitat să merg la cafenea azi, sperând ca el să dea un semn, înainte să apar eu acolo.

Nu a dat.

— Vorbește cu el, pur și simplu, mă îndeamnă Addy.

Phoebe scoate un oftat dramatic.

— Mulțumesc, Doamne. De când îi tot spun și eu același lucru.

Addy mă atinge ușor pe braț când vede că nu răspund.

— Nu este o slăbiciune să le zici celor pe care-i placi ce simți pentru ei, să știi.

Știu.

Îmi tot spun asta de săptămâni întregi, încercând să mă schimb. Dar nu reușesc.

— Atunci de ce se simte ca și cum ar fi?, întreb, mai mult pentru mine.

Addy râde.

— Pentru că este neplăcut să fii respins. Nu spun că Luis te va respinge, adaugă ea, repede.

— Sigur n-o va face, murmură Phoebe, cu sprâncenele încordate, legând panglici.

— Vreau să spun, în general, continuă Addy. Tuturor ne este frică să ne descoperim în fața lumii și poate să nu primim în schimb ce ne-am dori. Chestia e că niciodată nu privim în urmă, la viețile noastre, și ne spunem: la naiba, mi-aș fi dorit să fiu mai puțin sincer cu oamenii la care țin.

Înainte să pot răspunde, aud zgomotul unei chei deschizând ușa, apoi tăcânitul unor tocuri subțiri. Ashton își bagă capul înăuntru din hol, cu multe pungi și plicuri de corespondență în mâini.

— Salut! ne strigă ea.

Traversează sufrageria și lasă plicurile pe măsuta de cafea. Strălucește de bucurie când vede bomboanele în punguțe.

— Vai, vă mulțumesc așa mult că faceți asta! Arată minunat! Am luat mâncare thailandeză de la Sweet Basil, ați mâncat deja sau vă e foame?

— Am mâncat, zice Addy.

— Bine, spune Ashton și merge în bucătărie.

Lasă pungile acolo pe masă, apoi vine și se așază pe brațul canapelei.

— Addy, o să fii liberă sâmbătă seara? Daniel, vărul lui Eli, vine în oraș și speram să ieșim toți să mâncăm la vreun restaurant.

Addy o privește mirată.

— Nu mai ții minte? Ți-am povestit despre el. O să fie cavaler de onoare. Din toamnă se transferă la UCSD, studiază biologie moleculară.

Lovește ușor piciorul lui Addy și zâmbește.

— A văzut o poză cu noi două pe Instagram la Eli și acum chiar *dorește* nespus să te cunoască.

Addy își încrețește nasul.

— Biologie moleculară? Nu știu. S-ar putea să fiu ocupată sâmbătă.

— Cred că ți-ar plăcea de el. E simpatic. Și amuzant.

Ashton deschide câteva pagini pe telefon, apoi i-l întinde lui Addy.

— El e Daniel.

Phoebe se ridică să vadă și ea. Mă trag și eu mai aproape de Addy și nu pot să mă abțin să nu scot un *ooo* de surpriză când văd poza. E un biolog al naibii de arătos.

— Arată ca fratele rătăcit al actorilor din familia Hemsworth, spun.

— E cumva un filtru, sau are ochii atât de albaștri?, întreabă Phoebe.

— Nu e filtru, zice Ashton.

— Bine, atunci, dă Addy repede din cap, încât mă tem o secundă că-și va rupe gâtul. Rămâne pe sâmbătă.

Ashton își ia telefonul și se ridică în picioare, mulțumită.

— Minunat, o să-i spun lui Eli să facă rezervări la un local drăguț. Mă duc să mă schimb și să înfulec cina, apoi vă ajut cu bomboanele.

Dispare în dormitor, iar Phoebe se așază din nou pe podea și se întinde după alt săculeț.

Addy rupe sigiliul unui plic și scoate un sunet de satisfacție.

— Ce e aia?, întreb.

Addy își dă o șuviță de păr roz după ureche.

— E de la școala asta, Colegio San Silvestre, din Peru.

Simt că mă cuprinde panica. *Nu, nu se poate să mă părăsești și tu.*

— Te duci acolo?

Râde.

— Nu. Adică, mă rog, nu ca studentă. E o școală primară. Dar este școala asta de vară, un fel de tabără, unde copiii învață engleza și se angajează profesori din diferite țări. Mă gândeam să-mi trimit CV-ul. Nu e nevoie să știi spaniola, pentru că toate discuțiile vor fi în engleză, ca să învețe copiii. Mă gândeam oricum la un job de profesor pentru la anul, și cred că ar fi o experiență interesantă. În plus, mai și călătoresc. N-am mai plecat din țară până acum.

Continuă să răsfoiască broșura.

— Ashton îmi spune că pot locui în continuare cu ea și cu Eh, cât timp voi dori, dar la un moment dat va trebui să-mi fac și niște planuri de viitor. În mod cert, nu mă mut înapoi cu maică-mea.

Mama lui Addy e definiția din dicționar a unei petrecărețe pe cinste. Ultima dată când am văzut-o, chiar înainte ca Addy să se mute la sora ei, mi-a oferit un pahar de vin, în timp ce iubitul ei în vârstă de douăzeci de ani, găsit pe Tinder, îmi admira fundul. Nu s-a implicat nici măcar în

pregătirea nunții – i-a trimis doar lui Addy niște poze cu rochii pentru mama miresei, pe care se gândea să le probeze.

— Sună minunat, spun, trăgând cu ochii la broșură. Pot să văd și eu?

Addy mi-o întinde și-mi zâmbește.

— Poate ar trebui să încerci și tu. Nu e obligatoriu să fi terminat liceul. Ne-am distra!

Are dreptate, ne-am distra. Nu mă pot gândi la ceva care mi-ar plăcea mai tare decât o vară alături de Addy în America de Sud. Dar de abia îmi pot face planuri pentru săptămâna viitoare, cu toate belelele din viața mea. Cine știe în ce formă voi fi eu când va fi vremea să plecăm? Totuși, broșura mă atrage cu poze superbe ale peisajelor și o răsfoiesc cu un interes crescut, până ce Ashton iese în fugă din dormitor.

E desculță, cu bluza pe jumătate descheiată, ca și cum a întrerupt-o ceva sau cineva din a-și dezbrăca hainele.

— Am primit un mesaj de la Eli, ne spune, cu răsufierea întretăiată. Unde e telecomanda?

— Cred că stau cu fundul pe ea.

Addy se sucește și scoate telecomanda de sub o pernă. Clipește, surprinsă, când Ashton i-o smulge grăbită din mână.

— Doamne, Ash, ce e așa urgent?

— A avut loc un accident, spune sora ei, pornind televizorul. Cred că se vorbește despre el pe Channel Seven... da, uite.

Un prezentator cu o expresie împietrită stă la un pupitru semicircular, iar deasupra lui se mișcă literele *Știri de ultimă oră*.

— Reporterul nostru Liz Rosen este la fața locului, zice el, privind fix în cameră. Liz, ce ne poți spune?

— Ah, iar ea...

Addy se încruntă când pe ecran apare o femeie brunetă, cu un sacou albastru. Liz Rosen practic a hărțuit-o pe Addy, dar și pe Bronwyn, Cooper și Nate anul trecut, când erau cercetați pentru moartea lui Simon.

— E la mall?, întreabă Addy, privind cu atenție ecranul.

— Mulțumesc, Tom, spune Liz. Continuăm să vă aducem noutăți din Bayview, unde tragedia s-a petrecut pe un șantier de construcții neterminat. Povestea este deocamdată în curs de desfășurare, ceea ce știm până acum este că un grup de adolescenți de prin partea locului erau într-o zonă restricționată și un băiat s-a prăbușit prin acoperișul unei clădiri

neterminate. Un alt băiat a suferit răni grave, deși încă nu știm care au fost circumstanțele. Avem confirmarea că băiatul care s-a prăbușit prin acoperiș a murit între timp.

Îmi duc mâna la gură.

— Dumnezeu, spune Addy.

Câteva migdale îi scapă din mână, pe jos.

Phoebe se ridică și se clatină pe picioare.

— Knox. El o tăia pe acolo.

— Știu, spun, cu ochii lipiți de televizor. Mereu zicea că taică-su ar fi așa furios dacă ar afla. Nu e de mirare. Chiar era periculos.

— Nu, spune Phoebe. Vreau să zic, a tăiat-o pe acolo chiar *azi*. În timp ce se ducea la muncă, chiar înainte ca eu să vin înapoi.

O, Doamne. Knox!

Inima parcă mi se oprește în loc. Pe burtieră apare scris *Adolescent mort într-un accident pe șantier*. Simt panica distructivă cum îmi străbate corpul și dărâm niște obiecte de pe masă, bâjbâind după telefon.

— Nu poate fi el, spun cu voce tremurată, sperând să mă conving singură.

Dacă pare adevărat, poate chiar este adevărat.

— Îl sun chiar acum.

Liz vorbește fără oprire.

— Încă mai există numeroase necunoscute. Poliția urmează să anunțe rudele victimei, așa că încă nu au făcut public numele decedatului. Nu este clar nici ce gen de răni are persoana care a supraviețuit. Înțelegem totuși că viața acesteia nu este în pericol, iar tânărul a fost transportat la Memorial Hospital din Bayview, pentru a primi îngrijiri medicale.

Apelului meu către Knox îi răspunde căsuța vocală, încep să plâng, fără să mă mai pot controla.

— Nu... nu răspunde.

Addy mă îmbrățișează.

— Stați să îl sun pe Eli, zice Ashton.

Prezentatorul a preluat din nou legătura în studio.

— Orașul Bayview nu este străin de asemenea tragedii, Liz, spune el.

— Oprește-l, cere Addy.

— Nu găsesc, nu gă... găsesc... se bâlbâie Phoebe, căutând telecomanda.

— Este perfect adevărat, Tom, încuviințează Liz Rosen. Orașul tocmai își revenea din șocul provocat de moartea elevului Simon Kelleher în urmă cu optsprezece luni, știre care a ajuns de interes național. Rămâne să vedem cum va evolua tragedia din prezent. Vă vom ține la curent, pe măsură ce vor ieși amănunte la iveală.

Dacă Knox a pățit ceva... și eu nu am avut șansa să mă împac cu el...

— E bine, Knox e bine!

Vocea lui Ashton mă umple de ușurare intensă. Pot în sfârșit să ridic privirea.

— El este cel care a fost dus la spital. Eli încă nu știe ce s-a întâmplat. O să te duc acolo chiar acum.

Addy mă ajută să mă ridic în picioare. Mi se pare că nu funcționează corect, parcă am uitat cum să merg.

— Eli știe cine a murit?, reușesc să întreb.

Ashton dă din cap, cu o expresie înnegurată.

— Da. Un băiat pe nume Brandon Weber. Îl știți?

De lângă ușă, se aude un bufnet. Phoebe, care ne strângea în hol toate rucsacurile și gentile, împietrește din pricina șocului și ele îi cad din mâini pe podea.

•

Două ore mai târziu, reușim în cele din urmă să-l vedem pe Knox.

Doar familia a avut voie să intre la început, iar părinții și surorile lui au mers să-l vadă pe rând. Am primit informațiile în rafale, și încă nu știm exact ce-i adevărat și ce nu din tot ce ni se spune. Câteva lucruri se repetă, totuși, atât la postul de știri, cât și în schimbul de mesaje de pe telefoanele noastre.

Primul: Brandon a murit încercând să o taie prin șantierul în lucru.

Al doilea: Sean, Jules și Monica erau cu el când s-a întâmplat accidentul.

Al treilea: Knox are câteva contuzii, dar altfel este bine.

Al patrulea: Sean Murdock i-a salvat lui Knox viața punându-l la pământ când Knox a încercat să fugă după Brandon.

— Sean Murdock.

Phoebe îi tot repetă numele, de parcă nu l-ar mai fi auzit până acum. Stă pe scaun, cu genunchii strânși la piept. Are chipul palid și obrajii supti. Aproape că pare catatonică și am senzația că încă nu a procesat moartea lui Brandon.

Nici eu, probabil.

— Vrei să-mi spui că Sean Murdock i-a salvat lui Knox viața, spune ea, ca și cum ar zice *vrei să-mi spui că acum câinii vorbesc și conduc mașini*.

Addy ridică o sprânceană.

— Numele lui îmi sună familiar, dar nu îl țin minte pe băiat.

— E un...

Vreau să zic *un nemernic*, dar mă opresc la timp. Orice altceva s-ar mai fi întâmplat, Sean și-a pierdut astăzi cel mai bun prieten. Și poate chiar i-a salvat lui Knox viața, deși mi-e la fel de greu să cred așa ceva pe cât îi e și lui Phoebe.

— Era prietenul lui Brandon. El și Knox nu sunt foarte apropiați.

Kiersten, sora lui Knox, apare pe coridor, urmată de alte două din surorile sale. Dă cu ochii de mine.

— Maeve, mergem să ne întâlnim cu părinții noștri la bufet. Knox e obosit, dar încă mai poate primi vizite. Vreți să mergeți să-l salutați?

Îmi zâmbește cu atâta căldură și îmi dau seama că nu știe nimic despre joc sau despre mesaje, nici despre cearta mea cu Knox.

— E chiar după colț, în camera 307.

Sar în picioare, trăgându-le după mine pe Phoebe și Addy.

— Da, da! Cum se simte?

— Va fi bine, spune Kiersten, liniștindu-mă. Îl vor ține în noaptea asta sub observație, dar totul arată bine. Doar că... fața bietului copil nu este în cea mai bună formă.

Mă strânge de braț și apoi se îndepărtează.

Spitalele îmi dau o stare de neliniște și am nevoie să mă sprijin câteva clipe de tocul ușii, înainte să intru în rezerva lui. Partea asta a spitalului nu seamănă cu saloanele bolnavilor de cancer, dar mirosul de antiseptic și lumina puternică sunt la fel. Îmi întipăresc în minte detaliile camerei – tencuiala în culori pastelate, un tablou ce înfățișează o vază cu flori, televizorul fixat pe perete, draperia subțire care oferă intimitate patului pe care stă Knox.

Îmi fixez privirea asupra lui și, fără să vreau, scot un suspin de durere.

— Știu, spune Knox, printre buzele lui învinețite. Am arătat și mai bine de atât.

Poartă hainele lui obișnuite și un simplu bandaj la cap, dar fața îi este aproape de nerecunoscut. Un ochi îi este negru și pe trei sferturi închis,

nasul roșu și umflat. Jumătate de chip este o vânătaie mare. Mă așez pe scaunul de lângă pat și dau să-l apuc de mână, dar înainte să o pot face își strecoară degetele sub pătură.

Nu-mi dau seama dacă a fost o coincidență sau a încercat să evite atingerea mea, dar îmi spun că nu contează. Măcar el este bine.

— Ce s-a întâmplat?, întreb eu.

În același timp, Phoebe întreabă și ea:

— Sean ți-a făcut asta?

Își trage și Phoebe un scaun dintr-un colț al rezervei și se așază lângă mine.

— Nu așa multe întrebări deodată, ne sfătuiește Addy. Când am avut eu contuzie, genul ăsta de interogatoriu îmi făcea capul să plesnească. Ia uite, îi iau interviu lui Sean Murdock, spune ea cu ochii la televizor.

— Fantastic, remarcă sec Knox.

Liz Rosen, de la Channel Seven, ține un microfon în fața lui Sean, care are mâinile împreunate, de parcă s-ar pregăti să se roage. Sunt pe peluza casei cuiva, iar cerul, în spatele lor, e un albastru puternic, curat.

În josul ecranului apar cuvintele *În direct: un adolescent de la fața locului rememorează accidentul fatal*, iar Liz începe:

— Îți mulțumim că ți-ai făcut timp să vorbești cu noi, Sean, după o zi atât de traumatizantă. Ne poți spune, cu vorbele tale, ce s-a întâmplat?

Sean e mai înalt cu un cap decât Liz, chiar dacă stă cocoșat, parcă vrând să se facă mai mic.

— E totul în ceață încă, dar voi încerca. Câțiva dintre noi eram la mall, apoi am vrut să mergem în centrul orașului. Voiam să o luăm pe scurtătură ca să economisim timp – Dumnezeuule, asta sună așa stupid acum, nu? Puteam să fi mers pe drumul obișnuit. Dar o mai luasem și altă dată prin șantier. Mulți elevi fac asta, nu ne gândim prea mult înainte. Bran glumea, cum face el de obicei, pe urmă a sărit și pe urmă...

Sean își duce o mână la tâmplă:

— Apoi, dintr-odată, n-a mai fost acolo.

Phoebe scoate un sunet ca și cum ar fi strangulată, lângă mine, iar eu mă întind și o apuc de mână. Spre deosebire de Knox, ea mă lasă.

Brandon e mort.

Brandon Weber e mort.

Brandon.

Weber.

Mort.

Pot repeta cuvintele de douăzeci de ori în capul meu, în douăzeci de moduri diferite, dar tot nu par adevărate.

— Trebuie să fi fost un adevărat șoc, spune Liz.

Sean încuviințează cu o mișcare a capului. Își ține fruntea în pământ și nu-mi dau seama dacă plânge.

— A fost.

— V-ați dat seama imediat ce anume s-a întâmplat?

— Nu prea puteam vedea... sub acoperișul barăcii pe care sărise el. Dar ne-am dat seama că e grav când am auzit că a trecut prin el. Prin acoperiș.

— Ce s-a întâmplat cu cel de-al doilea băiat? Cel care este rănit?, întreabă femeia.

— Puștiul ăla cred că era în stare de șoc. A alergat până la margine, să se ducă după Brandon, și am fost convins că va cădea și el. M-am panicat. Am făcut singura chestie la care m-am putut gândi pe moment. L-am pocnit. Cred că l-am rănit destul de tare în final și îmi pare rău, spune Sean și ridică privirea. Dar măcar l-am oprit, știți? Măcar e acum în viață.

— Minciuni, spune Knox, cu o voce stinsă.

Ne întoarcem toate spre el.

— Nu asta s-a întâmplat?, întreb.

Knox își atinge bandajul din jurul capului și tresare.

— Eu... de fapt nu prea îmi mai amintesc. Totul e în ceață de când m-am despărțit de Phoebe și până ce m-am trezit cu o lanternă în față. Dar nu mă imaginez alergând după Brandon, imediat ce el căzuse prin acoperiș. Mi-am petrecut o bună parte din viață pe un șantier, nu? Nu e genul de chestie pe care aș face-o eu.

— Poate nu gândeai corect, spune Addy. Nici eu n-aș fi gândit, dacă aș fi fost în locul tău.

Knox pare în continuare sceptic.

— Poate. Sau poate că Sean minte.

— De ce ar face-o?, întreabă Addy.

Knox clatină din cap și se strâmbă, ca și cum mișcarea i-ar provoca dureri.

— N-am nici cea mai vagă idee.

PARTEA A DOUA

Duminică, 15 martie

REPORTERUL: Bună seara, sunt Liz Rosen de la Știrile Channel Seven. Suntem live în studio cu invitatul nostru special Lance Weber, al cărui fiu în vârstă de șaisprezece ani, Brandon, și-a pierdut în mod tragic viața pe șantierul abandonat din spatele mall-ului din Bayview, cu doar zece zile în urmă. Domnule Weber, sincere condoleanțe pentru pierderea pe care ați suferit-o.

LANCE WEBER: Mulțumesc. Eu și soția mea suntem devastați.

REPORTERUL: Ați spus producătorilor că sunteți aici, în această seară, fiindcă doriți răspunsuri.

LANCE WEBER: Așa este. Am fost un om de afaceri jumătate din viața mea, Liz, iar în afaceri ideea de bază este cea de responsabilitate. De culpă. Și totuși, se pare că ea nu există pentru entitățile implicate în această oribilă tragedie – compania de construcții, mall-ul, oficialitățile orașului. Nu vor să iasă în față și să ofere detalii despre neglijența care a contribuit decisiv la moartea fiului meu.

REPORTERUL: Vreți să spuneți că aceste organizații sunt vinovate?

LANCE WEBER: Spun că o tragedie de genul ăsta nu se *întâmplă* pur și simplu, Liz. Mereu există părți responsabile la mijloc.

O zi mai târziu

Reddit, subforumul Răzbunarea e a mea
Discuție deschisă de Darkestmind
Unde mama naibii ești, Bayview2020?
Răspunde LA MESAJELE MELE.
Să nu îndrăznești să te fofilezi. – Darkestmind

Nu e o glumă.

Știu unde să te găsesc.

Nu mi-e teamă să las totul să iasă la lumină.

Aș face-o, doar ca să te văd și pe tine ducându-te la fund. – Darkestmind

Capitolul Șaisprezece

Phoebe

Luni, 16 martie

— Apreciez că mă duci cu mașina, spune Knox.

Emma își prinde centura de siguranță.

— Nicio problemă.

A trecut o săptămână și jumătate de la moartea lui Brandon și nimic în Bayview nu mai e la fel ca înainte.

Pe partea de plusuri, eu și Knox am petrecut mai mult timp împreună, atât de mult încât eu și Emma îl luăm uneori de la școală cu mașina. Pe partea de minusuri, Jules și Sean s-au cuplat din senin. Am crezut că am halucinații prima dată când i-am văzut sărutându-se pe holul liceului.

— Trauma suferită de amândoi ne-a apropiat, am auzit-o pe ea spunându-i unei colege, la ora de engleză. Avem nevoie unul de celălalt.

Am avut senzația că ochii îi scliffeau de devotament, că ai unui membru de cult religios.

Din ce am auzit prin liceu, pare că jocul Adevăr sau Provocare a luat sfârșit cu bomba despre Maeve și Knox, chestie care mă face să mă gândesc dacă nu cumva a fost inventat tocmai pentru a o răni pe ea. Până la urmă, ea a soluționat cazul lui Simon anul trecut și a răsturnat complet suspiciunile oamenilor. Poate că unul dintre apropiații lui Simon a vrut să se răzbune. Dacă da, chiar i-a ieșit, pentru că Maeve și Knox de abia își mai vorbesc, iar ea se simte oribil.

Măcar nimeni din Bayview nu mai discută acum despre jocul ăla imbecil.

Altă posibilitate este ca Brandon să fi fost de la început în spatele jocului și și-a ajutat prin el prietenii să câștige și mai multă popularitate. Și a făcut și faze nasoale celor pe care nu-i suporta, cu ocazia aceasta. Și, fiindcă totul a pornit cu un secret urât despre mine, cât timp eu eram totuși cu Brandon, doar când mă gândesc la varianta asta îmi vine să vomit.

Între timp, Sean a început un fel de tovărășie stranie cu Knox. Îi spune dintr-odată *frate* și se ia de toți ăia care încă mai fac glume pe seama

penisului său. Oamenii sunt confuzi, pentru că glumele au fost pornite fix de Sean.

Knox încă nu-și poate aminti ce s-a întâmplat pe șantier când a murit Brandon.

Iar Brandon...

Brandon e îngropat și uitat.

Înmormântarea a avut loc weekend-ul trecut, prima la care am luat parte după cea a tatălui meu. N-am mai simțit niciodată așa un amalgam de emoții – șoc, tristețe, negare, dar încă și destul de multă furie. E straniu să îți doliu după cineva care s-a purtat oribil cu tine. Când preotul a spus cuvinte frumoase despre Brandon, părea că vorbește despre un băiat pe care nu l-am cunoscut niciodată. Îmi doream să-l fi întâlnit, pentru că părea un tip extraordinar.

Atât de mult potențial irosit.

— Te duc la *Până la proba contrară*, Knox?, întreabă Emma.

A început să fie din nou politicoasă și calmă față de mine și nu l-a mai adus pe Derek în discuție de la înmormântarea lui Brandon. Poate că moartea colegului meu a șocat-o și i-a șters furia sau poate doar se bucură că am un prieten pe care ea îl agreează. N-o deranjează să-l ducă pe Knox din când în când cu mașina până în San Diego.

— Nu, azi nu lucrez, spune Knox.

Mă uit la fața lui în oglinda retrovizoare, să văd în ce stare se mai află vânătăile lui. Încă mai are un cerc purpuriu în jurul unui ochi, dar obrazul îi e mai degrabă galben acum, la fel și maxilarul. Dacă ar purta machiaj, cu siguranță ar putea acoperi totul.

— Dacă mă poți duce acasă, e perfect.

— Ar trebui să vii pe la noi, spun, fără să mă gândesc înainte. Să te joci cu Owen *Bounty Wars*. Tot întreabă de tine.

Fratele meu a devenit și el îngândurat în ultima vreme, la fel ca toată familia, de când a murit Brandon. O sesiune de jocuri video l-ar mai înveseli puțin, mai ales cu un partener nou.

— Sigur, spune Knox. Auziți... vi se pare și vouă că mașina asta e puțin înclinată într-o parte?

— Mereu este așa, spun. E antică.

— Fix la asta mă gândeam și eu. Ceva e în neregulă, zice Emma.

Oprește în parcare, se dă jos și inspectează cauciucurile. Cobor și eu.

— Avem până, mă anunță ea.

Knox se lasă pe vine și examinează cauciucul.

— Cred că ți s-a înfipt un cui pe drum, spune.

Îmi scot telefonul, dar observ că am rămas fără baterie.

— Emma, poți s-o suni tu pe mama, să cheme service-ul? Eu nu mai am baterie.

Sora mea clătină din cap.

— Mi-am pierdut telefonul, mai ții minte?

Emma și-a pierdut telefonul în urmă cu o săptămână. Mama a zis că nu-și permite să-i ia unul nou, așa că va trebui ca Emma să pună deoparte din banii de meditații. De atunci, Emma e fără telefon, o chestie pe care eu una nu o pot concepe – n-aș rezista nici măcar o oră fără al meu. Dar Emma se comportă de parcă nici nu i-ar simți lipsa.

— Nu ai roată de rezervă?, întreabă Knox. O pot schimba eu.

— Serios?, întreb surprinsă.

— Nu sunt complet inutil, să știi, zice el și deschide portbagajul.

— Nu asta am vrut să insinuez, spun repede și îl ating pe umăr. Doar că n-am mai întâlnit pe nimeni care să știe să schimbe cauciucul. Credeam că e știință uitată în zilele noastre.

E adevărat, dar la fel de adevărat este și faptul că nu m-aș fi așteptat niciodată de la Knox să fie descurcăreț. Dar el nu trebuie s-o știe.

— Tata nu ne-a lăsat pe mine și pe surorile mele să luăm lecții de condus până ce nu am învățat cum funcționează și cum putem repara o mașină. Mi-a luat vreo lună, dar asta e.

Deschide o trapă a portbagajului de existența căreia nici nu știam și îmi arată cauciucul de acolo.

— E mărimea potrivită. Mașinile vechi sunt cele mai tari, zice el.

Knox schimbă încet și cu mult chin cauciucul, iar la un moment dat mă gândesc dacă nu ar fi mai bine să urc și să-mi încarc telefonul, apoi să sun la un service, dar în cele din urmă reușește să ducă treaba la bun sfârșit.

— Va mai trebui oricum să se uite cineva la roată, dar momentan o să țină, spune el.

E drăguț cum încearcă să pară nonșalant, dar este evident destul de mândru de isprava lui.

— Mulțumim mult, spune Emma, cu sinceritatea ei caldă, caracteristică, în voce. Ești cel mai tare.

— Măcar atât pot face, zice el și pornim spre lift. Și voi m-ați plimbat peste tot prin oraș.

— Păi, încă ești la recuperare, zic eu și apăs butonul de chemat liftul.

— Nuuu, deja mă simt bine. Medicii mi-au spus că sunt complet refăcut la ultima examinare.

Vânătăile lui arată destul de rău în lumina nemiloasă din parcare.

— Oricum, potrivit lui taică-miu, mi-am meritat-o.

Emma oftează și intrăm în lift.

— Ceea?

— Ei, nu sunt chiar cuvintele lui, poate că am exagerat eu. E doar supărat că o luam pe scurtătura de pe șantier.

Ridic din umeri și mă încrunt.

— Ar trebui să se bucure că ești în viață. Domnul Weber ar face schimb cu el într-o clipită.

Tatăl lui Brandon a fost de curând la un post de știri, amenințând că va da în judecată mall-ul, compania de construcții care a început lucrările, dar le-a abandonat fiindcă a dat faliment, ba chiar întreaga administrație a orașului Bayview.

— L-ai văzut la emisiunea moderată de Liz Rosen?

— Mda. Chiar era pornit bine, spune Knox.

Ieșim din lift, pe holul care miroase a caramel și vanilie. Addy probabil că face din nou prăjituri.

— Dar cred că nu-l poți învinui, totuși. Șantierul ăla prezenta o grămadă de riscuri. Tata tot spune asta de luni bune. În plus, Brandon era singurul lor copil, așa că este ca și cum familia omului a fost ștearsă cu buretele dintr-odată. Știi?

— Știu, spun eu, tristă.

Emma păstrează tăcerea de când am ieșit din lift. Când intrăm în apartament, ne anunță cu jumătate de gură că are de învățat, apoi merge în dormitor și trage ușa după ea.

Knox ridică mâinile, murdare de ulei de mașină.

— Unde pot să mă spăl?

Îl conduc la chiuveta din bucătărie și îi torn săpun lichid în palme.

— E frumos la voi, zice, privind spre ferestrele mari și peretele din cărămidă.

— E OK, spun eu, cu obidă.

Chiar e un loc drăguț, pentru un cuplu tânăr, poate, fără copii. Dar sunt convinsă că nu l-ar mai găsi fermecător Knox dacă ar trebui să-și bage întreaga familie între acești patru pereți.

— Vrei să bei ceva? Îmi iau o bere de ghimbir. Owen mai întârzie puțin.

— Da, minunat. Mulțumesc.

Knox își șterge mâinile pe un prosop de vase, iar eu scot două pahare. Îmi dau seama, brusc, că Knox e singurul băiat din liceu, în afară de Brandon, care a intrat în apartamentul meu. În general nu prea invit oameni acasă, mai ales băieți.

Nu îl invitasem nici pe Brandon, evident.

Dar venise oricum.

— Ești bine?, mă întreabă Knox, când mă vede încremenită, cu paharele în mână.

Cine știe de cât timp rămăsesem așa... Mă scutur și pun paharele pe masa de bucătărie.

— Da, scuze. Uneori, mă pierd în gândurile mele, știi?

— Știi, zice Knox. Aseară, pe masa noastră din bucătărie era plin de poze cu amprente, și aproape am avut un atac de cord când mi-am dat seama că erau luate de pe șantier. Tata i-a ajutat pe polițiștii care se ocupă de caz. Încearcă să înțeleagă de ce acoperișul ăla s-a dărâmat tocmai la Brandon, de ce nu înainte. Lumea sărea pe acolo de luni bune, ca să scurteze drumul.

Torn berea doar până la jumătatea paharului, las spuma să se ducă, apoi torn restul.

— Brandon e – mă rog, era – mai musculos decât mulți colegi de-ai noștri.

— Da, dar acoperișul ăla era proiectat să suporte o greutate mai mare decât a lui.

— Polițiștii au descoperit ceva?

— Tata nu mi-a spus nimic. Poate că oricum nu ar face-o, chiar dacă ar ști ceva. Nu prea împărtășește cu mine lucruri legate de munca lui. Nu e ca Eli.

Mă urc pe scaun, lângă el, și beau din berea mea.

— Ți place să lucrezi cu Eli?

— Ador să lucrez cu el, spune Knox, și ochii îi strălucesc. E un tip extraordinar, mai ales dacă ții cont de mizeriile cu care se confruntă zi de zi.

— Ce fel de mizerii?

— Păi, în activitatea lui, sau datorită ei, mereu este încolțit de persoane nemulțumite. De ziare, alți avocați, poliție... De oameni care vor ca el să le preia cazul, sau sunt furioși că a luat cazul altcuiva. Primește chiar și amenințări cu moartea, spune Knox, sorbind din bere.

— Serios?

Eli este întotdeauna prezentat ca un erou de către presă, ceea ce m-am gândit mereu că este un lucru bun. Nu mi-a trecut prin minte că genul acesta de vizibilitate poate reprezenta un pericol.

— Mda. Una a venit chiar ieri. Pare de la aceeași persoană, așa că toți o iau mai în serios, de data asta. Sandeep – unul dintre avocații care lucrează la firmă – spune că de obicei o persoană trimite una singură, apoi își vede de treabă.

Las jos paharul, care se lovește de masă cu un clinchet.

— Asta e oribil. Oare Ashton știe?

Knox ridică din umeri.

— Probabil că da. Așa ar trebui, nu?

— Cred. Of, mie mi-ar fi tare teamă dacă aș fi în situația respectivă. Mă panichează uneori și simple mesaje pe Instagram.

Knox ridică o sprânceană.

— Încă mai primești din alea ciudate? De la...

Privește spre ușa închisă de sora mea, apoi coboară vocea:

— De la acel Derek?

— În ultima vreme, nu. Sper că a lăsat-o baltă. Încuietoearea ușii pocnește și pare că se învâрте în gol, așa că mă dau jos de pe scaun ca să îl ajut pe fratele meu.

— Owen, deși recent a făcut minuni cu prăjitorul nostru de pâine, încă nu a învățat arta descuierii ușii.

— Să știi că te-am auzit, spune Owen, după ce-i deschid. Cu cine... A, bună!

Clipește, privindu-l pe Knox, derutat.

— Fața ta este... auuu.

— Arată mai rău decât se simte, îl asigură Knox.

— Knox a venit să se joace *Bounty Wars* cu tine, Owen! Nu e grozav?

Knox mă privește ciudat, pare că nu pricepe de ce îi vorbesc fratelui meu ca unui bebeluș. Nici eu nu-mi dau seama de ce o fac, așa că tac.

— Pe bune?! Ce tare, zice Owen.

— Vrei să mă conduci?

Amândoi dispar în camera lui Owen, iar eu simt un amestec de bucurie și regret, uitându-mă după ei. Parcă mă văd pe mine, peste zece ani, cum dau pe stradă peste Knox, care a devenit arătos, și are un job senzațional și o iubită superbă, și cum regret că nu l-am privit decât ca pe un amic, pe când eram la liceu.

Îmi termin berea și clătesc paharul. Părul mi-e ciufulit, pe umeri, și parcă mă roagă să-l prind într-o coadă de cal. Deschid ușa dormitorului:

— Emma? Am nevoie doar de un elastic de păr.

Emma e așezată pe patul ei, bea dintr-o cană uriașă de plastic cu logo-ul Bayview Wildcats înscris pe ea. Mă duc la dulăpiorul meu, calc pe niște haine aruncate în mijlocul camerei și găsesc în cele din urmă un elastic roz.

— Cred că-l am pe ăsta din clasa a treia, îi spun Emmei.

În momentul ăla observ că are lacrimi pe obraji.

Închid dulapul și merg spre ea, mă așez pe colțul patului. Chiar dacă ne-am înțeles ceva mai bine în ultima vreme, tot nu sunt sută la sută convinsă că nu-mi mai spune să mă car.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Își șterge lacrimile, iar mișcarea bruscă face lichidul din cană să se reverse peste margine.

— Vaaaai, exclamă.

E ceva familiar în legănatul ei incert, dar și straniu. Familiar, pentru că am fost în situația asta de multe ori. Straniu, fiindcă ea nu a fost niciodată.

— Ce bei acolo?

— Ce?! Nimic... Apă.

Emma nu bea niciodată alcool – nici la petreceri, fiindcă nu merge la niciunele, și în mod clar nu la ora trei după-amiaza, în dormitorul nostru. Dar pronunță împleticit cuvintele și se clatină, așa că nu are cum să fie altă explicație.

— De ce bei și plângi? Ți pare rău după Brandon?, o întreb.

— Nici măcar nu-l cunoșteam pe Brandon, zice și ochii i se umplu din nou de lacrimi.

— Știu, dar e trist oricum ce s-a întâmplat, nu?

— Ai putea să pleci? Te rog?

Emma nu mi-a mai spus *te rog* de ceva timp, așa că mă supun, fac ceea ce îmi cere. Însă mi se pare atât de greșit să închid ușa dormitorului în urma mea – ca și cum îi ofer ceea ce-și dorește, dar nu și ceea ce are nevoie.

•

Restul după-amiezii se scurge în liniște.

Pe la ora cinci, trebuie să mă lupt să-l desprind pe Knox de fratele meu mai mic, care pare să fi făcut o pasiune pentru partenerul lui de joc.

— O să mai vii?, îl întreabă el, implorând.

— Sigur. Dar mai trebuie să exersezi niște mișcări până atunci, să pot ține pasul cu tine.

— Te conduc eu, spun.

Am întredeschis ușa să mă uit la Emma, și pare că doarme profund. Mă tot întreb dacă nu cumva am interpretat greșit întreaga scenă. Poate într-adevăr chiar băuse apă? Și era doar un pic neîndemânatică și obosită? Dar mai bine să nu conducă acum. În orice caz, sper să-și revină în fire până ajunge mama acasă.

Knox pare nehotărât, probabil își amintește cum am fost la un pas de accident cu mașina, dar totuși nu protestează când îl conduc spre lift.

— Mersi că ai fost așa de treabă. Ai pierdut ceva vreme cu *Bounty Wars* ăsta.

— E în regulă.

Își bagă mâinile în buzunare și se sprijină de peretele liftului.

— Owen e un jucător bun. Are o întreagă strategie care, țin să spun, este... Hai să zicem doar că am fost depășit.

Cobor prima din lift, și pornim amândoi spre mașină.

— Chestia ciudată e că jocul mi-a amintit de ceva, zice el.

— Cum adică?

Knox nu răspunde până ce nu ajunge lângă mine, în mașină.

— Păi, știi că e un joc în care trebuie să omori personajele. Și sunt moduri diferite în care le poți omorî. Le poți împușca sau înjunghia, evident.

— Evident.

— Sau poți fi mai creativ. Aveam ținta mea urcată pe o clădire și aș fi putut să-l arunc de acolo, iar asta mi-a amintit de ziua de pe șantier, când a murit Brandon. Apoi m-a lovit această... Această amintire, cred.

— Cu Brandon?

Pielea începe să mă furnice. Nu sunt sigură că-s pregătită să aud ce s-a întâmplat cu adevărat cu el în ziua aia.

— Nu, zice Knox, încet. Cu Sean. E doar o frântură, dar... dintr-odată, mi-l amintesc cum stătea pe margine, cu telefonul ridicat. Ca și cum poza sau filma. Apoi a zbierat: *Ce mama naibii faci acolo, Myers?*

— Stai așa, pe bune?

Se aude un claxon, iar Knox se proptește de bord.

— Era roșu, spune el.

— Ah, rahat. Scuză-mă. Dar... pe bune? E stilul lui Sean, da, dar de ce ar fi spus asta?

Knox își masează tâmpilele.

— Mă depășește. E tot ce-mi pot aminti. Nici măcar nu știu dacă e real.

Toată povestea cu Sean care l-a lovit pe Knox ca să-l salveze nu avea oricum prea mult sens, dar Monica și Jules erau și ele acolo și nu l-au contrazis. Bineînțeles, Sean și Jules sunt mai apropiați ca oricând acum, așa că... poate asta este explicația.

— Poate că ar trebui să mai joci cu Owen și să-ți împrăștăzi memoria, îi spun lui Knox, când opresc în fața casei lui.

Râde și își desface centura.

— Am o presimțire că se va întâmpla oricum. Fratele tău e mic, dar foarte insistent și convingător.

Capitolul Șaptesprezece

Knox

Marți, 17 martie

Balul e la numai două luni distanță, Knox!

Cu cine vei merge?

Nu o poți lăsa pe ultima clipă.

Dumnezeule, surorile mele. Sunt tentat să închid ChatApp fără să răspund și să-mi termin apoi temele în liniște, dar mă vor zăpăci apoi cu mesajele.

O să invit o prietenă, le spun.

Kiersten intervine cu viteza fulgerului.

Pe cine? Pe Maeve?

Mda, sigur. Kiersten e complet pe dinafară. Sunt mai apropiat de ea decât de celelalte surori, dar nu i-am spus ce s-a întâmplat între mine și Maeve, și nici că am devenit gluma liceului de ceva timp în materie de disfuncții erectile. În capul meu se duce un război încă de ieri. O parte din mine ar vrea ca povestea lui Sean să fie adevărată, ca să nu mă enervez și să mă mai tot frământ, dar o altă parte își dorește să afle mai mult decât orice ce se petrece.

Îi răspund lui Kiersten. *Probabil nu pe Maeve.* Mă întreb dacă Phoebe ar merge cu mine. Ca prieteni, evident, pentru că e mult prea intangibilă pentru mine, încât aș fi nebun să-mi imaginez orice altceva. Dar cred că ne-am distra.

Maeve și cu mine încă nu ne-am reaproiat. Ce s-a întâmplat cu Brandon a fost scuza perfectă ca să nu vorbim despre ce e între noi, așa că n-am făcut-o. Cu cât nu vorbim despre chestii serioase, cu atât ne vine mai greu s-o facem. Dar poate că e bine așa. Poate că n-a fost prea sănătos încă de la început să rămân prieten cu fosta mea iubită, alături de care am încercat și eșuat să-mi pierd virginitatea.

Mă întind, de la biroul meu, să mă uit la ceasul de pe noptieră. E aproape opt. De obicei, nu mai ies nicăieri după ora asta, dar astăzi nu-mi găsesc liniștea. Mi-ar prinde bine puțină mișcare, și poate o gustare. Mă gândesc

la acele alfajores de la Café Contigo și începe să-mi plouă în gură. Phoebe lucrează în seara asta, iar Maeve evită restaurantul de parcă mai nou ar avea ciumă. Dar pentru mine e o destinație potrivită.

Aproape am ajuns la parter, când aud vocea lui taică-miu.

— Pare că au fost niște probleme legate de structură, dar e greu de estimat cât timp șantierul a rămas neatins.

Părinții mei sunt în bucătărie. Aud zgomotele pe care le face ceramica, când ei golesc mașina de spălat vase.

— Rămân însă faptele – copiii nu aveau ce să caute acolo. Nici măcar ai noștri. Așa că, dacă Lance Weber decide să meargă în instanță, poate că va fi târât și el, la rândul lui, într-un proces.

Rămân pe loc, cu mâna pe balustradă. La naiba! Oare o să fiu și eu dat în judecată?

— Lance are cam mult tupeu, spune mama, cu o voce încordată. Sper că vorbește așa doar la supărare. Îmi pare rău pentru el, evident, pentru că... Dumnezeu, să îți pierzi fiul... chiar este un coșmar. Dar să aducă în discuție posibilitatea unui proces, după ce a tras atâtea sfori ca să-l țină pe Brandon departe de bucluc – asta da ipocrizie.

Îmi ciulesc urechile și mă apropii și mai mult. Despre ce vorbește?

— Aia a fost o greșeală de la început, zice tata. Nu ar fi trebuit să fie soluționat așa cazul. Nu a făcut decât să-i arate lui Brandon că faptele lui nu au consecințe, ceea ce e o lecție tare proastă. Mai ales pentru un puști ca el.

Mama oftează.

— Știu. Îmi pare rău că nu am insistat mai mult. Mă tot gândesc la asta. Dar era primul meu an la *Jenson și Howard* și încercam din răputeri să nu fac valuri. Dacă aș primi dosarul acela acum pe birou, l-aș trata diferit.

Aștept răspunsul tatălui meu, dar nu aud decât pașii câinelui pe linoleum. Fritz intră în sufragerie și mă vede. Începe să schelălăie în direcția mea, dând din coadă.

— Șttt. Șezi, îi spun.

Un scaun scârțâie în bucătărie.

— Knox? Tu ești?

Cobor în bucătărie, cu Fritz pe urmele mele. Mama stă aplecată deasupra chiuvetei, iar tata, așezat la masă.

— Salut. Despre ce vorbeați?

Tata capătă acea expresie de iritare pe care a tot afișat-o de când am fost externat.

— Nimic care să te privească.

Mama își îmbunează tonul.

— Îți trebuie ceva, iubitul?

— O să ies un pic.

Răsuflă ușurată? Așa mi se pare.

— Dar v-am auzit vorbind despre Brandon. Intrase în vreo belea?

— Ah, iubitul, nu mai contează. Eu și tatăl tău vorbeam despre afaceri.

— Da, însă...

Nu știu de ce mă încăpățânez să mă agăț de subiect. De obicei, doar o privire înghețată aruncată de taică-miu e de ajuns să mă pună la locul meu, iar până acum mi-a aruncat deja două.

— Firma voastră l-a avut drept client? Nu mi-ați spus niciodată. Despre ce a fost vorba?

Mamei îi piere zâmbetul.

— Knox, munca mea are un aspect confidențial și tu știi asta. Nu știam că tragi cu urechea – dacă aș fi știut, nu aș fi deschis discuția. O să te rog să nu repeți nimănui nimic din ce ai auzit aici. Așa că...

Își drege vocea, și practic o văd cum bagă tema asta în cutia cu Discuții Pe Care Nu Le Vom Relua Niciodată.

— Unde te duci?

N-o să scot nimic de la ea, este evident. Iar tata e o cauză pierdută.

— La Café Contigo. Pot lua mașina ta?

— Sigur, spune ea, parcă prea repede. Distrează-te, dar te rog să fii acasă înainte de ora unsprezece.

— Așa fac.

Iau cheile mașinii încă neliniștit, cu sentimentul că îmi scapă ceva important, deși n-am idee ce anume.

* * *

— Ce faci, frateee?

Rahat. Am venit aici s-o văd pe Phoebe, nu pe noul meu cel mai bun prieten, Sean. Dar ea nu-i aici, în schimb este el, întinzându-mi pumnul în semn de salut.

Lovesc pumnul de al lui, nu prea convins.

— Salut, Sean.

— Ce mai faci, bro?, întreabă Sean.

Stă sprijinit de teighea și își așteaptă comanda, complet relaxat. Pare că-și vede mai departe de ale lui, ca și cum nu ar fi asistat la moartea celui mai bun prieten al său cu mai puțin de două săptămâni în urmă.

Dumnezeule, chiar îl detest.

Încă de când acea amintire vagă mi-a revenit în cap, nu mă pot opri să mă gândesc la ea – Sean, stând pe marginea șantierului, deasupra prăpastiei, cu telefonul ridicat. Apoi totul dispare, de parcă un ecran de televizor s-ar stinge, și îi aud vocea: *Ce mama naibii faci acolo, Myers?*

Oare chiar s-a întâmplat sau doar îmi imaginez?

Mi-aș dori să știu sigur.

Sean încă mai vorbește.

— Iau cina la pachet pentru iubita mea. Urăsc mâncarea de aici, dar îi place ei. Ce poți face, este?

— Mda, așa-i.

Trag un scaun de la masa din colț și îmi așez rucsacul pe el, dar nu stau jos. Sean își leagă telefonul în mână, cât timp așteaptă. Nu-i genul de tip care să șteargă pozele sau clipurile compromițătoare, așa îmi imaginez. Îi lipsește acel tip de bun simț sau de instinct de conservare, mai degrabă.

Îmi dreg vocea și mă sprijin de masă, iar Luis apare din bucătărie, cu o pungă maro din hârtie.

— Ascultă, Sean, spun. Pot să te rog ceva, frate?

Oh, la naiba. Ce ridicol a sunat! Chiar nu mă pricep să discut cu tipi de genul lui Sean. Își dă capul pe spate, amuzat, iar eu mă avânt curajos, pentru că am intrat deja în horă.

— Pot să împrumut o secundă telefonul tău? Vreau să caut ceva și l-am uitat acasă p-al meu.

Sean își scoate portofelul din buzunarul de la spate al blugilor. Ia o bancnotă de douăzeci de dolari din el.

— Knox, bro, nu ți l-ai uitat. E acolo, în buzunarul lateral al rucsacului, uite.

Mă las să cad pe scaun, învins. Sunt absolut demn de milă.

— Ah, chiar. Așa e. Mersi.

— Ce se mai aude?, îl salută Sean pe Luis, apoi dau noroc într-un fel complicat, lovindu-și pumnii.

Sean joacă și el baseball, chiar destul de bine, așa că a fost în echipa liceului cu Luis și Cooper, deși el este mai mic.

— Îți simțim lipsa în echipă, tipule. Mergi joi la meciul lui Coop?

— Normal, spune Luis și îi întinde lui Sean restul.

— Și eu, frate.

— Ne vedem acolo.

— Blănă.

Sean se desprinde de teighea.

— Ne vedem mâine, bro, îmi spune când trece pe lângă masa mea din colț, întinzându-mi iar pumnul pentru un salut.

Fac gestul, de voie, de nevoie, mai mult ca să-l văd odată plecat. Nu-mi mai este de niciun folos, din vreme ce tentativa mea de spionaj a eșuat lamentabil.

Aș fi avut nevoie de abilitățile lui Maeve în seara asta.

Când ușa se închide după Sean, Luis ia o carafă cu apă și un pahar și mi le aduce la masă. Se așază și el și îmi umple paharul.

— La ce-ți trebuia telefonul lui?, mă întreabă.

— Ce telefon? Nu... Nu-mi trebuia, ezit eu.

— Haide. Aveai o față de parcă ți-ar fi bătut cineva cățelul. Când Sean a arătat spre mobilul tău.

— Păi...

Ne uităm unul la celălalt în tăcere câteva secunde. Nu prea îl cunosc pe Luis. Știu doar că i-a luat apărarea lui Cooper atunci când nimeni altcineva n-a făcut-o. În plus, Phoebe are o părere excelentă despre el, iar tatăl lui Luis e practic cea mai amabilă persoană de pe planetă.

Nu ar fi cel mai nepotrivit aliat.

— A filmat o chestie pe care aș vrea să o văd. Dar nu cred că mi-ar fi arătat-o, dacă doar ceream frumos. De fapt, știu sigur că nu mi-ar fi arătat.

— Ce fel de filmare?

Ezit. Nici măcar nu știu dacă într-adevăr există. Poate că povestea e doar produsul minții mele care a trecut printr-un șoc. Dar poate că nu, totuși.

— De pe șantier, din ziua în care a murit Brandon.

— Ah.

Luis tace un minut, scanând din priviri încăperea, să vadă dacă este solicitat în altă parte. Nu-i nimeni care să aibă nevoie de ceva de la el, așa că se întoarce din nou spre mine.

— De ce îți trebuie?

Bună întrebare.

— Nu-mi amintesc prea multe din ziua aia. Din cauza loviturii, spun. Unele lucruri pe care mi le-au povestit ceilalți nu se leagă. Bănuiesc că vreau doar să văd cu ochii mei.

— Luis!

Manny scoate capul din bucătărie. E ca o imagine în oglindă distorsionată a lui Luis – mai lat în umeri, mai solid și mult mai confuz.

— Facem guac-ul cu usturoi sau fără?

— Iisuse, Manny, întrebi asta în fiecare zi.

— Deci... cu?

— Tre' să fug, spune Luis și oftează, ridicându-se în picioare. Vrei să-ți aduc ceva?

— Alfajores, spun. Dar nu e grabă.

Pleacă, iar eu mă uit în jur. Acum ce fac? Mă bazam pe Phoebe să-mi țină companie. Nu prea știu cum să mă comport când sunt singur la masă într-un restaurant. Oare ce făcea Maeve aici atâtea ore? Îmi scot telefonul, dar îl pun imediat la loc când văd că am treizeci și șapte de notificări de la ChatApp. Poate mai târziu...

Ușa se deschide și intră în cafenea un tip cam de vârsta mea. Mijesc privirea în direcția lui până îl recunosc – e Tipul Preocupat din urmă cu câteva săptămâni. Cel care venise s-o caute pe Phoebe, și care plecase doar după ce Manny și Luis îl alungaseră. Mă uit spre teighea, nu-i nimeni acolo. De data asta, nu se duce la bar, ci se trânteste pe un scaun la o masă. Ahmed, unul dintre chelneri, merge și-i aduce apă. Discută ceva, iar Ahmed pleacă de acolo cu expresia lui obișnuită pe chip, amabil și atent.

Tipul Preocupat se face mai mic în scaun când Manny apare rapid și fuge până la casă, dar în rest inspectează încăperea de parcă s-ar uita la un film. Ahmed îi aduce o cană de cafea, dar tipul nu bea, doar analizează pereții și mesele. Acum mă bucur că Phoebe nu este în tură, pentru că am senzația că pentru ea a venit.

De ce? Cine naiba-i individul ăsta? Fostul iubit al Emmei, Derek, poate? Deja i-am uitat numele de familie, îmi iau telefonul și intru pe Instagram, dar fără rezultat – sunt milioane de bărbați cu prenumele Derek.

După vreo cincisprezece minute în care eu mă uit la el, iar el se uită prin încăpere – activitate la fel de fascinantă pe cât sună – tipul aruncă o

bancnotă pe masă și pleacă, fără ca măcar să se fi atins de cafea. Rămân cu același sentiment apăsător pe care îl avusesem și în bucătăria alor mei, mai devreme.

Îmi scapă ceva.

Ceva important.

Capitolul optsprezece

Maeve

Joi, 19 martie

Cooper se încordează, lansează, apoi mingea zboară din mână lui până hăt, departe. Adversarul ratează, apoi pare nedumerit, ca și cum nu realizează ce i s-a întâmplat, iar stadionul izbucnește în urale. Învinsul își aruncă bâta din mână, plin de frustrare.

— Bietul de el, murmură Kris lângă mine, întinzând brațul pentru ca bunica lui Cooper, care stă lângă el, să se poată sprijini și să se ridice în picioare.

Face asta de fiecare dată când Cooper marchează, așa că s-a ridicat de o grămadă de ori pe parcursul jocului.

E cel mai drăguț gest pe care l-am văzut vreodată.

E joi seara și suntem pe stadionul Goodwin, uitându-ne la meciul în care echipa lui Cooper o întâlnește pe cea de la UCLA. Tribunele sunt așezate în formă de potcoavă în jurul terenului, iar noi suntem în partea unde s-au adunat o grămadă de elevi de la Bayview High. Mulți care au terminat deja liceul, de asemenea. Am ajuns aici cu Addy, care l-a reperat imediat pe Nate și l-a obligat să se integreze în grup. Cred că l-am zărit pe Luis, stând cu vreo câțiva dintre foștii colegi de echipă ai lui Cooper, dar înainte să mă pot convinge dacă într-adevăr este el, m-am uitat în altă direcție. După două săptămâni de tăcere absolută, nici nu știu ce i-aș putea spune dacă dau ochii cu el în seara asta.

Îmi bâzâie telefonul în mână. Aștept un mesaj de la Bronwyn, care l-a urmărit și ea pe Cooper, dar acum e doar de la maică-mea, întrebându-mă la ce oră ajung acasă. Încă nu mă pot obișnui cu ideea că este atât de tăcut mobilul meu după ce i-am dezinstalat alertele PingMe. Mă bucur că am ascultat-o pe Phoebe când mi-a zis s-o fac, mai ales că jocul Adevăr sau Provocare a murit într-un final de moarte bună. Îmi place să cred că persoana care l-a pornit s-a oprit din respect pentru doliul pe care-l ținem

după Brandon, dar cred că mai degrabă s-a oprit fiindcă atenția tuturor era îndreptată în altă direcție.

Din când în când, îmi mai pun întrebarea despre cine o fi fost în spatele nebuniei și dacă a avut ceva personal cu Phoebe, Knox și cu mine. Însă cred că nu mai contează. Problema mea adevărată este că încă nu mi-am dat seama cum să mă împac cu Knox. Acum, că am reușit să-i îndepărtiez pe el și pe Luis, cercul amicilor mei s-a restrâns iarăși la gașca lui Bronwyn.

Bine, și la Phoebe. Măcar ea mai vorbește cu mine.

Cooper aruncă una dintre ghiulele lui faimoase, iar adversarul rămâne confuz, incapabil să se miște.

— Mai bine ai sta jos de pe acum, tinere, îi strigă bunica lui Cooper. Deja te-au scos din joc!

Mă aplec spre Kris.

— Cred că apostrofările bunicii la adresa jucătorilor sunt noua mea chestie preferată.

Kris zâmbește.

— Așa e. Nu te plictisești cu ea niciodată.

— Crezi că anul viitor va intra Cooper în liga mare?, îl întreb.

— Nu sunt sigur.

Kris este extrem de arătos în tricoul lui verde, care îi scoate în evidență ochii, iar părul lui a căpătat reflexe aurii de cât de mult a stat la soare, prin tribune.

— E cam nehotărât. Îi place facultatea, iar echipa asta a fost extraordinară, în toate privințele, spune Kris și face un gest cu degetul arătător spre el. Liga mare, pe de altă parte, nu-i tocmai primitoare cu sportivii homosexuali. Va fi o tranziție dificilă. Dar realitatea este că va trebui la un moment dat să avanseze, nu poate rămâne la nivelul sportiv al echipelor universitare.

Îl urmăresc pe Cooper, un pic debusolată că e așa de greu să-l recunosc pe teren, din pricina echipamentului. Cu casca trasă peste față, ar putea fi oricine.

— Cum faci alegerea asta?, întreb ca pentru mine. Între ceea ce ai nevoie și ceea ce-ți dorești?

Am senzația că și sora mea este pusă în fața aceleiași alegeri.

Kris îl urmărește și el cu privirea pe Cooper.

— Speri că într-o bună zi se vor suprapune, cred. Vor deveni unul și același lucru.

— Și dacă nu se întâmplă?

— N-am idee. Cei de la Padres se tot interesează de el. Au și o poziție bună în clasament anul ăsta.

— Oare ar fi o alegere mai ușoară dacă ar putea rămâne pe aproape de casă? Sigur că tot va trebui să meargă în deplasări, dar măcar va avea familia și prietenii mai aproape.

Kris zâmbeste.

— Da, ar putea fi o soluție.

Îi zâmbesc și eu, dar simt multe emoții contradictorii. Pe de o parte, e straniu să fiu aici cu mulți dintre colegii mei, la numai două săptămâni după ce Brandon a murit. De cealaltă, este bine să mă concentrez pe lucruri pozitive, măcar o dată. Mă bucur pentru Kris și Cooper, merită relația frumoasă pe care o au. Sunt entuziasmată pentru viitorul lor.

Mai puțin pentru al meu, în schimb.

Îmi ridic mâneca bluzei și mă uit la noua mea vânătaie. Mă simt ca o piersică uitată pe o creangă, prea coaptă, chiar înainte să cadă din pom. Putrezind încet pe dinăuntru, chiar dacă la exterior ar putea să pară îmbietoare.

Apoi o simt. Umezeală pe față, sub nas.

Oh, nu, nu. Nu aici.

Scot un șervețel din geantă și mi-l apăs pe față, ridicându-mă brusc în picioare.

— Merg la baie, îi spun lui Kris și pășesc peste picioarele lui, apoi peste cele ale bunicii lui Cooper, în timp ce mormăi niște scuze.

Scările sunt libere, oamenii stau la locurile lor și îl urmăresc pe Cooper, așa că ajung repede la toaletă. Nu mă uit la șervețel până ce nu am intrat într-un separeu și am încuiat ușa în urma mea.

Roșu aprins.

Mă las pe scaunul veceului și lacrimile încep să-mi curgă, în rafale atât de puternice, încât umerii mi se scutură. În ciuda eforturilor mele de a mă prefăce că nu se întâmplă nimic, realitatea m-a ajuns din urmă, și acum nu știu ce să fac. Mă simt izolată, lipsită de speranță, speriată, obosită. Lacrimile se amestecă cu sânge pe șervețelele cu care îmi șterg fața. În cele din urmă, rup câțiva metri de hârtie igienică și îmi îngrop fața în ea.

Lacrimile și sângele se opresc cam în același timp. Stau în continuare o vreme pe loc, încercând să-mi fac bătaile inimii să se mai liniștească. Apoi mă ridic, arunc hârtia igienică și șervețelele la gunoi și ies din separeu. Îmi stropesc fața cu apă rece de la chiuvetă, privindu-mi imaginea în oglindă. Se putea și mai rău. Ochii nu-mi sunt chiar așa roșii și mă bucur că nu m-am machiat, altfel fardurile mi-ar fi fost acum întinse complet pe față. Îmi trec degetele prin păr, mă spăl pe mâini, pe urmă ies.

Primele persoane pe care le văd când ies de la baie sunt unele familiare – Sean, Jules, Monica și Luis. Jules îl călărește pe Sean și el este cât pe ce să verse tava cu băuturi și snacks-uri pe care o ține în mână. Monica tot atinge brațul lui Luis, clipind din gene. Râd și glumesc, de parcă ar fi la o întâlnire în patru foarte reușită. Ca și cum n-ar avea nicio grijă din univers.

Pentru o clipă, îi urăsc din tot sufletul.

— Super, mersi, frate, zice Luis și îi întinde ceva lui Sean. Trebuie s-o șterg.

Monica își dă ochii peste cap, flirtând.

— Doar nu te gândești să *pleci*? După ce am cumpărat toate ronțăielile astea? Eu cu cine mai împart popcorn-ul?

— Nu plec, n-am de gând să-l ratez pe Coop. Ne vedem în tribune, bine?

Ceilalți trei pornesc spre locurile lor, râzând, iar Luis vine spre mine. Ar trebui să mă refugiez în toaletă, dar picioarele refuză să mă asculte.

— Bună, Maeve. E totul în regulă?

Poate că ochii mă dau de gol, până la urmă.

— Da, e bine, zic și îmi încrucișez brațele la piept. Să știi că-i un nenorocit.

— Ce?, spune Luis și se uită în spate, de parcă ar fi acolo persoana despre care vorbesc. Cine?

— Sean. S-a purtat oribil cu Knox și Phoebe. Și... nu numai cu ei.

— Ah. Mda. Am fost colegi de echipă într-un timp, așa că...

— Deci sunteți ca frații, ca *pretenarii*, spun sarcastic. Minunat.

Luis își îngustează privirea.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că vă luați apărarea, vă acoperiți unul pe altul, frăția să trăiască, alte persoane din jur nu mai contează, nu fac nici cât o ceapă degerată.

Pielea mă furnică de teamă, furie și alt sentiment pe care nu-l pot identifica.

— Își permite să facă tot ce vrea cât timp aruncă mingea suficient de bine.

— *Frății, pretenari*, repetă Luis, sec. Asta crezi tu despre mine?

— Asta ești.

Nici nu știu de ce o spun. Știu doar că se simte plăcut să îți exprimi furia, frustrarea care s-a adunat în mine de săptămâni întregi.

Maxilarul îi zvâcnește.

— Înțeleg. De asta ai și dispărut de pe fața pământului?

— Nu am...

Mă opresc. Bine, poate că am făcut-o. Dar nici el nu s-a dat peste cap să mă găsească. Mă furnică nasul și fiori de spaimă îmi trec pe șira spinării. Sângerările ar putea începe din nou, curând.

— Trebuie să plec. Savurează-ți popcorn-ul.

Ah. Deci asta era sentimentul necunoscut.

Gelozie.

— Stai așa, spune Luis, cu fața încordată. Speram să te întâlnesc în seara asta. Voiam să-ți cer numărul de telefon.

Inima îmi tresaltă, apoi mi se frânge când el continuă:

— Dar acum, că știu ce simți despre *frați și pretenari*, n-o să te mai deranjez. Totuși, vreau să-ți trimit o chestie, care e pentru Knox, și dacă tot ești aici...

Își scoate mobilul din buzunar.

— Poți să-mi dai numărul tău? După ce îți trimit asta, mă poți șterge din telefonul și din viața ta.

Deja încep să simt regret, dar și siguranța că o să-mi curgă sânge din nas în câteva minute, chiar în fața lui. Îi dictez numărul meu cât de repede pot.

— Fișierele sunt mari, poate dura ceva până le primești. Spune-i lui Knox că sper să-i fie de ajutor.

Luis se îndepărtează, chiar în clipa când sângele începe iarăși să mi se prelingă din nas. Îmi curge pe bluză, dar nu fac niciun efort să mă șterg. Nu mă mișc din loc. Nu am idee ce s-a întâmplat, doar că m-am purtat oribil față de Luis fără un motiv anume și am îngropat definitiv ce ar fi putut să fie între noi.

Ceea ce e groaznic, dar nici măcar nu-i problema mea cea mai gravă acum.

— Maeve. Ce naiba?

Ridic ochii și-l văd pe Nate, cu câte un pahar de suc în fiecare mână, uitându-se când la fața mea, când la bluza pătată de sânge.

Nu i-am spus niciodată ce înseamnă epistaxis-urile în situația mea, dar, dacă îi interpretez corect expresia, probabil știe de la Bronwyn. Ceva se rupe în sufletul meu și, înainte să mă pot opri, izbucnesc în plâns.

Nate aruncă sucurile în cel mai apropiat coș de gunoi, apoi își trece brațul în jurul umerilor mei și mă ghidează spre o zonă mai puțin aglomerată, cu câteva măsuțe de picnic. Mă împinge ușor pe bancă și se așază lângă mine. Mă prăbușesc pe pieptul lui și plâng, nici nu știu cât. Nate scoate șervețele din buzunar și mă tot șterge, dar nu sunt de ajuns, le îngrămădesc pe toate unele peste altele și le pătez de sânge. Singurul lucru la care mă pot gândi e că, în sfârșit, nu mai trebuie să mă confrunt de una singură cu ce mi se întâmplă.

Când îmi șterg ochii, în cele din urmă, Nate spune:

— Bronwyn nu mi-a zis nimic.

— Pentru că nu știe.

— Părinții tăi nu i-au spus?

— Nici ei nu știu. Nimeni nu știe.

— Maeve, ce mama naibii?

Nu pare genul de comentariu care să aibă nevoie de un răspuns, așa că tac.

— Dar asta nu înseamnă... uite, ajută-mă să îmi clarific ceva. Nu înseamnă că boala a revenit?

Dau din cap că da.

— Nu poți, nu ar trebui să... De ce? De ce să ții așa ceva doar pentru tine?

Vocea îmi este răgușită.

— Tu nu știi cum este.

— Ce anume este?, mă întreabă Nate.

— Să revină boala.

— Spune-mi.

— Totul se schimbă. Cei apropiați devin triști. Viața normală se întrerupe și ne urcăm în roata asta a tratamentelor și a nefericirii, care

merge doar în jos. E oribil și doare în toate felurile posibile. Și cel mai rău este că nu există soluție sau leac. Nu funcționează pentru prea mult timp. Cel mai mult am reușit să fiu bine patru ani. Am crezut că poate nu va mai trebui să trec prin toate... și nici nu cred că pot.

Nate tace câteva clipe.

— Bun. Înțeleg. Dar e viața ta, Maeve. Trebuie să încerci. Nu crezi?

Sunt incredibil de obosită. Dacă mi-aș închide ochii acum, aș dormi zile bune. Dar nu este un gând care să mă aline.

— Nu știu.

— Dacă nu o faci pentru tine, fă-o pentru familia ta. Gândește-te la mama ta și la tatăl tău. La Bronwyn. Cum s-ar simți ei dacă tu... Dacă se întâmplă ceva, vor înnebuni întrebându-se ce puteau să facă diferit. Dacă ai fi avut îndeajuns încredere încât să le spui.

— Nu-i vorba despre încredere.

— Dar așa vor crede ei. Știi că asta va crede Bronwyn. Se va învinui că nu a fost aici, că nu a știut ce se petrece. O va învenina pentru tot restul vieții.

Să-l ia naiba, mi-a descoperit punctul vulnerabil, călcâiul lui Ahile. Cred că o știe și el.

Când mă ridic de pe bancă, Nate pare deja ușurat.

— Bine, mormăi eu. O să vorbesc cu părinții mei.

Imediat ce o spun, un val de ușurare parcă îmi trece peste cap, spălând teroarea care se acumulase acolo de săptămâni întregi. Îmi dau seama cât de tare îmi dorisem să le spun, dar eram împietrită de teamă și nesiguranță.

Avusesem nevoie de un imbold.

Nate expiră prelung.

— Slavă Domnului.

— Dar trebuie să faci și tu ceva pentru mine în schimb, îl avertizez. Scoate-ți capul din propriul fund când vine vorba de soră-mea.

Râsul lui Nate alungă toată tensiunea dintre noi și mă face și pe mine să zâmbesc.

— Ascultă, Maeve. Nu trebuie să-ți faci griji în privința mea și a lui Bronwyn. Suntem de cursă lungă.

Îmi șterg o lacrimă din colțul ochiului.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că vom rămâne împreună, orice ar fi. Poate că ne va lua un an să punem lucrurile la punct. Sau poate doi. Zece. Dar finalul va fi același.

— N-ar fi rău să-i spui și ei asta, sugerez.

Îmi aruncă acel zâmbet special al lui, care o face pe soră-mea să se topească.

— Știe. Poate că nu o recunoaște încă, dar știe.

Capitolul nouăsprezece

Phoebe

Vineri, 20 martie

— Trebuie să vedeți asta, zice Maeve, scoțându-și telefonul.

Parcă are pielea verzuie, dar e posibil să fie doar lumina de aici. Suntem în auditorium-ul de la Bayview High, stăm pe podeaua sălii miciuțe pe care echipa de teatru o folosește pe post de birou. Nici nu aveam idee că ea există. Un pupitru și un scaun ocupă jumătate din spațiu, iar rafturile înalte până în tavan adăpostesc costume, cărți, bucăți de decor. Pereții sunt acoperiți de posterele uzate ale unor spectacole de pe Broadway. Praful s-a așezat peste tot.

— Ce e ăsta?, întreb.

Stau între ea și Knox. Acolo, la mijloc, aterizez mereu în ultima vreme, când suntem împreună. Poate că liceul nu mai face mișto la fel de mult de Knox, dar el încă nu s-a împăcat complet cu Maeve. A venit doar pentru că ea a insistat.

— Un film pe care mi l-a dat Luis, spune Maeve. L-am primit ieri, dar... am avut un fel de noapte foarte agitată cu ai mei. O chestie de familie... În orice caz, nu asta-i ideea. Chestia e că nu l-am văzut decât cu puțin timp în urmă. Luis mi-a trimis mai multe, probabil fiindcă nu a știut care dintre ele e important. Și sigur că nu le-a urmărit nici el pe toate, altfel mi-ar fi spus ceva, pentru că...

— Maeve, o întrerup. Poate că ar trebui să dai drumul filmului și gata.

— Da, așa. Bine, spune ea și deblochează telefonul, apoi intră în galerie. Dar, ca să știți la ce vă uitați – e luat din telefonul lui Sean Murdock. A fost filmat în ziua în care a murit Brandon.

Knox, care stătea parcă lipsit de viață lângă mine, sare brusc în picioare.

— Stai, ce?

Se învârte pe loc, apoi ajunge lângă Maeve, ca să i se uite direct în telefon.

— Cum l-a luat Luis?

— Cred că a împrumutat telefonul lui Sean seara trecută, la meci, spune Maeve.

— Dumnezeu, Knox, e clipul *ăla!*, spun eu, lămurită dintr-odată. Ai avut dreptate!

Maeve face niște cute pe frunte.

— Știați deja despre asta?

Pare confuză și rănită.

— Nu știu ce era în clip, spune Knox. Mi-am amintit doar că Sean a filmat ceva cât eram pe șantier, dar nu știam ce era. Dă-i drumul, zice el și o apucă pe Maeve de braț.

Maeve apasă Play, iar pulsul meu se accelerează când văd figura lui Brandon pe ecran, cu părul în bătaia vântului. Stă chiar pe muchia șantierului, privind în jos. Îmi simt ochii umezindu-se. Aproape că uitasem cât de frumos era. Îmi petrecusem cândva ore întregi visând la buzele lui perfecte.

„E al dracu’ de plictisitor”, spune Brandon, cu vocea lui familiară, care acum îmi dă fiori. „De ce n-am putut să primesc și eu una ca a ta? Sau măcar ca a ei...”

„Ce aștepți, frumușelule?”, se aude vocea inconfundabilă a lui Sean. „Nu ți-e frică de o mică săritură, nu-i așa?”

„Sunt doar dezamăgit. Unde-i gloria în asta?”, întreabă Brandon, cu mâinile pe coapse. „Măcar dacă aș face o săritură cu spatele și o piruetă sau ceva”.

„Ar fi minunat”, se aude o voce feminină.

Inima mi se frânge.

Jules.

„Cel puțin, tu ai intrat în joc”, se plânge Monica, a cărei voce de asemenea o recunosc. „Ce trebuie să faci – sau cui! – o fată ca să primească o amărâtă de Provocare?”

— Sfinte, spune Knox, dar îi fac *șttt*, ca să ascult mai departe.

„Mie”, spune Brandon, iar Sean chicotește.

„Pentru cineva care spune că nu e speriat, Branny, în mod clar vorbești cam mult”, îl provoacă el. „Haide. Să te filmăm ca să rămâi în istorie. Sări, șmechere! Sări, sări, sări!”

Jules și Monica încep și ele să scandeze și să aplaude. Dumnezeu, este atât de oribil ce văd încât mă scutur de repulsie.

— Îl vezi... a... a sărit?, mă bâlbâi eu.

Apoi Brandon se lasă pe vine și se pregătește să sară, și eu pur și simplu nu pot să mă uit. Îmi închid ochii și îmi îngrop fața în umărul lui Maeve.

Dar, chiar și așa, aud bufnitura.

„Mama dracului!”

Vocea lui Sean este acum un țipăt, răstit și speriat.

„Bran! Ce mama dracului s-a întâmplat?”

Le aud pe Jules și Monica zbierând și ele, așa că ridic cu teamă capul să privesc telefonul. Se vede doar pământul.

„Bran! Ai... ești... La dracu’!”

„Unde e?”, întreabă Jules, precaută.

„A trecut prin *nenorocitul ăla de acoperiș!*”, urlă Sean.

Camera telefonului filmează mai departe pământul. Monica spune ceva ce nu pot auzi. Se mai aud niște discuții îndepărtate, după care vocea lui Sean redevine clară:

„Ce dracului faci aici, Myers?”

Ecranul se întunecă.

— Iisuse, spune Knox, lângă mine.

Maeve pare că are un nod în gât.

— Ați prins și voi esența, da? Jocul nu s-a terminat cu mine și Knox, aparent. Brandon primise o Provocare.

— Mda, m-am prins, spun, încercând să-mi alung lacrimile.

Dacă aș fi apucat să mănânc prânzul înainte să ne vedem, acum cu siguranță aș fi vomitat.

— Dumnezeuule, a fost oribil.

Maeve îmi atinge brațul cu blândețe.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun la ce să te aștepți. Tot uit că voi doi ați... ăăă... ieșit împreună o perioadă.

Se întoarce spre Knox.

— Cred că aveai dreptate. Nu pare că Sean te-a pocnit ca să te ajute. Dar încă nu sunt sigură de ce a făcut-o.

Ochii lui Knox sunt în continuare lipiți de mobilul ei.

— Nici eu. Credeam că filmul îmi va împropăta memoria, dar nu s-a întâmplat așa.

Rămânem cu toții pe gânduri o vreme.

— Maeve, ai spus că Luis ți-a trimis mai multe clipuri, rupe tăcerea tot Knox. Mai sunt și altele la fel de...

— Nu, îl întrerupe Maeve, grăbită. Nimic altceva despre Brandon. Doar... chestii personale.

Se înroșește la față când o spune. Deși am fața în continuare împietrită în urma șocului, nu mă pot opri să nu mă strâmb.

— Căh. Nu-mi spune că din greșeală ai urmărit o filmare cu Sean făcând sex.

Maeve arată ca și cum a înghițit o lămâie.

— Nu, doar că era... un selfie cu el din duș.

— Dumnezeuule... spun. Și era...

— Da, din față, confirmă ea.

Knox pufnește.

— Gândește-te cât de tare ne-am fi putut distra pe seama acestui lucru, dacă am fi fost niște nemernici de teapa lui.

Apoi se încruntă și își masează tâmpilele.

— Deci, ce facem cu filmarea? Spunem cuiva?

— Ei, bine, spun eu. Nu schimbă prea multe, nu-i așa? E tot un accident de rahat, doar că acum vor da cu toții de belea fiindcă au mințit.

Nu-mi pasă de Sean și Monica, dar mă gândesc la Jules.

— Apoi... cu toții vor afla despre joc. Vor ști și profesorii. Nu vom mai avea voie cu telefoanele la școală. Vor afla și *părinții* noștri.

Mă uit la Knox, să văd ce efect are propoziția asta asupra lui, și îl văd într-adevăr afectat, îngrozit. Cu siguranță că nu vrea ca părinții lui să audă care e Adevărul cu care el a fost hărțuit, la fel cum eu nu-mi doresc ca maică-mea să-l știe pe al meu.

— Ai dreptate, spune el. Nu schimbă nimic.

Mă întorc spre Maeve. De obicei, e prima care are o părere, dar acum este tăcută. Pentru că ochii mi s-au mai obișnuit cu lumina de aici, n-o mai văd verzuie – dar pare într-adevăr obosită. Are cearcăne închise la culoare, iar părul ei altă dată lucios e strâns acum într-un coc neîngrijit.

— Tu ce crezi?, o întreb.

— Cum spuneți voi, zice, apoi își apucă geanta-poștaș de jos. Trebuie să fug. Am programare la medic în jumătate de oră.

O apuc de mânecă.

— Este totul în regulă?

— Sigur. E bine. Doar că...

Se uită de la mine la Knox și înapoi, apoi își mușcă buza, ca și cum ar avea o decizie grea de luat.

— S-ar putea să dispar o vreme. Depinde de verdictul pe care-l voi primi azi. Am început să am... simptome. Chestiile care apar când îmi revine boala. Așa că voi face un control. Întâi analize de sânge, apoi mai vedem.

Rămân cu gura căscată și nu mă pot mișca de pe loc. Dar Knox sare imediat în picioare, lângă ea, lovindu-și genunchiul de pupitru. Nici nu pare să observe.

— Maeve, ce naiba? De ce nu mi-ai spus?

Maeve zâmbește cu tristețe.

— Nu prea am vorbit noi doi în ultima vreme.

— Mda, dar asta... Nu contează. E nimic în comparație cu ce ți se întâmplă.

Își trece o mână prin păr.

— Vin cu tine.

— Nu poți, protestează Maeve. Ai ore.

— O să chiulesc. Phoebe m-a învățat cum s-o fac.

— E adevărat, spun, dar niciunul din ei nu se uită la mine.

— Părinții mei vin cu mine. Nu cred că e nevoie de un alai întreg în fața cabinetului medicului oncolog.

— O să aștept afară. În parcare, spune Knox. Dumnezeu, Maeve, îmi pare atât de rău. Mă simt îngrozitor pentru că nu mi-am dat seama.

— Nu ai pentru ce să-ți ceri scuze, zice Maeve. Eu am, în schimb.

— Tu ai încercat, iar eu nu am vrut să ascult.

Brusc, am sentimentul că sunt în plus în discuția asta, care ar fi trebuit să aibă loc de ceva timp. Mă ridic și o îmbrățișez rapid pe Maeve.

— Trebuie să fug, îi șoptesc. Baftă. O să-ți trimit toate gândurile bune.

Îmi mulțumește, iar eu o șterg imediat pe ușa.

Ies pe scenă, apoi cobor printre scaunele pentru spectatori. Gândurile îmi sunt vraiste, împărțite între ceea ce ne-a anunțat Maeve și filmul pe care l-am văzut. Când ajung la ultimul rând de scaune din sală, aproape că mă împiedic de un picior ieșit în afară, pe culoar.

— Bună, îmi zice Matthias Schroeder. Am un mesaj pentru tine.

Ține o pungă maro în brațe, din care iese jumătate de sandviș. Mă opresc și îl analizez: poartă un hanorac albastru deschis și cu un personaj din Star

Wars pe care nu-l știu, blugi negri strâmți pe picior, teniși roșii jerpeliți. Părul îi e prea lung și îi cade în ochi.

— Ai un *mesaj* pentru mine?, întreb sceptică.

Eu și Matthias nu am mai vorbit până acum.

— Și ce, trebuia să-mi pui piedică înainte să-mi spui?

— Ți-am făcut cu mâna, dar nu m-ai observat, zice. Mă rog, am avut ora de engleză cu Emma înainte de pauza de prânz și ea nu s-a simțit prea bine, așa că ți-a luat mașina și s-a dus acasă. Am înțeles că n-are telefon, sau ceva de genul'.

— Ah. Bine.

Îl privesc cu atenție.

— Dar de unde ai știut că sunt aici?

— Te-am urmărit, spune, iar eu fac ochii mari. Nu sunt vreun ciudat căruia i s-a pus pata, se apără el. Am vrut să-ți spun la cantină, dar tu ai venit direct aici. Uneori, eu vin aici să mănânc de prânz. Așa că te-am așteptat.

Mușcă din sandviș. Are pâine albă și ceva mezeluri roz, iar o frunză verde de salată atârână la capătul opus. N-am mai văzut de mult așa o legumă tristă, atârână singuratică dintr-un sandviș. Când își pune restul de sandviș peste punga maro, pot vedea urmele lăsate de degetele lui pe felia de pâine.

— Păi, mersi că mi-ai spus.

Ar trebui s-o iau din loc, dar în loc de asta îmi aranjez mai bine rucsacul pe umăr și-l întreb:

— Ai avut ceva de-a face cu jocul Adevăr sau Provocare?

Matthias pare speriat.

— Ce? Nu. De ce ai crede asta?

Toată lumea crede asta.

Aproape că o spun.

— Tu ai pornit *Simon Spune*.

Matthias privește sandvișul.

— Era altceva.

— În ce fel?

— Voiam doar să știu cum este să poți atrage atenția oamenilor.

Sala e întunecată, dar pot vedea obrajii lui Matthias înroșindu-se.

— Oamenii au acordat atenție și jocului Adevăr sau Provocare, spun.

— Ți-am spus că nu am fost eu.

Matthias pare surprins de sunetul propriei lui voci în sala goală, cu ecou. Vorbește mai încet, când continuă:

— Nici nu aș ști cum să descopăr genul ăla de secrete. Nimeni nu vorbește cu mine. N-ai observat?

— Eu vorbesc cu tine.

— Mda, mă rog.

Aruncă restul de sandviș în pungă și o face ghemotoc.

— Amândoi știm că nu e ceva pe termen lung.

Se ridică în picioare, iar eu simt nevoia să-i spun ceva, să-l contrazic.

— Dacă nu vrei să iei prânzul aici mâine, ai putea să... vii să mănânci cu noi, zic.

Matthias își privește tenișii roșii și pare ușor speriat.

— Nu cred. Dar mersi.

Pleacă înainte să mai pot să-i răspund, dar poate e mai bine așa. Nu știu ce am putea discuta mai mult de câteva minute.

•

Este cald pentru luna martie – nu-i cea mai fericită zi în care Emma să-mi tragă țeapă – așa că sunt morocănoasă și transpirată când ajung în fața blocului meu. Îmi sună telefonul și înjur în gând. Nu prea mă sună altcineva în afară de maică-mea, așa că nici nu mă uit să văd ce contact îmi apare înainte să răspund.

— Bună, mama, zic și îmi scot cheile, îndreptându-mă spre ușă.

Are vocea grăbită, ușor răstită.

— Bună, Phoebe. Emma este cu tine? Poți să mi-o dai la telefon?

Bag cheia în ușă cu mâna liberă, rotesc spre dreapta, dar nu se descuie. La naiba, clădirea asta e decentă doar la suprafață, dar în realitate nimic nu merge aici.

— Nu este cu mine, spun, distrasă.

Mama scoate un oftat de frustrare.

— Chiar nu pricep. Nu e genul ei să facă așa ceva!

— Ce?

Într-un final, ușa se descuie.

— Ce anume nu-i genul ei?

— Să dispară așa și să mă lase baltă. Trebuia să meargă la restaurant, să pună la punct ultimele detalii înainte de cina pregătitoare pentru nunta lui

Ashton și Eli. Patronul nu poate veni decât în după-amiaza asta, iar eu nu pot fugi de la muncă, așa că am rugat-o pe Emma să mă înlocuiască. Aveam o listă cu întrebări pregătită, dar Emma nu a mai apărut. Și nu și-a luat alt telefon în locul ăluia pierdut, așa că nu o pot suna.

Am intrat în hol și mă opresc în fața florilor din ghivece. Mama are dreptate. Nu îi stă în fire Emmei, chiar dacă nu se simte bine. A mers să dea meditații chiar și când avea febră.

— Îi era rău, îi spun maică-mii. A plecat devreme de la școală. Nu ți-a spus?

— Nu. Bine. Ce a pățit? Chestia aia din nou cu stomacul, sau...

— Nu știu, o întrerup. N-am văzut-o. A rugat pe cineva de la ea din clasă să-mi spună că trebuie să plece, iar eu abia acum am ajuns acasă.

Ajung în fața liftului chiar în clipa în care ușile sunt pe cale să se închidă și îmi strecur mâna prin ele, zâmbind în semn de scuze către doamna în vârstă dinăuntru, care a apăsât deja butonul pentru etajul nostru.

— Vrei să mă duc eu la restaurant în locul ei?

— Ah, drăguț din partea ta, Phoebe, dar acum este prea târziu. Patronul a plecat deja. O să mă gândesc eu la ceva... Ai putea să vezi ce face soră-ta și să mă suni pe urmă?

— Bine, spun.

Încep să-mi fac și eu acum griji pentru Emma. Cât de bolnavă să fie, încât să uite că îi promisese mamei că o va ajuta? Este mai degrabă ceva ce aș face *eu*, nu sora mea.

Deschid ușa apartamentului nostru și mă lovește liniștea de dinăuntru.

— Emma?, o strig, în timp ce îmi scot ghetele.

Le las la ușa, apoi îmi pun rucsacul și cheile pe masa din bucătărie, după care pornesc spre dormitor.

— Cum te simți?

Nu primesc niciun răspuns. Ușa e închisă. O dau de perete și o văd pe Emma întinsă pe pat, cu pătura strânsă sub ea, cu cearșaful dat pe jos. Pentru prima dată, patul ei seamănă acum cu al meu. Respiră cu gura pe jumătate deschisă. Când mă apropii, aud că sforăie ușor. Lovesec cu piciorul un obiect de pe jos – cana Emmei, cea cu emblema Bayview Wildcats, s-a răsturnat pe podea. Miros interiorul ei și strâmb din nas. Gin, de data asta.

— Iisuse, Emma.

Nu știu dacă să fiu scârbită sau îngrijorată, așa că mă axez pe ambele reacții.

— Ce naiba se întâmplă cu tine?

Scot un pachet de șervețele din dulapul meu și mă aplec să șterg băutura vărsată pe jos, iar genunchiul meu atinge un obiect ascuțit. E încărcătorul de telefon al Emmei, uitat degeaba sub pat, din moment ce ea încă nu și-a luat un alt telefon. Îl tot împrumută pe al meu de fiecare dată când are nevoie să caute ceva pe net și nu are laptopul la îndemână, iar chestia asta e enervantă pentru că...

Mă opresc, cu șervețelele ude atârându-mi în mână. De fiecare dată când Emma îmi cere telefonul, i-l dau fără discuții. De cele mai multe ori, i-l las un timp mai lung. Dacă s-a uitat pe Instagram-ul meu și a văzut mesajele de la Derek? Nu le-am șters până acum. Poate că asta a făcut-o să o ia razna?

— Phoebe?

Vocea adormită a Emmei mă sperie așa de tare, că aproape mă împiedic. A deschis ochii și mă privește.

— Ce faci acolo?

— Șterg murdăria pe care ai făcut-o tu, spun, ridicându-mă. E jumătate de cană de gin vărsată pe jos. De fapt, nu ți-a fost rău, nu? Ești *beată*. Măcar mai ții minte că trebuia s-o ajuți pe mama cu repetițiile pentru nunta lui Ashton și Eli?

Emma mă privește fără expresie.

— Trebuie să te întreb ceva.

Frustrarea îmi crește.

— Ai auzit ce tocmai am spus?

— L-ai iubit?, mă întreabă ea, răgușit.

Mi se pune un nod în gât. Rahat. Sigur a văzut mesajele de la Derek.

— Nu. A fost o mare greșeală și s-a terminat. Îmi doresc să nu se fi întâmplat.

Pufnește într-un râs forțat.

— Știu că s-a terminat. Nu sunt o idioată. Doar că nu mi-am imaginat... nu am crezut...

I se închid ochii.

— Ce nu ai crezut?

Nu îmi răspunde. Sunt cât pe ce să ies din cameră, când o aud șoptind ceva.

— Nu am crezut că va merge până la capăt.

— Cu ce anume?, o întreb.

Dar sforăitul reîncepe, așa că îmi dau seama că nu mai pot scoate nimic de la ea acum.

Duc cana ei în baie și o clătesc bine de tot, adaug un strop de săpun lichid, până ce miroase a lămâie și nu a alcool. Capul îmi stă să pocnească, de parcă eu aș fi băut Dumnezeu știe cât gin. Când termin, șterg cana și o pun pe raftul din baie. Apoi mă privesc în oglindă. Am ochii obosiți. Nu știu ce se petrece cu sora mea și ce ar trebui să fac. Nu vreau să se îngrijoreze mama, care a avut așa o dispoziție optimistă în ultima vreme. Aș putea încerca să vorbesc cu Gillian, prietena Emmei, dar mă cam urăște după ce s-a aflat faza cu Derek. Când ne întâlnim pe culoarele liceului, se uită parcă prin mine.

Nu știu la cine aș putea apela, la cineva care s-o cunoască îndeajuns de bine pe sora mea.

Aproape că stau în dubii dacă să răspund la mesajele lui Derek. Aproape. Dar nu suficient.

Capitolul douăzeci

Knox

Vineri, 20 martie

Sandeep se încruntă la plic și îl ridică să-l privească în lumină.

— Mda, cred că este aceeași persoană care a trimis ultimele două amenințări. Timbrul are același font.

Bethany se apleacă și ea să privească mai bine.

— Font? Mie mi se pare scris de mână.

— Așa e conceput, spune Sandeep.

Scoate o pungă cu sigiliu și aruncă plicul înăuntru, apoi o închide.

— Dar uită-te la kerning. E absolut identic.

— La ce?, întreabă Bethany.

— Kerning. Felul în care este dispus spațiul dintre litere, îi explică Sandeep. Este un termen care se folosește în munca de tipografie.

Bethany își dă ochii peste cap și se îndreaptă spre biroul ei.

— Ești un tocilar tipicar.

— Nu e tipicăreală să îți pese de fonturi! strigă Sandeep după ea. Tipografia este o formă de artă.

Bethany scoate limba la el și își apucă geanta.

— Dacă spui tu. Am șters-o, băieți. Nu stați până târziu.

Mă foiesc pe scaunul meu, lângă Sandeep.

— Nu vrei să-l deschizi? Să citești ce e înăuntru?

— Mai târziu. Când voi avea mânuși, spune el.

Mă încrunt – de ce i-ar trebui mânuși?

— În clipa asta, avem destule amenințări de la acest individ încât să implicăm și poliția. Nu vreau să îmi las amprente pe plic și să contaminez probele, până atunci.

Nu-mi pot desprinde ochii de la plic. Ultimul mesaj mi-a rămas întipărit în creier. *O să mă distrez privind cum mori.*

— De ce crezi că e așa de supărat?, întreb.

— Amenințările nu vizează ceva anume, dar, dacă ar fi să ghicesc, au legătură cu cazul D'Agostino, spune Sandeep prompt.

Îmi dau seama că a reflectat la subiectul ăsta.

— Oamenii devin foarte furioși când polițiștii sunt acuzați de diferite infracțiuni, dar furia lor este de multe ori îndreptată greșit spre cel care acuză sau spre victimă. Conflictul dintre autoritate, supunere și conștiința fiecăruia are o istorie lungă în spate.

— Corect, spun, deși am senzația că pricep doar pe jumătate.

Când Sandeep adoptă tonul unui profesor, e puțin dificil de urmărit. În afară de asta, sunt și distrat, îmi verific mereu mobilul. Programarea lui Maeve la oncolog a fost cu patru ore în urmă, dar ea m-a avertizat că nu va primi rezultatul imediat.

— Se grăbesc, dar tot va mai dura câteva zile, mi-a zis. Depinde de laborator.

Totuși, continui să sper că se vor grăbi și vom avea rezultatul diseară. Suntem în secolul douăzeci și unu, la urma urmei.

De dimineață, încă mai eram supărat pe Maeve. Știam că, dacă voi continua să simt așa, voi pierde o prietenă. Dar, cu câteva ore în urmă, pierderea nu părea atât de tangibilă, de permanentă. Acum, nu mă pot gândi decât la cât de rar este să poți avea pe cineva cu care să te porți autentic, chiar și atunci când lucrurile devin mai puțin plăcute, brutale și chiar înspăimântătoare. *Mai ales* atunci.

Tot ce-mi doresc este ca prietena mea să fie bine.

— Oricum, nu-ți face prea multe griji. O să ne ocupăm noi de asta.

Clipește, vocea lui Sandeep aducându-mă în prezent. Sunt la birou. Colegul meu împinge un teanc de dosare spre mine.

— Între timp, Eli are nevoie de cineva care să se ocupe de programul proceselor de săptămâna viitoare, iar eu nu pot fi cea persoană.

Își trece o mână prin părul lins.

— Am o întâlnire.

Trag cu ochiul la telefon. Nimic. E șase jumătate, vineri după-amiaza, și probabil nu-i cel mai potrivit moment să primești vești de la un cabinet medical.

— Și cum rămâne cu legile alea de protecția muncii privind minorii?, îl întreb.

— Încetează să mai existe când eu am o întâlnire, spune Sandeep, și-mi arată cu un gest al capului micuța sală de conferințe. Eli e în Winterfell. Deocamdată, are nevoie doar de niște date orientative. Fă o coală din aia magică de a ta, cu orele trecute acolo. Le adoră.

Apoi îmi aruncă o privire ușor vinovată:

— Doar dacă nu ai nevoie să mergi acasă. Adică, este destul de târziu, totuși.

— E în regulă, spun.

Nu mă deranjează să rămân peste program la *Până la proba contrară*, pentru că ce naiba aș putea să fac altceva într-o seară de vineri? În plus, Eli, Sandeep și Bethany se comportă ca și cum prezența mea aici ar conta – ca și cum totul ar merge mai bine când sunt prin preajmă. Este un sentiment plăcut.

Sandeep rânjește și se ridică în picioare, apoi își strecoară laptopul în rucsac.

— Bun băiat. Ne vedem luni.

— Stai așa, spun eu, luându-i jacheta neagră de piele de pe spătarul scaunului. Ți-ai uitat haina.

Sandeep se întoarce spre mine, mirat.

— Ce? N-am avut haină.

Se uită la jachetă, apoi se luminează.

— Ah, e a lui Nate Macauley. A trecut pe aici pe la prânz să discute cu Eli despre un articol pe care-l scrie, inspirat de cazul lui Simon Kelleher. Îl va publica probabil în revista celor de la Harvard.

— Cine, Nate?, întreb eu, confuz.

Sandeep râde.

— Desigur. Harvard publică mereu articole scrise de adolescenți fără pregătire juridică. Nu, sigur că de Eli e vorba! Doar că îl va scrie numai dacă toți cei implicați în caz sunt de acord. Oricum... dă-i jacheta lui Eli, i-o va duce lui Nate.

— Aș putea să i-o las eu, mă ofer. Un lucru în minus care să fie pe capul lui Eli. Oricum, îmi este în drum.

De fapt, nu am pășit niciodată în casa veche și mare unde Nate și-a închiriat o cameră, dar este doar la câteva străzi distanță de unde stau eu. Maeve mi-o arată din mers, de fiecare dată când trecem pe acolo.

— Ești sigur?, mă întreabă Sandeep. Super, ești cel mai tare.

Face un semn spre mine, ca și cum m-ar împușca în glumă cu un pistol invizibil.

Apoi pleacă, iar eu mă îndrept spre sala de conferințe.

Eli este la telefon, îmi face un salut cu mâna.

— Promit să nu fac astă, spune. O să-mi închid telefonul.

Tonul lui e mai blând și mai cald decât atunci când discută cu un client sau cu un coleg avocat, așa că m-aș fi prins că nu-i o convorbire de afaceri chiar și dacă nu ar fi adăugat:

— Eu te iubesc și mai mult, îngeraș. Ne vedem curând.

Lasă jos telefonul și dă din cap spre mine.

— Trebuie să-mi concentrez programul pe săptămâna viitoare în doar patru zile. De vineri, sunt plecat.

— Uau, da, spun eu. Nu-mi vine să cred că te însori peste o săptămână. Ești pregătit?

Nu am idee de ce îl întreb așa ceva, dar pare o discuție potrivită între doi bărbați.

Eli rânjește.

— Sunt pregătit de acum un an. Mă bucur că este și ea.

— Ashton e o tipă super. Ești al naibii de norocos, îi spun, apoi mă simt ca un idiot.

Oare a fost o insultă? Dar Eli dă din cap.

— Cel mai norocos tip de pe planetă. Pot să-ți spun totuși un lucru. Versiunea mea din liceu nu și-ar fi imaginat niciodată că într-o zi își va construi o viață alături de cineva atât de fantastic cum este Ashton. Pe atunci, fetele îmi acordau atenție doar când voiau să le ajut la teme. N-am ieșit cu o tipă până am împlinit nouăsprezece ani.

— Pe bune?

— Mda, zice și ridică din umeri. Unora dintre noi ne ia mai mult timp. Partea bună este că viața-i lungă și liceul scurt. Deși nu prea pare la vremea respectivă.

Face un gest spre dosarele pe care le țin în mână.

— Este Carrero? Să începem cu el.

— Mda, spun și îi întind dosarul.

Oare a fost o încercare transparentă de a mă consola pentru că mă vede aici în fiecare vineri seara? Dar știți ce? Chiar a avut efect.

* * *

Aud casa lui Nate mai înainte să apuc s-o văd.

De abia e ora nouă, însă muzica rap dată la maxim și râsetele mă întâmpină încă de la colț, intensificându-se pe măsură ce mă apropii. Este o casă victoriană, impunătoare, foarte gălăgioasă. Vecinii probabil îi *adoră*.

Apăs pe sonerie, dar e o cauză pierdută. N-o să mă audă nimeni, așa că deschid ușa și pășesc înăuntru. Muzica e atât de tare, încât podeaua practic vibrează, iar mirosul de popcorn și bere trezită mă lovește imediat. Sunt pe hol, în fața unei scări cu balustradă rotunjită. Câțiva puști doar puțin mai mari ca mine zbiară la o fată cocoțată în capul treptelor.

— Haide, fă-o!

Ridică toți paharele în aer, iar fata își dă drumul pe balustradă, ca pe tobogan. Aterizează în mijlocul petrecăreților.

— Nuuu, zbiară un tip și se lovește de mine, vărsându-și berea pe jos. Tu să nu încerci așa ceva acasă, îmi spune.

— Nate e aici?, întreb cât pot de tare.

Tipul face un semn că nu mă aude, așa că zbier:

— NATE! E AICI?!

— Sus! urlă tipul la mine.

Ezit, căutând din priviri un cuier sau un dulap unde să pot abandona geaca lui Nate, dar nu văd niciunul. Așa că o iau în sus pe scări, lipit de perete, ca să nu mă lovesc de petrecăreții care urcă și coboară. Aproape am ajuns, când fata care s-a dat pe balustradă îmi întinde un pahar plin cu bere.

— Arăți ca și cum ai nevoie să ne ajungi din urmă, îmi zbiară în ureche.

— Ăăă, mersi.

Mă privește ca și cum așteaptă ceva, așa că iau o înghițitură. E caldă și acrișoară.

Și sus este plin de lume, dar nu observ pe nimeni cunoscut.

— Știi din întâmplare unde-i Nate?

Fata îmi arată o ușă închisă din capătul holului.

— E antisocial, ca de obicei. Spune-i să vină afară să se joace.

Întinde o mână și-mi ciufulește părul.

— Ești frumușel, dragă amic al lui Nate, mai puțin când vine vorba de păr. Lasă-l să crească. Tuns așa, te face să pari ca și cum ai fi la liceu.

— Sunt la... încep eu, dar ea deja și-a dat drumul din nou pe balustradă.

Ajung la ușa pe care mi-a arătat-o și ezit în fața ei. Nu știu dacă Nate o să mă audă când bat, dar nu pot nici intra pur și simplu, nu? Dacă este cu

cineva? Poate ar trebui să las jacheta pe jos, în fața ușii, apoi s-o șterg de aici.

În timp ce stau pe gânduri nehotărât, tipul de jos apare în spatele meu, apoi se împinge cu putere în ușa lui Nate.

— Hai la nenorocita mea de petrecere, Macauley! urlă el.

Apoi iese și se aruncă pe scări, împleticit. Rămân în pragul ușii, iar Nate, care stă la birou, se întoarce spre mine.

— N-am fost eu, spun și ridic o mână în semn de salut.

Am paharul cu bere în cealaltă.

Nate mă privește mirat, de parcă aș fi o halucinație.

— Ce faci aici?

Mai mult deduc că asta e ceea ce spune, pentru că nu pot auzi exact.

Intru și închid ușa.

— Ți-ai lăsat geaca la *Până la proba contrară*, spun și înaintez spre biroul lui. I-am zis lui Eli că ți-o aduc eu. Maeve mi-a arătat unde locuiești.

— La naiba, nici n-am observat că-mi lipsea. Mersi.

Mi-o ia din mână și o aruncă lângă patul nefăcut. În afară de pat, camera lui arată destul de ordonată, mai ales în comparație cu restul casei. Pe pereți sunt postere din filme japoneze, dar în rest decorul e minimalist – birou, pat, un dulap jos și un terariu în care stă o reptilă mare, maro gălbui. Sar speriat când pune o gheară pe peretele de sticlă.

— E Stan, zice Nate. Nu te speria de el. De abia se mișcă.

— Dar ce este?

Arată ca un dinozaur în miniatură.

— Dragon bărbos.

La naiba. Până și denumirea animalului de companie al lui Nate e cool. Mai cool decât al meu, desigur.

— Deci, ai reușit să treci de obstacolele de jos?, mă întreabă Nate.

— Mereu e așa casa ta?, răspund eu cu o întrebare.

Nate ridică din umeri.

— Doar în weekend-uri. În general, o cam șterg ei de aici până în ora zece.

Se lasă pe spate cu scaunul.

— Chiar, ai ceva vești de la Maeve? A zis că mergi cu ea la medic azi, și apoi n-am mai aflat ce s-a întâmplat.

— Nimic, deocamdată. Nu crede că o să primească rezultatele mai devreme de luni.

Îmi bag mâna liberă în buzunar și, brusc, încep să mă simt vinovat. Dacă nu aș fi atât de invidios pe Nate, cum sunt întotdeauna, ar trebui să-i mulțumesc că îi este un prieten devotat lui Maeve. Un prieten mai bun decât mine.

— Mă bucur că ai convins-o să le spună părinților ei. Eu nici n-am știut... Mă simt ca un idiot.

— Mda, lasă, nu-ți mai bate capul cu asta. Nimeni n-a știut.

Biroul lui Nate e gol, cu excepția laptopului și a unui teanc de cărți. Mai sunt și două poze în ramă – într-una apare un copil, încadrat de doi adulți, stând în fața unui arbust yucca, iar cea de-a doua este cu Nate și Bronwyn. Ea stă în spatele lui, cu o mână în jurul gâtului său, sărutându-l pe obraz. În poza aia, Nate pare mai fericit decât l-am văzut vreodată în realitate.

Îmi urmărește privirea și încep să mă simt ca și cum îi invadez spațiul. Sunt cât pe ce să mă îndrept spre ușă, când observ la ce se uită pe laptop.

— Faci documentări despre... șantiere?

— Ce?, întreabă el și râde. Ah, nu. Îl ajut pe tatăl tău cu niște documente legate de șantierul de lângă mall, unde a murit Brandon Weber. Trebuie să avem pozele pregătite, pentru investigație.

Face apoi un gest spre laptop.

— E ceva aici care nu-mi dă pace și tot revin la imaginile astea.

— De ce?, întreb, plin de curiozitate.

Taică-miu oricum nu-mi dezvăluie nimic despre investigația care a început.

Pozele de pe laptop nu-mi spun nici ele nimic, sunt doar niște bușteni îngrămădiți unul peste altul.

— Cred că din cauza a ceea ce nu se vede aici. Parcă nu e atât de mult deranj pe cât te-ai aștepta, după ce un șantier se prăbușește. Iar buștenii ăia nu au fost prelucrați sub formă de grinzi, deci nu văd cum ar fi putut să stea în picioare de la bun început. Totuși, există acele găuri în tavan, ca și cum niște grinzi special concepute au existat, deci... Dacă ai fi genul paranoic, te-ai gândi că a venit cineva și a făcut un pic de ordine acolo, după accident. Sau a umblat la niște detalii, înainte de el.

— Vorbești serios?, spun și mă aplec spre laptop, să văd mai bine.

Dau pe gât jumătate de pahar de bere, înainte să-mi amintesc că urmează să merg acasă după asta. Las paharul pe biroul lui Nate și mă uit atent la poze. Mie în continuare nu-mi spun nimic.

Nate ridică din umeri.

— Și tatăl tău crede că este ciudat, dar compania care s-a ocupat de șantier a făcut o treabă de rahat, iar proiectul rămas de la ei aproape că-i inutil. Deci nu putem fi siguri de nimic.

Bate cu pixul în birou.

— Tatăl tău chiar e foarte bun în meseria lui. Toți băieții, la muncă, spun că el nu face niciodată compromisuri, spre deosebire de colegii lui din branșa asta.

Instinctul îmi dictează să vin cu o replică de genul *N-am de unde să știu*. Dar, din vocea lui Nate, îmi dau seama de respectul pe care îl poartă, de felul cum își imaginează că ar fi fost grozav să fi avut și el un tată respectat, în locul unuia care și-a abandonat copilul în favoarea sticlei de whiskey. Și, dacă privești din unghiul ăla, mda, cred că defectele tatălui meu nu-s atât de grave. Așa că spun doar:

— Chiar îi place să lucreze cu tine. Îmi spune asta tot timpul.

Nate zâmbește, iar ușa se dă de perete, sperându-ne pe amândoi. Tipul de mai devreme stă în prag, transpirat și agitat.

— Tipule, zice el. Ipotetic vorbind, dacă am pleca toți să ne distrăm pe străzi prin apropiere, ai veni cu noi?

— Nu, spune Nate, apoi se întoarce spre mine, cu o expresie obosită. Dacă aș fi în locul tău, aș șterge-o de aici cât mai e timp. Crede-mă.

•

Când ajung acasă după vizita la Nate, tata e singur la masa din bucătărie. Este aceeași pe care o avem de când eram mic, o imensitate din lemn la care puteam sta lejer toți șapte. Obişnuiam să fiu înghesuit în mijloc, lipit de perete – cel mai neplăcut loc pentru un copil mic, mezinul familiei. Acum, pot sta oriunde doresc, din moment ce am rămas doar noi trei în întreaga casă, și, cu toate astea, uneori mă mai strecur pe același scaun, mai ales serile.

Tata completează niște documente oficiale, dintr-un teanc unde văd și niște hârtii cu amprente. Poartă un tricou imprimat cu Myers Construction, care a fost cândva negru, iar acum e gri de la atâta spălat.

— Ai întârziat, îmi spune, fără să ridice privirea.

Fritz sforăie încet la picioarele lui, cu labelle zvâcnind din când în când, de parcă ar visa că aleargă.

Merg la frigider și îmi iau un Sprite. Trebuie să-mi clătesc gustul acrișor de bere, pe care încă îl mai am în gură.

— Am avut mult de muncă la birou. Ne-am aglomerat, din moment ce Eli este ocupat cu nunta.

— Corect, spune tata și își notează ceva pe foaie. Bănuiesc că ar trebui să mă bucur că ești pasionat în sfârșit de ceva.

Iau o înghițitură de suc și mă simt mai descumpănit ca niciodată. *Tatăl tău chiar e foarte bun în meseria lui*, spusese Nate. E adevărat, dar nu împărtășește nimic cu mine. Am parte doar de comentarii ironice, când și când. De obicei le ignor, dar în seara asta nu am starea potrivită.

— Ce vrea să însemne asta?, îl întreb.

Tata continuă să-și facă acele notițe pe foaie.

— Maică-ta a spus că ai renunțat la piesa în care jucai.

— Și?, izbucnesc, în cele din urmă. Ție ce-ți pasă? N-ai mai venit să mă vezi pe scenă de ani buni.

Ridică în sfârșit privirea și pot spune că sunt uimit de cât de ridat și obosit are chipul. Ieri, parcă era o cu totul altă persoană.

— Îmi pasă pentru că, odată ce îți asumi o treabă, este bine s-o duci până la capăt.

Mda, este bine. *Ar trebui*. Mai puțin în situația în care ajungi peste noapte clovnul liceului și a te urca pe scenă va înrăutăți de o sută de ori totul. Aș fi distrus piesa, aș fi răpit bucuria celorlalți actori, deși ei încă nu realizează asta. Lucy încă nu-mi vorbește.

Dacă e să fiu sincer, nici nu a fost o hotărâre greu de luat. Nu prea mă mai atrage teatrul de ceva vreme, dar niciunul dintre părinții mei nu a observat. Tata se poartă de parcă și-ar dori să mă schimb, dar de fiecare dată când încerc ceva nou îmi taie elanul.

Însă nu-i pot spune nici măcar asta. Nu-i pot spune tatălui meu nimic.

— Am fost ocupat cu altele, zic.

Pufnește repede pe nas, apoi se întoarce la hârtiile lui. Sunt plin de resentimente și prind curaj, mai mult decât de obicei.

Sau poate este de vină jumătatea aia de bere pe care am băut-o.

— Ai zis ceva?, întreb. Nu te-am auzit.

Tata ridică privirea, și sprâncenele. Așteaptă să vadă dacă îi înfrunt sau nu privirea, apoi zice:

— Dacă acum crezi că ești ocupat, cu jocurile video care îți mănâncă o grămadă de timp și cu telefonul cu care naiba știe ce tot faci ziua întreagă, îl compătimesc pe acela care te va angaja când va veni vremea.

Stomacul mi se îngreunează și mai mult. *Spune ce vrei să zici de fapt, tata.* Practic, mi-a aruncat în față că sunt inutil.

— *Până la proba contrară* este un job adevărat. Muncesc din greu acolo. Muncesc din greu, în general. Ai ști asta, dacă mi-ai fi acordat șansa de a lucra alături de tine.

Se încruntă.

— Nu ai părut niciodată interesat să lucrezi cu mine.

— Nu m-ai întrebat niciodată! izbucnesc. Ar trebui să fie o afacere de familie, dar îl tratezi pe Nate Macauley ca și cum ți-ar fi mai apropiat decât mine, ca și cum el ar fi fiul tău.

Mama probabil nu-i acasă, altfel ar fi apărut până acum, să vadă de ce ridic vocea. De obicei, apare ca să liniștească apele. Fac un gest spre amprente, cu mintea încă la discuția avută cu Nate.

— Nici măcar nu-mi spui ce se întâmplă cu investigația la șantier, iar eu am fost la fața locului când a murit Brandon!

Chipul tatălui meu devine rigid și întunecat. La naiba, asta a fost cartea greșită pe care să mizez. Îmi vine să intru în pământ când se apleacă spre mine, cu pixul îndreptat în direcția mea.

— Tu. Încălcai. Proprietatea.

Pixul pare să sublinieze fiecare cuvânt pe care-l spune.

— Scurtai drumul, într-un mod foarte periculos, asupra căruia te-am avertizat clar. *Tu* ai fi putut să fii cel care a murit. Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că n-a fost așa, dar sunt foarte furios că ți-ai asumat riscul, în orice caz. Ai crescut în preajma șantierelor de construcție, Knox, și ar fi trebuit să ai mai multă minte. Dar respectul tău e zero vizavi de ceea ce spun eu sau față de munca pe care o fac.

Deschid gura, dar nu iese niciun cuvânt. Rușinea îmi face chipul să ardă. Are dreptate, mai puțin cu ultima chestie. Chiar crede că nu-i respect munca?

Când vede că nu răspund, flutură din nou pixul spre mine.

— Nu ai teme de făcut? Sau ceva la televizor de văzut?

Trimis la locul meu, ca de obicei.

Doar că, de data asta, nu-l pot învinovăți.

Nu știu cum să-i explic sau să-i cer iertare. Mai ales că s-a întors la treburile lui, ca și cum eu am dispărut deja din peisaj.

Așa că urc în camera mea, cu doza de Sprite încă în mână, și îmi sună în cap vorbele lui Nate, printre amintirile încețoșate din ziua în care Brandon a murit.

Dacă ai fi genul paranoic, te-ai gândi că a venit cineva și a făcut un pic de ordine acolo, după accident. Sau a umblat la niște detalii, înainte de el.

Capitolul douăzeci și unu

Maeve

Luni, 23 martie

Knox este deja în biroul de lângă amfiteatru când eu și Phoebe ajungem acolo la ora prânzului. Stă pe jos, cu o caserolă mare cu mâncare în față. Phoebe trage cu ochiul la ce este înăuntru, când se așază lângă el.

— Mănânci chiflele astea pentru hotdogs, goale?, întreabă ea.

— Sigur că nu, spune Knox. Le-am umplut cu unt de arahide.

Phoebe strâmbă din nas.

— Ciudat.

— De ce? E doar pâine, dar cu o formă diferită, o lămurește Knox, înfulecând.

Înghite, bea apă, apoi se întoarce spre mine.

— Ceva vești de la medic?

De vineri, m-a tot întrebat același lucru în mesaje, de mai bine de douăzeci de ori. Dar nu mă deranjează – mă bucur că ne-am reîntors la normal.

— Nu, dar laboratorul are în sfârșit program lung astăzi, așa că o să aflu în curând. Sper, spun.

Phoebe îmi atinge brațul, un gest de încurajare, apoi scoate o sticlă cu un smoothie roz și începe să bea.

Nu mi-am adus nimic de mâncare, dar oricum sunt prea încordată și nu-mi este foame.

— Deci, de ce ai vrut să mâncăm aici, în loc să fim la cantină?, îl întreb pe Knox.

Knox își termină chifla, apoi bea apă și abia pe urmă răspunde.

— Voiam să vorbesc ceva cu voi, fără ca alte persoane să tragă cu urechea.

— Prin alți oameni, te referi la Lucy, mormăi eu.

Încă n-am trecut peste cum s-a purtat cu mine ultima dată când am venit să-l caut pe Knox, la repetițiile piesei.

— Sau Sean, adaugă Knox. Sau Monica, sau Jules. De fapt, oricine. O chestie nu mi-a dat pace tot weekend-ul, așa că am vrut să văd ce părere aveți și voi, dacă exagerez eu cumva.

— Păi, acum m-ai făcut curioasă, spun eu, dar tot ascult doar pe jumătate.

Îmi fac de lucru cu brățara din mărgelile pe care o port la încheietură.

Mi-a dat-o cadou Ita, ultima dată când am fost internată, cu mai bine de patru ani în urmă. N-am mai purtat-o de atunci și este puțin cam strâmtă, dar... ziua în care am primit-o s-a dovedit una reușită.

Poate că și azi va fi la fel.

— Deci, care-i treaba?

— Păi, cam așa... M-am văzut cu Nate vineri seara – nu mă întrebați, o poveste lungă, legată de jobul meu. Nu contează. Așadar, Nate se uita la niște poze de pe șantierul unde a căzut Brandon. Știți că v-am povestit că taică-miu ajută la investigarea accidentului?

Dăm amândouă din cap, iar Knox continuă:

— Ei bine, Nate crede că e posibil ca cineva să fi făcut modificări ale acoperișului care s-a surpat sub greutatea lui Brandon.

— A făcut modificări?, sună vocea mea ca un ecou.

Mi-a captat întreaga atenție.

— Ce fel de modificări?

Knox ridică din umeri și își strânge buzele.

— A scos niște bare de suport, poate? Nu prea știu. Am vrut să-l întreb pe taică-miu, dar... nu era chiar în apele lui. Iar Nate spune că totul este ambiguu. Dar tot weekend-ul m-am gândit la ce vrea să însemne asta. De ce ar modifica o persoană în mod deliberat aranjamentul unui șantier în lucru, abandonat, pe deasupra? Iar apoi am început să mă întreb – credeți că există și o mică șansă să fi vrut cineva să-i facă rău lui Brandon? Să-l fi luat în vizor și să-i fi dat acea Provocare?

Phoebe se îneacă, fiindcă tocmai luase o gură din smoothie. O bat pe spate.

— Vorbești serios?, întreb, în timp ce ea tușește. Cine să fi făcut așa ceva?

Își desface brațele.

— N-am idee. Poate Sean? A fost acolo în momentul accidentului și m-a lovit când m-am apropiat prea mult. Poate voia să-l scoată pe Brandon din peisaj ca să fie el vioara întâi a liceului sau o chestie de genu'.

— Ha.

Îmi proptesc bărbia în piept și mă uit la un poster cu *Wicked* de pe perete, o vrăjitoare verde cu un rânjete viclean. Mă gândesc la conversația pe care am avut-o cu Lucy Chen în auditoriu, la repetiții, chiar după ce Knox părăsise trupa.

Toată lumea s-a prins până acum cum să câștige. Acceptă Provocarea și gata.

Și avusese dreptate. După ce au văzut ce am pățit eu și Phoebe, comparativ cu Sean și Jules, oricine de la Bayview High ar fi ales Provocare.

Mai ales cineva atât de competitiv și plin de încredere de sine cum era Brandon.

Și totuși... vorbim despre Sean Murdock.

— Nu știu, spun încet. Sean mi s-a părut genul care te terorizează într-un mod cât mai direct. Nu genul care să facă planuri. Nu mi-l imaginez punând la cale ceva atât de elaborat.

Phoebe pare și ea să aibă îndoieli.

— Poate că tatăl tău a vrut să spună doar că acea companie nu și-a făcut bine treaba. Parcă au dat faliment, nu? Bănuiesc că nu se pricepeau prea bine la construcții.

— E foarte posibil, zice Knox.

— Încă nu au terminat cercetările la fața locului, nu?, întreabă Phoebe, iar Knox clatină din cap. Poate ar trebui să așteptăm verdictul final. Filmulețul ăla nu pleacă nicăieri. Îl putem arăta oricând.

Pare perfect rezonabil – dar o voce din cap îmi spune că poate este momentul să repornesc acele notificări PingMe. Să văd dacă a mai apărut vreo discuție legată de jocul ăla idiot. Îmi scot telefonul din buzunar și repornesc notificările, apoi mă sperii când telefonul începe să sune. Când văd de la cine este apelul, inima aproape că mi se oprește.

Doctorul Ramon Gutierrez.

— Oh, Doamne, fraților. E oncologul meu, îi anunț cu vocea sugrumată.

— Vrei să stăm cu tine sau să plecăm?, întreabă Phoebe.

— Nu pot...

Nu prea pot gândi.

Phoebe se ridică în timp ce telefonul meu continuă să sune, apoi apucă și brațul lui Knox.

— Te lăsăm să vorbești și te așteptăm afară. O să fie bine.

Mă strânge în brațe, împingându-l în același timp pe Knox spre ușă.

Telefonul nu-mi mai sună. S-a oprit. Am ratat apelul. Mă uit la ecran până ce mobilul se blochează, apoi îl deblochez cu degete tremurătoare și sun.

— Biroul lui Ramon Gutierrez, mă anunță o voce feminină rece.

Mi-a pierit vocea. Ar fi trebuit să-i cer lui Phoebe să stea cu mine.

— Alo?

— Ăăă, bună ziua, mă bâlbâi eu.

Îmi transpiră palmele foarte tare, nici nu știu cum reușesc să-mi țin telefonul.

— Sunt... sunt Maeve.

Îmi pierd cuvintele, dar ea își dă seama cu cine stă de vorbă.

— Ah, Maeve, desigur. Așteaptă puțin, îți fac imediat legătura.

Îmi mișc brățara în sus și-n jos pe încheietura mâinii, iar mărgelile de sticlă au un efect liniștitor sub degetele mele. Phoebe mi-a spus că va fi bine. Multă lume spune asta, și uneori chiar așa se întâmplă. Dar am petrecut ani întregi în partea opusă binelui. Mereu m-am așteptat ca, în cele din urmă, să sfârșesc acolo.

— Maeve Rojas!

La început, nu-l recunosc pe medicul meu în vocea aceea plină de entuziasm.

— Tocmai am terminat de vorbit la telefon cu mama ta, iar ea mi-a dat permisiunea de a te suna direct, pentru că ea... a avut nevoie de un minut să proceseze vestea.

O, Dumnezeuule. Ce vrea să însemne? Dar, înainte să apuc să mă torturez cu diferite posibilități, doctorul Gutierrez continuă:

— Am vești bune. Analizele sunt sută la sută normale. Numărul de celule albe e bun. Voi discuta cu părinții tăi dacă mai este nevoie de alte teste ca să fie complet liniștiți, dar, după cum știi, analizele de sânge nu ne-au înșelat niciodată până acum. Din punctul meu de vedere, starea de remisiune nu a fost compromisă.

— Nu a fost? Leucemia nu a revenit?

Am nevoie de un moment pentru ca vorbele lui să capete sens în mintea mea.

— Corect. Nu există niciun semn că a revenit.

Scot un suspin, lăsând toată tensiunea acumulată în ultimele luni să iasă din mine, lăsându-mă amețită, ușurată. Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Dar sângerările... vânătăile...

— Am văzut semnele unui deficit de fier, ceea ce nu este tocmai minunat în cazul unei persoane cu istoricul tău medical. Vom ține sub control asta cu niște vitamine și cu unele controale mai dese. O să-ți prescriu și un unguent pentru mucoasa nazală, pe care să-l folosești zilnic. Membranele sunt inflamate.

— Vitamine și un unguent. Atât?

Cuvintele îmi ies prosteste, seci, fără a reflecta ușurarea minunată care m-a cuprins. Buzele au rămas în urma sufletului, de data aceasta.

— Atât, spune doctorul, cu blândețe. Voi vorbi mai departe cu părinții tăi, despre anumite detalii și programări următoare. A fost un obstacol înfricoșător, într-adevăr, dar a trecut, în opinia mea.

— Perfect, reușesc să articulez, apoi el mai spune ceva ce nu aud, pentru că mobilul mi-a căzut în poală, iar degetele îmi apasă ochii în lacrimi.

Simt miros de șampon când Phoebe îngenunchează lângă mine și mă îmbrățișează. Knox mă ia și el în brațe, din partea cealaltă.

— Am tras cu urechea. Ne pare rău, dar suntem atât de bucuroși! spune ea.

Încă nu pot vorbi, să-i spun că și eu sunt la fel de bucuroasă.

•

După ce primesc vestea, am nevoie de câteva minute doar pentru mine. Oricât de mult aș aprecia prezența lui Knox și a lui Phoebe, mă simt ușurată când mă lasă singură, să mă adun. Vreau să vorbesc cu părinții mei, dar urmează să se sune de intrare, așa că le dau un mesaj și le promit că vorbim în curând. Știu deja care va fi reacția lor – bucurie enormă că nu mor, o bucurie așa de mare încât nici nu mă vor mai certa că am ținut totul secret.

Dacă stau să mă gândesc, toată viața am fost tratată cu blândețe, pentru că eram mereu fata cea bolnavă. Nu mi s-au reproșat greșelile cu asprime. Rar sunt certată, aproape niciodată pedepsită. Până și Knox a venit să se împace cu mine când a auzit că mi-au reapărut simptomele leucemiei.

Nu este o cârjă pe care s-o fi cerut vreodată, dar recunosc că m-am sprijinit pe ea de prea multe ori.

Trimit un ultim mesaj la un număr pe care l-am salvat în lista de contacte, în loc să-l șterg, așa cum sugerase posesorul lui.

Bună, Luis, sunt Maeve. Am tot vrut să-ți mulțumesc pentru acea filmare. Ne-a fost de ajutor. În afară de asta, îmi pare rău pentru ce am spus la meciul lui Cooper. Nu am vorbit serios. Nu-i o scuză, dar avusesem o zi oribilă și mi-am vărsat nervii pe tine.

Chiar îmi pare rău.

Dacă vrei, mi-ar plăcea să vorbim mai mult cândva.

Apoi îmi strecur telefonul în geantă. Nu e suficient, dar măcar este un început.

Capitolul douăzeci și doi

Phoebe

Joi, 26 martie

Graffiti-ul întins pe peretele din baia fetelor de la primul etaj e proaspăt, cu tuș albastru, strălucitor. *Phoebe Lawton e o mare...* Nu pot citi ultimul cuvânt, pentru că cineva l-a înnegrit cu markerul. Mulțumesc, binefăcător necunoscut care probabil ești Maeve. Deși... poate că nu. Ea ar fi înnegrit totul, ca să nu-mi pot citi nici numele.

Mâinile nici măcar nu-mi tremură când mi le spăl la chiuvetă. În punctul în care am ajuns, graffiti-ul pe pereți e un fleac. În ultimele zile, am primit încă două mesaje pe Instagram de la Derek, am curățat în urma surorii mele de câteva ori, am picat un test la biologie, pentru că nu mă pot concentra în haosul ăsta. În plus, Maeve îmi tot trimite screenshot-uri cu postări de pe acel forum, de care a devenit din nou obsedată, unde o persoană cu nickname-ul Darkestmind urlă ca disperatul după Bayview2020, care a dat bir cu fugiții. Parcă ar fi un site de matrimoniale unde se duc cei care au fost părăsiți fără veste.

Eu? Doar mă bucur că s-a terminat școala pe ziua de azi și îmi pot scoate din minte liceul preț de câteva ore.

Scot un prosop de hârtie să mă șterg pe mâini, și chiar atunci ușa se deschide și apare Jules.

— Bună, spun eu, puțin agitată.

N-am mai vorbit cu Jules de când am urmărit filmarea pe care Luis a furat-o din telefonul lui Sean. Nu prea o mai văd la școală. Sau, când o văd pe hol, stă lipită de fața lui Sean și se sărută pasional cu el.

— Bunăăă, zice ea, cu ochii la graffiti.

Nu pare surprinsă de el. Mi-ar plăcea să cred că ea este cea care a înnegrit cuvântul, pentru că ar însemna că încă îi mai pasă un pic de mine. Dar mai degrabă aș putea presupune că ea l-a scris, ținând cont de cât de legată este acum de Sean. Ar și minți pentru el – o chestie pe care nu aș fi crezut-o posibilă dacă nu aș fi văzut filmarea cu ochii mei.

Arunc prosopul umezit în coșul de gunoi.

— Ce face Sean?

Scoate un ruj din geantă și îl trece peste buze, în fața oglinzii.

— Nu te prefac că îți pasă.

Privind-o cum se rujează, devin brusc conștientă de buzele mele uscate. Scot un balsam de buze din geantă și mă strâmb când văd că e cu aromă de cocos, ultima pe lista preferințelor mele. Dar îl trec oricum peste buze.

— Bănuiesc că simte lipsa lui Brandon, spun.

Ochii lui Jules îi găsesc pe ai mei în oglindă.

— Ce vrea să însemne asta?

Ridic din umeri.

— Nimic. Îmi pare doar rău pentru el.

Cuvintele răsună fals chiar și în urechile mele. Sean nu se comportă deloc ca un om care și-a pierdut cel mai bun prieten. E la fel de pus pe harță și pe arătat mușchii pe culoarele liceului.

Crezi că există și o mică șansă ca cineva să fi dorit să-i facă rău lui Brandon?

Fusese întrebarea lui Knox, iar eu trecusem cu ușurință peste ea, considerând-o ridicolă.

Și totuși, Sean se aflase chiar lângă Brandon când acesta murise. Pe filmare părea speriat, panicat, da, însă a demonstrat de mai multe ori că poate juca un rol atunci când vrea.

Mă uit la imaginea mea din oglindă, apoi îmi trec degetele prin păr, să stea întins în coadă.

— Destul de înfricoșător când te gândești că puteam fi oricare dintre noi, nu?, întreb.

— Ce?, spune Jules, confuză.

— Oricine ar fi putut să cadă prin acoperișul ăla. Cu toții tăiam pe acolo.

Fața lui Jules e lipsită de expresie câteva secunde. Nu se pricepe așa bine să mintă, mai ales când o cunoști cât de cât și știi la ce să te uiți.

— Mda, așa-i, spune în cele din urmă.

— A fost o întâmplare că Brandon a sărit primul, adaug.

N-am idee de ce încă mai vorbesc, sau ce sper să scot din discuția asta. Jules nu va avea încredere în mine cât să fie sinceră. Și-a ales tabăra cu ceva timp în urmă. Dar o parte din mine încă mai speră să i se fisureze armura. Să vorbim așa cum o făceam pe vremuri.

Ascultă, Jules, știi că ai putea da de necaz dacă minți polițiștii?

Nu crezi că părinții lui Brandon merită să știe ce s-a întâmplat în realitate?

Te-ai gândit vreodată că noul tău iubit ar putea fi un sociopat?

— Nu prea îmi place să vorbesc despre asta.

Jules își apasă buzele una de cealaltă, apoi bagă rujul în geantă. Își dă părul peste un umăr și pornește spre ușă.

— Trebuie să fug. Sean și cu mine avem planuri pentru după ore.

— Și eu, spun, iar ea ridică sprâncenele. Vreau să zic că și eu am planuri.

Un fel de... Muncesc, de fapt. Dar am chemat și niște prieteni, deci tot un plan este.

Jules mă măsoară din priviri. Știe că opțiunile mele de ieșit cu prieteni sunt destul de limitate în momentul ăsta.

— Tu și Knox?

Vocea îi sună disprețuitor.

Rezist tentației de a adăuga că nu este o întâlnire.

— Și Maeve, spun.

Jules pufnește și deschide ușa.

— Sună ca un ménage à trois promițător.

Mă gândesc să-i dau o replică, dar imediat ce ușa se deschide și iese pe hol, nimerește în brațele acaparatoare ale lui Sean Murdock.

— Iubire, zice el, apoi o sărută.

Mă strecor pe lângă ei, cu maxilarul încleștat, și brusc mă gândesc că era mai bine s-o fi încurajat să se cupleze cu Nate când a avut ocazia.

•

Café Contigo e destul de goală pentru o zi de joi, iar în jur de ora patru în restaurant rămân aproape numai membrii echipei. Doamna Santos, care nu vine prea des pe aici, stă acum la casă și îmi face un gest spre singurul client, care s-a ridicat să plece. Ahmed, celălalt chelner aflat în tură, stă lângă patroană, sprijinit de tezghea, și nu scapă din ochi masa unde s-au adunat câteva mămici, cu bebeluși în căruț. Toate poartă haine pentru yoga, destul de scumpe și colorate, iar părul le este strâns la spate, într-o coadă bine aranjată, care se vrea neglijentă. Unul dintre copii pare neliniștit și probabil va începe să plângă.

— Uța, uța, îi cântă maică-sa, legănând căruțul. Totul e bine, culcă-te la loc.

Ahmed pare îngrijorat și nu-l pot învinui. Am cinci verișori mai mici de trei ani și cunosc faptul că odată ce unul începe să plângă, ceilalți îi vor ține în curând isonul.

— Poți să ieși deja din tură, Phoebe, îmi spune doamna Santos.

E înaltă și subțire, cu ochi negri, foarte expresivi, și pomeții pronunțați. Luis i-a moștenit înfățișarea.

— Addy o să ajungă pe la cinci și Ahmed se descurcă singur până atunci.

— Bine, spun eu și încep să-mi dezleg șorțul.

Ahmed, cu ochii în continuare la mămicile cu bebeluși, întreabă:

— Doamnă S, i-ați dat lui Phoebe chestia aia? Biletul?

Doamna Santos face un *nțțț* și clatină din cap.

— Am uitat complet! Scuze, Phoebe. Ahmed mi-a spus că cineva ți-a lăsat asta mai devreme.

Scotocește sub tejghea și scoate un plic sigilat, cu numele meu scris mare deasupra.

— Un tânăr. Ce a spus mai exact, Ahmed?

— Că așteptai să-l primești, zice Ahmed.

Cea mai tânără dintre mămici face un semn în direcția lui, iar Ahmed pornește spre ea.

— Ce așteptam?, întreb și eu, dar el nu mă aude.

Îmi scot șorțul și-l îndes sub tejghea, apoi o iau spre masa unde sunt deja așezați Knox, Maeve și Luis. Luis este propriu-zis la muncă, dar de vreo oră a tot stat acolo la masă și a vorbit cu ei. Aș putea jura că, de câte ori arunc o privire în direcția lui, scaunul îi este tot mai apropiat de al lui Maeve. Ea pare mai drăguță ca niciodată, iar azi poartă un tricou destul de mulat cu inscripții aurii, care îi scoate în evidență lumina caldă din privire. Diagnosticul primit de la medic a făcut-o pur și simplu să strălucească.

Sau poate altul este motivul.

Rup plicul în timp ce merg spre ei, curioasă, și scot o singură foaie de hârtie.

— Ai terminat pe ziua de astăzi?, mă întreabă Maeve, dar nu o aud decât cu jumătate de ureche.

Inima bate să-mi spargă pieptul când citesc ce scrie:

Ce e cu joaca asta de-a dispariția?

Trebuie să vorbim.

Vino să ne vedem la foișorul din Callahan Park, la 5 jumate azi.

NU IGNORA și asta, așa cum ai făcut cu celelalte.

Ce mama naibii?

— Ahmed! strig.

E pe drum spre bucătărie, dar se oprește când mă aude.

— Ce-i?

Flutur în aer biletul.

— Cine mi-a lăsat asta?

— Ți-am spus. Un tip.

— Dar *cine* anume?

— Nu și-a spus numele. Doar... un tip. A mai venit pe aici.

— Ce se petrece?, întreabă Maeve.

Îi întind foaia. Parcă i se oprește respirația.

— Ooo. De la cine este?

— Nu știu, zic, neajutorată.

Singura persoană pe care am ignorat-o în ultima vreme a fost Derek, dar nu mi-am imaginat că să se țină după mine în halul ăsta ar putea fi stilul lui. Dar, la urma urmei, în afara acelor zece minute foarte prostești din viața mea petrecute cu el în spălătoria lui Jules, la petrecerea de Crăciun, nu am apucat să-l cunosc cine știe ce.

— Ahmed, stai! Poți să vii aici o secundă?, zbier eu.

Maeve le citește biletul cu voce tare și celorlalți de la masă, iar Ahmed vine spre noi. Brusc, începem cu toții să vorbim în același timp. Într-un final, Maeve ridică vocea, să le acopere pe ale noastre.

— Stați așa. Tipul care a lăsat plicul... ai spus că a mai venit pe aici?

Ahmed încuviințează din cap.

— Cum arăta?

— Nu știu. Un tip cu pielea albă, arătând normal. Poate un pic mai mare ca voi. Cu părul șaten. Înăltuț.

Ala e Derek, Derek și iar Derek. Chestia asta parcă mă liniștește un pic. Măcar nu-i vreun psihopat necunoscut.

Ochii lui Knox se măresc.

— Pare că ar fi vorba despre... Părea un tip cu o expresie intensă, preocupată?

Ahmed se încruntă.

— Nu prea știu ce vrei să zici.

— Cum să spun... Concentrat. Din cale-afară de serios. Ca și cum ar fi fost fixat pe o idee.

Unul dintre bebeluși începe să urle, iar Ahmed se leagănă de pe un picior pe altul.

— Uite, trebuie să le duc comanda. Vin înapoi într-un minut.

Mă întorc spre Knox, confuză.

— De ce l-ai întrebat așa ceva?

— Pentru că descrierea lui Ahmed mi-a amintit de cineva care s-a mai perindat pe aici, spune Knox, întorcându-se spre Maeve și atingând-o pe braț. Îl mai știi pe individul care a venit aici în urmă cu ceva timp? Care s-a purtat de căcat cu domnul Santos și tot întreba de Phoebe? Pe care l-au gonit Luis și Manny?

— Stai, *ceee?*, izbucnesc. Când s-a întâmplat asta?

— Îmi amintesc, intervine și Luis. Cu câteva săptămâni în urmă, nu?

Se lasă pe spate cu scaunul, iar Maeve îl privește, cu obrajii îmbujorați. Pare că a pierdut deja șirul conversației, îmi vine să pocnesc din degete în fața ei și să-i reamintesc că ar trebui să-și facă griji pentru *mine* acum, nu să admire bicepșii lui Luis. Să-și stabilească prioritățile.

— Mda. Nu prea am acordat importanță atunci, revine Knox la discuție. Credeam că e doar un idiot oarecare, dar s-a întors în urmă cu câteva seri. A revenit aici. A comandat o cafea, s-a uitat și a analizat, apoi a plecat fără s-o bea. M-am întrebat dacă o fi cumva Derek, care încearcă să dea de tine fiindcă nu-i răspunzi la mesaje.

Mă uit lung la el.

— Și de ce îmi spui abia acum?

— Nu prea am fost în apele mele, se scuză el. Am avut o contuzie urâtă.

— Ai *avut*. În urmă cu două săptămâni.

— Efectele pot persista ani de zile, mă informează. În plus, nu am știut dacă într-adevăr înseamnă ceva. Crezi că ar putea fi el? Derek e înalt, șaten, cu pielea albă?

— Mda, este, spun. Nu l-aș descrie personal ca pe un tip cu privirea intensă, dar fiecare vede ce vrea, bănuiesc.

Maeve îmi dă înapoi biletul, iar eu îl bag în buzunar. Mi se învâрте capul. Chiar ar face Derek așa ceva – să vină unde lucrez eu și să-mi lase un bilet cu amenințări doar fiindcă nu i-am răspuns la mesajele de pe Instagram? Cu

Emma nu s-a purtat niciodată agresiv sau posesiv. Cel puțin, nu din ce știu eu.

— Cine e Derek?, întreabă Luis.

Slavă Domnului că măcar o persoană nu e la curent cu ultimele bârfe. Îmi dă speranță că viața de după ce termini liceul nu se rezumă la a analiza greșelile foștilor tăi colegi.

— O poveste lungă, îi spun. Cineva pe care l-am evitat în ultimul timp.

— Ai o poză cu el?, mai întreabă Luis. L-am văzut cu toții pe individ. Îți putem spune dacă a fost el sau nu.

— Bună idee, cum de nu ne-am gândit mai înainte?, face Maeve.

Își zâmbesc unul altuia.

— Nu, spun. Îi pot căuta chiar acum profilul, dar nu pune niciodată poze cu el...

Scot telefonul, deschid Instagram-ul și verific profilul lui Derek. Nu are în feed decât animale, mâncare și poze artistice cu ramuri de copaci. Îi arăt și lui Knox, care face o față lungă.

— Fără selfie-uri? Chiar că e un ciudat.

Knox trage apoi cu ochiul la ceasul de pe perete, reparat în sfârșit de domnul Santos.

— Parcul Callahan este în Eastland, nu? Putem ajunge acolo până la cinci jumate, dacă pornim la drum acum.

— N-am chef să mă întâlnesc cu el! protestez eu.

— Nu asta vreau să spun. Poate că îl putem spiona. Să vedem dacă într-adevăr e Derek. Apoi îl poți reclama pentru hărțuire sau ceva.

Își scoate portofelul și lasă niște bancnote pe masă.

— Putem trece pe la mine pe acasă, să luăm binoclul și să nu fim nevoiți să ne apropiem prea mult.

— Binoclu?, întreb eu, aproape amuzată. De ce ai avea așa ceva?

Knox pare descumpănit.

— Nu are toată lumea unul?

— Nu, spunem eu și Maeve într-un glas.

Luis se încruntă.

— Crezi că este o idee bună? Tipul ăsta te urmărește ca un psihopat, Phoebe. Poate ar trebui să anunți poliția și să se ocupe ei.

— Dar nu știu sigur dacă Derek a scris biletul, îi explic. Mesajele pe care mi le-a trimis pe Instagram erau mai politicoase.

Mă întorc spre Maeve.

— Poți să ne duci cu mașina?

Își dă părul brunet după ureche și spune:

— Da, normal.

— Vin cu voi, zice Luis imediat. E liniște aici, pot pleca.

— Bine, spun eu, și mă simt mai ușurată, deși nu vreau să o arăt.

Țin la Knox și Maeve, dar nu ar fi primele mele alegeri de persoane care să-mi păzească spatele. Oricine ar fi tipul, Luis l-a mai pus pe fugă o dată, și sunt convinsă că o poate face din nou.

— Așa rămâne, atunci. Haideți să vedem ce aflăm.

Capitolul douăzeci și trei

Maeve

Joi, 26 martie

— N-are niciun rost, mormăie Phoebe. Nu văd nimic. Am întârziat peste o jumătate de oră la Callahan Park, din cauza traficului. Imediat ce am găsit un loc de parcare, am și observat o siluetă singuratică stând pe treptele foișorului. E în câmpul nostru vizual, dar prea departe ca să putem distinge detaliile, cu tot cu binoclul lui Knox. Phoebe își tot face de lucru cu el de vreo cinci minute, dar tot nu poate da un verdict legat de identitatea bărbatului. Mă întorc spre ea.

— Vrei să pleci?

Dă vehement din cap.

— Sub nicio formă. Am venit până aici și îl avem în fața ochilor. Trebuie doar să mă apropiu.

Trage cu ochiul pe geam.

— Uită-te puțin la locul de joacă pentru copii. În vârf e o căsuță unde te poți strecura, aia ar fi perfectă. De acolo aș vedea mult mai bine.

Luis se încruntă.

— Am stabilit să rămân în mașină.

— Da, dar uită-te la poteca până acolo. Sunt tufișurile alea... N-o să mă vadă apropiindu-mă, insistă Phoebe. Iar locul de joacă e chiar aglomerat.

Îi trage un ghiont lui Knox.

— Îmi dai hanoracul tău?

— Ah, bine.

Se dezbracă având un aer amuzat și i-l dă. Phoebe își pune hanoracul gri, uzat, peste tricoul roz și îi trage fermoarul.

— Miroase frumos, spune ea. Tocmai l-ai spălat?

— Nu, spune Knox, cu un aer vinovat. Nu de ceva vreme. Scuze.

— Mă rog, înseamnă că miroși frumos, atunci.

Își trage gluga și își îndeasă buclele înăuntru.

— Uite, m-am deghizat perfect. Și sunt scundă, pot fi luată oricând drept un copil.

Luis e tot încruntat.

— Vin cu tine.

Phoebe clatină din cap.

— Tu ieși prea tare în evidență și te și știe, te-a mai văzut. Îl iau pe Knox, mai bine.

— De ce nu?, mormăie Knox. Eu sunt ușor de trecut cu vederea.

Îmi mușc buzele și mă uit la foișor. Tipul a început să bată pasul pe loc, neliniștit.

— Chiar nu știi, Phoebe. Oricine ar fi tipul ăsta, îmi dă fiori. Poate ar trebui să plecăm, pur și simplu.

— Nu fără să apuc să-l văd. Trebuie să știu dacă-i Derek.

Îl apucă pe Knox de mânecă.

— Vii sau ce faci?

— Normal că vin, suspină Knox și se întoarce spre mine. Ne dai un mesaj dacă se mișcă de acolo, bine?

— N-o va face. N-o să ne vadă venind, spune Phoebe, încrezătoare.

Poate că are dreptate, dar stomacul tot îmi tresaltă de teamă când ea și Knox ies din mașină. Le pierd urma imediat ce o apucă pe cărarea mărginită de copaci, apoi îi zăresc făcând din mână de la locul de joacă.

— E greșit ca naiba, mormăie Luis de lângă mine. Așa mergeau lucrurile și anul trecut, când tu și Bronwyn luaserăți urma lui Simon?

— Nu chiar, îl lămuiesc. N-am făcut decât chestii pe internet. Bronwyn a urmărit un tip la un moment dat, dar era inofensiv. În cele din urmă, chiar ne-a ajutat.

Tresar când îmi vibrează telefonul. Este un mesaj de la Knox.

Am ajuns.

— Au reușit, îi spun lui Luis.

E Derek?

Încă nu s-a uitat. Binoclului meu i s-a desprins o lentilă și încercăm să opunem la loc.

— Au dificultăți tehnice legate de binoclu, îi povestesc lui Luis, care zâmbește.

— I-a lăsat echipamentul în pană. Mereu se întâmplă la momentul cel mai nepotrivit.

Dau din cap și mă gândesc să fac și eu o glumă, dar apoi devin super conștientă că sunt pentru prima dată singură cu Luis, de la meciul lui

Cooper când am țipat la el. Ne-am tot dat mesaje de atunci și mi-a acceptat scuzele. Dar nu am apucat să-i spun chestiile cu adevărat importante – așa pățesc mereu.

— Deci, spun eu, în același timp în care el zice: *Uite...*

— Spune, zicem amândoi în același timp, după care izbucnim în râs.

Îmi adun curajul și încep:

— Hai că spun eu prima.

Pentru că dacă el va spune ceva ce nu vreau să aud, nu voi apuca să mai zic povestea mea. Și, deși inima parcă îmi iese din piept de emoție, tot vreau să știe care-i faza cu mine.

— Bine, zice el.

Trag adânc aer în piept.

— Voiam să-ți povestesc despre chestiile pe care le-am spus la meci...

Gâtul mă ustură și parcă nu mai am aer. Am început oricum greșit, fiindcă Luis clatină din cap.

— Ți-am zis, uită de aia.

Își trece degetele de-a lungul brațului meu. Am acolo o vânătaie care a început deja să se estompeze.

— Mi-am dat seama. Nu erai în apele tale.

— Nu doar atât. Adică da, nu eram, dar nu e singurul motiv pentru care am fost necioplită.

Degetele lui sunt tot acolo, iar căldura pielii lui o încălzește și pe a mea, împiedicându-mă să gândesc. Doar câteva propoziții mai am să-i spun, totuși...

— Am fost, ăă, geloasă.

Nu-l pot privi în ochi, așa că îmi fixez privirea pe bordul mașinii.

— Te văzusem cu Monica, și am devenit geloasă fiindcă părea că voi doi ați ieșit împreună și... aș fi vrut să fiu în locul ei. Pentru că te plac, Luis. De ceva vreme.

Iată. Am spus-o.

Trag repede aer în piept, fără să-l privesc, apoi adaug

— E în regulă dacă tu nu simți la fel, pentru că putem fi mai departe prieteni, iar eu nu mă voi comporta ciudat...

— Oho, stai așa, mă întrerupe. Pot să răspund, înainte să o faci tu în locul meu?

— Ah.

Fața îmi ia foc și fixează iarăși cu privirea bordul mașinii, surprinsă că nu se mișcă cifrele de acolo, de cât de intens mă uit la ele.

— Da, sigur. Scuze.

Degetele lui Luis coboară și se înlanțuie cu ale mele.

— Uită-te la mine, spune încet.

Întorc capul, și întâlnesc expresia lui blândă, deschisă. Poate că mai există o speranță.

— Și eu te plac, Maeve, spune, cu ochii fixându-i pe ai mei. De ceva vreme.

Inima îmi sare o bătaie, apoi se umple de fericire.

— Oh, spun.

Nu-mi mai amintesc niciun alt cuvânt.

— Așadar, ar trebui să facem ceva în legătură cu asta? Sau preferi să mă torturezi în continuare de la distanță?

Am un zâmbet cât întreaga față.

— Da, ar trebui, spun. Să facem ceva, adică.

— Bine, zice Luis.

Îmi atinge fața și se apleacă spre mine. Închid ochii, simt o căldură în vene și aștept ca buzele lui să le atingă pe ale mele, dar apoi ceva îmi bâzâie în poală. Tresărim, iar el se trage deoparte.

— Mama naibii, exclam, plină de frustrare. Am și uitat că suntem la pândă.

Luis râde.

— Nu se plictisește omul niciodată cu tine. Ce se întâmplă?

Citesc mesajul de la Knox, clipesc, apoi îl mai citesc o dată.

— Phoebe spune că nu e Derek.

— Serios?, întreabă Luis, surprins. Atunci, cine e?

— Nu știe. Spune că nu l-a mai văzut niciodată.

— Ciudat, zice Luis, încruntându-se.

Telefonul îmi bâzâie – alt mesaj de la Knox.

Tipul pleacă.

— Ah! spun și-l apuc pe Luis de braț.

Silueta din foișor, pe care o urmărisem, acum este mult mai aproape de noi.

— El e.

Tipul Preocupat taie drumul prin iarbă și trece pe lângă locul de joacă, dar nu privește în direcția în care se află Phoebe. Se îndreaptă spre ieșirea parcului. E clar același tip care l-a înfruntat pe domnul Santos cu câteva săptămâni în urmă.

Dintre cele două drumuri de ieșire, îl alege pe cel care trece chiar pe lângă mașina mea.

— La naiba, vine înapoi, spun și îmi las capul în jos, să nu mi se vadă fața.

E drept, m-a văzut doar fugitiv la Café Contigo, dar e mai bine să fiu prevăzătoare.

— Lasă-te în jos, Luis, îi spun, dar el, dimpotrivă, ridică privirea și mijește ochii la individ. Termină! Nu-l lăsa să te vadă, o să te recunoască!

— Și ce dacă?, întreabă Luis.

Jur, poate că este el cel mai sexy băiat pe care l-am văzut vreodată, dar e complet inutil în misiuni de spionaj.

Și-a lungit gâtul să-l vadă mai bine, iar Tipul Preocupat a ajuns chiar aici, în fața mașinii, așa că nu am altă soluție decât să-i acopăr lui Luis fața cu a mea și să-l sărut.

Bine, or mai fi fost și alte variante. Însă mi s-a părut cea mai atractivă.

Sunt într-o poziție incomodă, prinsă cu centura de siguranță, dar Luis se întinde și mi-o desface. Mă trage spre el, astfel că ajung în poala lui. Brațele îi sunt calde și puternice în jurul meu. Ne privim în ochi câteva secunde.

— Superbo, spune el, iar eu simt că mă topesc.

Apoi buzele lui se strivesc de ale mele și se întâmplă din nou – căldura, amețea, nevoia disperată de a fi cât mai aproape de el cu putință. Degetele lui s-au încălzit în părul meu, iar sărutul continuă la nesfârșit, până ce uit complet unde ne aflăm și de ce am venit aici.

Asta până ce aud o bătaie în geam.

Îmi revin brusc și ridic privirea, așteptându-mă să-l văd pe Tipul Preocupat uitându-se în jos la noi, însă e doar Phoebe, care face cu mâna și zâmbește. Knox a rămas la câțiva metri în urma ei, cu privirea la binoclu, pe care îl bagă la loc în geanta lui.

Nu-mi amintesc cum s-a întâmplat asta, dar la un moment dat se pare că Luis sau eu am dat scaunul pe spate, așa că acum suntem aproape în poziție orizontală.

— Ăăă, păi... spun eu, și caut butonul pe care să apăs pentru ca scaunul să revină la normal. Are și opțiunea asta, zic, netezindu-mi părul.

— E bine de știut.

Luis mă sărută pe gât, cu mâna fierbinte încă pe talia mea.

— Mulțumesc pentru demonstrație.

— Nicio problemă. Fac asta pentru toată lumea. E important să știm cum funcționează un vehicul.

Apoi îi strâng degetele.

— Continuăm altă dată?

Îmi zâmbește și îmi strânge și el mâna.

— Categorie.

— Așa, spune Phoebe, deschizând ușa și urcând în mașină.

Încă are gluga hanoracului lui Knox trasă pe cap, cu șireturile bine strânse. Ajunge și Knox și intră în mașină, mai departe preocupat de binoclul său. Sunt convinsă că n-a apucat să vadă ce făceam eu și Luis aici.

— În mod oficial pot să vă spun că nu l-am mai văzut pe tipul ăla în viața mea. N-am idee cine este.

— Și acum ce facem? Oare ar trebui să... încep eu.

— Căcat, uite-l că vine!

O trage pe Phoebe spre el, iar Phoebe scâncește, surprinsă. Mă las în jos, în timp ce Luis – evident – rămâne tot cu capul ridicat. Chiar nu se pricepe deloc să se ascundă.

— Scuze, face Knox, dându-i drumul lui Phoebe. Dar chiar trecuse pe lângă mașina noastră. Nu vă faceți griji, nu s-a uitat înapoi.

Phoebe se apleacă și se uită prin parbriz.

— Mașina aia albastră, în aia s-a urcat?

Knox încuviințează.

— Urmărește-l. Să vedem ce face ciudatul ăsta când nu hărțuiește fete pe care nici măcar nu le cunoaște.

Capitolul douăzeci și patru

Knox

Joi, 26 martie

La câteva ore după ce am plecat din parc, avem deja un număr de înmatriculare, o adresă și un nume. Mă rog, un fel de...

— Mașina este înregistrată pe numele David Jackson, mă anunță Maeve, cu ochii pe ecranul laptopului. Poate că acest David este același cu Tipul Preocupat?

Stăm la masa din bucătăria mea, după ce i-am dus pe Luis și Phoebe unde aveau treabă. Părinții mei au ieșit să ia cina cu vecinii lor, iar noi mâncăm tăitei prăjiți în unt și rondele de morcovi, pentru că astea sunt limitele repertoriului meu culinar. Nu sunt Luis, și m-am împăcat cu asta. Nu semăn cu Luis din niciun punct de vedere.

Mda, am văzut ce s-a întâmplat în mașină. Încerc să mă bucur pentru ei. Nu e ca și cum m-a cuprins brusc gelozia. Doar că... mi-aș dori ca măcar o dată în viață, cineva să aibă față de mine genul ăla de pasiune.

Dar poate că li se întâmplă numai tipilor ca Luis.

— Minunat, spun, deblocându-mi telefonul ca să intru pe Instagram. E un nume nu tocmai comun. Dacă o să-i dau o căutare, voi primi... prea multe ca să le pot număra.

Maeve se încruntă.

— Dacă îl caut pe Google și tastez și numele orașului... hmm, nimic interesant.

Am urmărit mașina albastră până la o fermă micuță din Rolando Village. Am căutat în lista de adrese a orașelului și am găsit că aparține unui cuplu, Paul și Lisa Curtin. Maeve crede că este de închiriat.

— Există un dentist prin apropiere cu numele David Jackson. Are recenzii extrem de proaste pe Yelp.

— Păi, Tipul Preocupat nu pare prea manierat, deci nu-l văd în postura de medic priceput și înțeleghător. Dar mi se pare un pic prea tânăr ca să fi terminat facultatea de stomatologie.

Maeve mușcă dintr-un rondel de morcov și Fritz, care stă între noi, ridică plin de speranță capul.

— Nu ți-ar plăcea morcovii, îl asigură ea, mângâindu-l pe cap.

Câinele nu pare convins. Mă trag mai spre el, ca să mă pot uita mai bine la laptop, iar Maeve îl îndreaptă spre mine.

— Acest David Jackson are vreo cincizeci de ani, spune ea. Mai e unul care tocmai s-a pensionat de la o companie de distribuție de gaze... Toți sunt în vârstă.

— Poate că David Jackson este tatăl Tipului Preocupat, spun. Mașina îi aparține tatălui, iar fiul o împrumută din când în când?

— Ar putea fi așa. Dar nu ne ajută prea tare.

Maeve pare să cadă pe gânduri.

— Știi, mi-aș dori ca Phoebe să vorbească cu mama ei despre ce se petrece.

Pe drumul înapoi din Rolando Village, cu toții am încercat s-o convingem pe Phoebe să-i spună doamnei Lawton despre Tipul Preocupat și despre mesajul primit de la el. Phoebe nici n-a vrut să audă.

— Maică-mea are destule pe cap, a insistat ea. În plus, e clar că m-a confundat. Individul ăsta caută o altă Phoebe.

Înțeleg că își dorește să creadă asta. Și sper să fie adevărat. Dar, dacă e așa, mi-e teamă pentru ce o așteaptă pe cealaltă Phoebe...

Pe laptopul lui Maeve apare o notificare.

Site-ul pe care îl urmărești are postări noi.

Dumnezeule, și-a pus PingMe la *orice*. Mi se pune un nod în gât când văd că alerta este pentru acel forum unde oamenii fac planuri de răzbunare. Mai degrabă l-aș mai căuta pe David Jackson pe diferite platforme social media timp de câteva ore, în loc să mă scufund iarăși în gaura aia de șarpe.

Apoi, imediat, apare un mesaj:

Să te ia dracu', Phoebe, că n-ai venit.

Mda ți-am folosit numele real.

Am avut o ÎNȚELEGERE – Darkestmind

Îmi pică falca, iar Maeve se întoarce spre mine, cu ochii mari.

— Oh, Doamne, spune ea.

Fritz scâncește încetișor, nu-i place tensiunea din vocea fetei.

— Nu are cum să fie o coincidență. Îți dai seama ce înseamnă?

Îmi dau, în cele din urmă. Am ironizat-o mereu pe Maeve că urmărirea forumul acela, pentru că nu credeam să fie vreo legătură între aberațiile de acolo și ceea ce se petrecea în liceul nostru. Acum, mesajele astea sunt ca un pumn în față, demonstrându-mi cât de tare m-am înșelat.

Îi arăt spre username-ul de pe ecranul din fața noastră.

— Înseamnă că Darkestmind și Tipul Preocupat sunt una și aceeași persoană.

— Nu doar atât, zice Maeve, repede. Mereu am crezut că Darkestmind este persoana din spatele jocului Adevăr sau Provocare. Mai ții minte? spusese chiar și *tic-tac*, așa cum încheia de fiecare dată Necunoscutul. Deci, dacă am dreptate, Tipul Preocupat este și Necunoscutul. Toți trei sunt una și aceeași persoană.

— Rahat.

M-am uitat la cuvintele de pe ecran prea mult, și acum literele au început să joace în fața ochilor mei.

— Deci, vrei să spui că noi l-am urmărit cu mașina pe individul care a organizat jocul în liceul nostru?

— Cred că fix asta am făcut, spune Maeve. Și, în mod cert, nu învață la Bayview High. Știam eu că nu e Matthias, adaugă ca pentru ea. Mi-am dat seama că vizibilitatea pe care a obținut-o după ce s-a asociat cu *Simon* Spune l-a înspăimântat.

— Bine, dar... Despre ce dracului vorbește individul ăsta? Spune că el și Phoebe au avut o înțelegere. O înțelegere legată de ce anume? Să-i distrugă ei viața la liceu? Nu are niciun sens.

— Nici eu nu pricep partea aia, mormăie Maeve. Crezi că e posibil ca ea să ne ascundă ceva?

— Ca de pildă ce?

Ridică un umăr, confuză.

— De pildă, poate îl cunoaște pe tip, dar au un trecut dubios și nu vrea să ne împărtășească nimic. Tipul ăla... chiar părea pus pe răzbunare, de parcă voia sânge.

Parcă voia sânge. Cuvintele astea mă lovesc în moalele capului și mă ridic imediat de pe scaun.

— Stai așa. Tocmai m-am gândit la ceva. Să presupunem că avem dreptate și Tipul Preocupat este același cu Darkestmind și cu Necunoscutul. Să păstrăm o singură poreclă, ca să nu ne încurcăm. Zic să-i

spunem Tipul Preocupat, îl descrie cel mai bine. În plus, eu i-am dat numele ăsta. În orice caz... Tipul Preocupat avea ceva de împărțit cu Brandon?

Fac un gest spre ecran.

— Vreau să zic, e un forum dedicat răzbunării, nu? Nate crede că a intervenit cineva la șantierul de construcții, a umblat la schele. Tipul Preocupat i-a întins lui Brandon o cursă și l-a atras acolo. Poate chiar teoria mea fusese reală și i-a făcut rău lui Brandon în mod intenționat.

— Dar de ce?, întreabă Maeve. Poate era gelos? Fiindcă Brandon se cuplase cu Phoebe? Jocul a început cu o bârfă despre Phoebe și Derek, la urma urmei, continuă ea, mângâindu-l pe Fritz pe cap. Poate că individul nu poate suporta ca Phoebe să fie cu altcineva.

— Poate, zic, gândindu-mă la toate aspectele în timpul ăsta. Dar tu nu ai fost cu Phoebe la locul de joacă – părea cu adevărat că nu-l cunoaște.

Telefonul lui Maeve sună, întrerupându-mă.

— E Phoebe?

Fața lui Maeve se schimbă complet, iar obrajii i se înroșesc, de parcă i-a injectat cineva pe loc cu vin rose.

— Nu, spune ea și începe să scrie un mesaj. O să... o să răspund repede.

— Zi-i lui Luis că îl salut, spun eu.

Fritz e nemulțumit că nu-l mai mângâie, o împinge ușor cu capul pe coapsă, apoi, resemnat, se trânteste la loc pe podea.

Ochii îmi cad pe geanta pentru laptop a mamei, rămasă pe un scaun din bucătărie. La jobul ei, treaba pe care o face nu se termină odată ce pleacă de la birou – uneori, o găsesc cu laptopul în brațe și noaptea, lucrând la un caz.

Acum, ea și tata sigur vor mai fi plecați cel puțin o oră.

Când Maeve termină într-un final cu telefonul, spun:

— Poate am privit problema din unghiul greșit încă de la început.

— Hmm? Ce problemă?

Pare în continuare puțin detașată, amețită.

— Întrebai mai devreme de ce Tipul Preocupat l-ar urî pe Brandon, îi amintesc. Și poate că ar trebui să ne întrebăm ce o fi făcut Brandon în așa fel încât cineva să-l urască îndeajuns încât să-l vrea dispărut din peisaj?

Maeve ridică o sprânceană.

— Nu pricep.

— Mă gândesc la o conversație pe care am auzit-o din greșeală, între taică-miu și maică-mea. Nu ți-am spus despre ea, pentru că pe atunci eram certați, dar m-am tot gândit... Părinții mei spuneau că ar fi o ironie ca domnul Weber să dea în judecată șantierul, după ce un proces care a avut de-a face cu Brandon și compania unde lucrează mama s-a încheiat cu trei ani în urmă. Iar tata a spus că decizia finală nu a fost una bună, că i-a arătat unui copil ca Brandon că acțiunile greșite nu au consecințe. Când i-am cerut lui taică-miu detalii, nu a vrut să le dea, a spus că-i o chestie confidențială. Dacă am ști exact ce s-a întâmplat atunci, am afla și dacă Brandon a supărat pe cineva.

— Și ai de gând s-o întrebi pe mama ta?

— Nu are rost. Nu mi-ar spune.

— Și dacă îi povestești ce se întâmplă?, întreabă Maeve, arătând spre laptop. Vreau să spun că tatăl tău oricum crede că accidentul a fost dubios, nu? Dar nu știe despre joc, și despre cum Brandon poate că a fost trimis intenționat pe șantier. Noi suntem singurii, în afară de Sean, Jules și Monica, care știm toată povestea, pentru că noi am văzut filmul din telefonul lui Sean.

Înghit să-mi alung nodul din gât.

— Am putea, presupun. Dar ideea e că... pe scurt, tata crede că sunt un idiot. Nu, pe bune, chiar asta crede. Și dacă merg la el cu povestea asta, despre jocuri de adolescenți, prin mesaje, postări pe forumuri, despre un ciudat pe care l-am urmărit până la parc? N-o să mă ia nici într-un milion de ani în serios.

— Bine, zice Maeve, lăsându-mi totuși impresia că ar vrea să mă contrazică. Atunci va trebui doar să așteptăm și să vedem dacă părinții tăi reușesc să facă legăturile pe cont propriu. Ei sunt profesioniștii, la urma urmei.

— Nu vreau să aștept, spun. Vreau să știu ce a făcut Brandon în urmă cu trei ani atât de rău încât s-a ajuns în instanță la o înțelegere pentru a fi păstrat secretul.

Mă aplec și iau geanta cu laptopul maică-mii, punând-o pe masă între mine și Maeve.

— Asta e computerul pe care lucrează mama. Are aici toate chestiile de la muncă.

Maeve pare speriată.

— Sugerezi... să intrăm în el fără acordul ei? Ca hackerii?

— Nu. Ar fi ridicol. Sugerez să o faci tu. Eu nici măcar nu mă pricep.

Deschid geanta și scot un laptop care pare să dateze din vremuri antice, apoi îl împing spre ea.

Maeve ezită, cu ochii larg deschiși.

— Chiar vrei să fac asta?

Ridic sprâncenele.

— Poți?

— Dacă pui problema așa... provocare acceptată! spune Maeve.

Deschide laptopul fără să mai aștepte altă invitație.

— Dacă mama ta folosește o versiune mai veche de Windows, ar putea fi niște probleme la logare. Dar, înainte de orice, care-i anul în care s-a născut Kiersten?

Îi spun, iar ea murmură:

— Hmm, nu, nu este asta parola... Dar Katie?

Nu funcționează, și Maeve se încruntă.

— Mai am doar șase încercări, apoi mă blochează. Kelsey e născută la un an după Katie?

— Da, dar...

Mă opresc când ea rânjește satisfăcută, întorcând ecranul spre mine. Acolo a apărut o poză a întregii noastre familii, dintr-o excursie făcută pe munte.

— Glumești. Chiar a mers?

— Părinții nu prea se împacă cu tipurile complicate de siguranță cibernetică, spune Maeve calmă, întorcând din nou laptopul spre ea. Bun, hai să găsim orice are legătură cu Brandon Weber.

Tastează ceva, apoi se lasă pe spate, sprijinită de spătarul scaunului.

— Nimic. Poate doar Weber.

Tastează din nou, pe urmă se strâmbă.

— Vai, sunt atât de multe... Avem parte de blestemul numelor comune în ultima vreme. Sunt email-uri, numere de telefon, diferite chestii.

Continuă să caute, în timp ce eu bag farfuriile în mașina de spălat vase, apoi mai torn Sprite în pahare. Îl beau pe al meu cât ea lucrează.

— Cred că mi-am dat seama cum listează mama ta documentele. Cazurile sunt puse într-un sistem conectat, așa că dacă voi căuta prin ele

numele Weber... iată, numărul fișierelor este ceva mai mic. Spui că s-a întâmpnat în urmă cu trei ani ceea ce căutăm noi, nu?

— Mda. Când mama a început să lucreze la Jenson & Howard.

Degetele îi aleargă pe taste și zâmbește tot timpul.

— Perfect, am restrâns rezultatele la două documente. Hai să-l deschidem pe primul. E protejat de parolă, dar...

Fritz ridică brusc capul și latră nervos, apoi o zbughește spre ușă.

Eu și Maeve înghețăm, mai puțin privirile noastre – ne uităm unul la celălalt cu o panică identică. Singura dată când Fritz se mișcă de la locul lui este atunci când o mașină oprește în fața casei noastre.

— Mi-ai spus că părinții tăi sunt plecați până târziu! șuieră Maeve.

Începe să închidă toate fișierele de pe computer, în vreme ce eu mă ridic și merg după Fritz. E agitat în continuare, așa că îl apuc de zgardă și trag cu ochiul afară. Sunt niște faruri aprinse, dar mai mici decât cele pe care mă așteptasem să le văd.

— Stai așa, îi spun lui Maeve, din ușă. Nu închide laptopul încă. E Kiersten.

Maeve se oprește, nehotărâtă.

— Păi și ea ar fi OK cu ce facem?

— Nu, la naiba. Dar îi pot distra atenția câteva minute. Trimite-ți pe email tot ce ai găsit, bine? apoi vino în fața casei, după ce termini.

Deschid ușa suficient cât să pot ieși, dar să nu țâșnească și câinele afară, apoi alerg în jos pe treptele din față. Kiersten coboară din mașină.

— Salut! strigă ea și agită mâinile în aer. Eram prin apropiere, cu o chestie legată de job, și am vrut doar să...

Înainte să apuce să termine, o îmbrățișez atât de strâns și brusc, încât aproape o dărâm.

— Mă bucur așa mult să te văăăd! urlu.

— Ăăă, păi, bine. Uau, zice ea și mă bate ușor pe spate. Și eu mă bucur să te văd. Dar poți să-mi dai drumul acum.

Mă împinge, practic îmi trage un pumn în umăr.

— Pe bune. Deși îți mulțumesc pentru primirea entuziastă.

— Eu îți mulțumesc, zic și o îmbrățișez din nou. Pentru că ne onorezi cu prezența ta.

— Pentru ce? Ce vrei să zici... Knox, cumva ești *beat*?

Mă adulmecă zgomotos, apoi îmi trage cu degetele în jos pleoapa ochiului stâng.

— Sau te-ai drogat? Ai luat ceva?

Ce naiba tot face Maeve atâta înăuntru?

— Sunt în regulă, spun și mă trag înapoi câțiva pași, în sfârșit. Sunt doar bucuros să te văd, pentru că voiam...

Îmi scotocesc creierul în căutarea unui subiect care să capteze interesul lui Kiersten îndeajuns încât să uite că o țin în fața casei, în loc să intrăm.

Deja pare că își pierde răbdarea.

Suspin și spun:

— Vreau să-mi dai un sfat legat de relații.

Fața lui Kiersten se luminează brusc și ea își împreunează palmele.

— *În sfârșit.*

Chiar atunci iese și Maeve din casă, cu rucsacul aruncat pe un umăr.

Kiersten face ochii mari și se întoarce spre mine cu o expresie plină de speranță.

— Nu această relație, mormăi eu. Suntem în continuare doar prieteni.

— Ce păcat, oftează Kiersten, apoi o îmbrățișează pe Maeve.

Când trece pe lângă mine, Maeve îmi șoptește că a luat tot ce avea nevoie. Sper să merite ceea ce a găsit, pentru că urmează să plătesc cu o oră din viața mea chestia asta. Cel puțin o oră de discuții cu sora mea.

Capitolul douăzeci și cinci

Phoebe

Joi, 26 martie

Când ajung acasă, maică-mea e plecată la o adunare a planificatorilor de nunți. Mi-a lăsat un bilet pe masa din bucătărie:

Emma tot nu se simte bine. Owen a mâncat și ți-am lăsat și ție ceva în frigider. Te ocupi tu de el, să-și facă temele?

Las biletul din mână, cu un oftat. Le-am spus prietenilor mei că nu-i voi povesti mamei ce s-a întâmplat la Café Contigo și la Callahan Park și am vorbit serios. Dar o parte nu tocmai neînsemnată din mine a obosit să se comporte ca și cum eu aș fi părintele. Știu că nu este vina maică-mii, știu asta. Face și ea tot ce poate. Dar mă doare să-mi amintesc cum era pe vremuri, când mă ghemuiam în poala ei și îi spuneam toate problemele mele. Era atât de *bine* să mă eliberez de tot chinul.

Însă erau probleme copilărești, dacă mă gândesc acum. Genunchi învinețiți, jucării stricate. Nici nu aș ști de unde să încep, dacă ar fi acum să-i povestesc ultimele șase săptămâni din viața mea. Sau a Emmei. Indiferent ce se întâmplă cu sora mea, un lucru-i clar – nici ea nu are pe nimeni în care să se poată încrede.

E al naibii de trist că nu ne putem confesa una celeilalte.

În apartament e liniște, se aud doar sunete slabe din camera lui Owen, care are pornit un joc video, și zumzetul mașinii de spălat vase. Singura chestie pe care o avem în plus aici, față de vechea noastră casă, este mașina de spălat vase, care acum chiar merge. Înainte, spălam farfuriile de mână și abia apoi le băgăm la mașină, chestie care-l amuza pe tata.

— Asta e cel mai scump uscător de farfurii, glumea el.

De câteva ori a încercat să o repare, dar îndemânarea lui proverbială nu mai funcționa când venea vorba de mașina aia. Ultima dată când încercase, se fisurase furtunul și ne umpluse bucătăria de apă.

— Ar trebui să ne luăm o mașină nouă de spălat vase, îi spusese eu, ajutându-l cu gălețile în care strângeam apa.

Nu prea mă gândeam la bani, pe atunci. O mașină de spălat vase mi se părea la fel de scumpă ca o pereche de teniși.

— Niciodată, zâmbise tata. Mașina asta și cu mine purtăm un război al nervilor. Într-o zi, o voi înfrânge și o voi supune.

Acum realizez că nu ne puteam permite una nouă. După ce el a murit, brusc nu ne-am mai permis *nimic* – mama ne-a dus la Disneyland, deși eram prea mari pentru asta, cu excepția lui Owen. În noaptea aia, mama a plâns în pernă, la hotel. Aveam haine și telefoane noi, iar mama își luase o mașină nouă, pentru ca eu și Emma să o conducem pe a ei. Totul era perfect și strălucitor, iar noi nu ne dorisem nimic din lucrurile alea, așa că nu ne-a deranjat prea tare când ele au încetat să mai vină.

Dau ușor cu piciorul în noua noastră mașină de spălat vase. O urăsc.

Nu mi-e foame, așa că deschid dulăpiorul de sub chiuvetă și fac noul meu ritual – verific stocul de alcool al maică-mii. Aseară, mai era aici o sticlă singuratică de tequila. Azi a dispărut. E aproape șocant cum mama nu s-a prins ce se petrece cu Emma, dar, la urma urmei, Emma ne-a câștigat tuturor încrederea de-a lungul timpului. Nici eu nu aș ști, probabil, dacă nu aș împărți camera cu ea. Nu aș avea greața și apăsarea asta de fiecare dată când pășesc în apartament.

Nu știu niciodată ce o să găsesc aici. Și nici cum aș putea îndrepta lucrurile.

Totuși, probabil acum se va sfârși totul, din moment ce proviziile de alcool ale maică-mii s-au terminat. Sora mea introvertită și distantă nu are relațiile necesare ca să mai facă rost de băutură. Cu un oftat, închid dulăpiorul și merg în camera noastră, să văd ce face. Sunt șanse mari să fi lăsat iarăși dezastru și să fiu nevoită să curăț în urma ei.

Când deschid ușa, mă lovește un zgomot ciudat, înfundat – pare că ar fi cineva care se îneacă.

— Emma? Ești bine?

Stă pe pat, întinsă, și tresare din când în când. Întâi mă gândesc că își trage nasul, ca și cum l-ar avea înfundat, dar apoi realizez – nu poate să respire. Are ochii închiși, buzele îi sunt albastre. Mă uit plină de oroare cum corpul îi este cuprins de convulsii.

— Emma! Emma, nu!

Cuvintele parcă mi-au fost smulse de cineva din piept. Mă reped și o apuc de umeri, aproape alunecând pe sticla de tequila aruncată pe podea. O

întorc pe o parte. Scoate tot același sunet oribil, dar acum a apărut și un şuierat.

— Emma! urlu și o lovesc, panicată.

Apoi, trupul ei se contractă și un șuvoi de vomă îi țâșnește din gură, îmbibându-mi hainele și cearșaful.

— Phoebe?, întreabă Owen din pragul ușii. Ce se întâmplă?

Îi pică fața când o vede pe Emma.

— Ce... ce a pățit?

Emma scoate un râgâit, apoi se lasă pe pat, într-o stare ca de leșin. Îi ridic capul în așa fel încât să poată vomita, dacă va mai simți nevoia.

— Adu-mi telefonul, e pe masa din bucătărie. Sună la Salvare. Dă-le adresa noastră și spune că o tânără a suferit o intoxicație cu alcool. *Acum*, adaug, când văd că Owen nu se mișcă.

Apuc colțul cearșafului și șterg cu el buzele Emmei. Mirosul acru de vomă îmi întoarce și mie stomacul pe dos, mai ales când tricoul plin de resturi de mâncare mi se lipește de corp.

— Cum ai putut să faci asta?, îi șoptesc.

Pieptul i se ridică și coboară, dar încet. Buzele îi sunt tot albastre. Îi apuc încheietura și încerc să-i iau pulsul, dar de abia îl simt, de parcă nici n-ar fi, mai ales în comparație cu al meu, care a luat-o razna.

— Owen! Să nu închizi, adu-mi mie telefonul! urlu.

Owen se întoarce în dormitor, cu telefonul meu lipit de ureche.

— Doamna spune că o să vină repede cineva, scâncește el. De ce este intoxicată? Cine a intoxicat-o?

— Nimeni, îl reped eu.

Mă rog, nu chiar la propriu. Nu știu cine i-a otrăvit mintea săptămânile astea, dar încep să cred că nu a fost Derek. Dacă Emma a reușit să nu se dezintegreze după ce a aflat că m-am culcat cu Derek, sigur nu ar fi ajuns în pragul sinuciderii doar pentru câteva mesaje primite de mine pe Instagram, cărora nici nu le-am răspuns. Trebuie să fie altceva la mijloc.

Întind mâna spre fratele meu.

— Dă-mi telefonul.

Mi-l dă, iar eu îl ridic la ureche.

— Vă rog, ajutor, nu știu ce să fac! spun eu, tremurând. Am întors-o pe o parte și a vomitat, acum nu se mai îneacă, dar nici nu se mișcă. De abia respiră, și eu nu pot, nu știu...

— În regulă, scumpo. Ai făcut bine. Acum ascultă-mă, ca să te pot ajuta.
Vocea de la celălalt capăt pare că nu spune nimic cu sens, dar e liniștitoare măcar.

— O ambulanță este deja pe drum. Îți voi pune câteva întrebări, apoi vom ști ce poți face până vor ajunge medicii. Suntem împreună în asta, bine?

— Bine, spun.

Lacrimile încep să-mi curgă pe obraji și trag puternic aer în piept, să mă liniștesc. Încerc să mă concentrez pe vocea femeii și să țin departe cele două întrebări care nu-mi dau pace.

A mea: *Cum ai putut să faci asta?*

Și a lui Owen: *Cine a intoxicat-o?*

Capitolul douăzeci și șase

Maeve

Vineri, 27 martie

Sora mea mă strivește, dar în cel mai plăcut mod posibil.

E vineri după-amiază și de abia m-am întors de la școală de jumătate de oră. Bronwyn, care tocmai a ajuns de la aeroport, mă ține strâns în brațe. Cu mâna pe care o am liberă, apăs telefonul pe ureche și mă chinui să descifrez ce încearcă Phoebe să-mi spună.

— Păi, asta e bine, nu?, întreb.

— Așa cred...

Phoebe pare epuizată. Când n-a apărut azi la școală, m-am îngrijorat că s-o fi întâmplat ceva legat de Tipul Preocupat. Knox și cu mine i-am tot trimis mesaje, și ea a răspuns în cele din urmă, anunțându-ne că este la spital, cu Emma. Fusesse acolo aproape toată noaptea trecută, până ce mama ei insistase să meargă acasă și să doarmă câteva ore.

Se întorsese lângă sora ei imediat ce se crăpase de ziuă.

— I-au pus perfuzii cu lichide, dar au scos-o de pe oxigen, spune Phoebe. Medicii spun că nu ar trebui să existe consecințe pe termen lung. Dar au adus în discuție un tratament pentru dependenți, pentru când va ieși din spital. La un centru de reabilitare sau ceva de genul. Nici măcar n-am înțeles prea bine.

— A spus Emma de ce a tot băut?, o întreb.

— Nu. Dar nici nu prea a fost trează.

Phoebe oftează lung.

— În familia asta, o nenorocire vine imediat după alta.

Mi se pune un nod în gât. Înainte să aflu ce a pățit Emma, mă mânca limba să-i povestesc lui Phoebe tot ce am aflat cu o seară în urmă despre Tipul Preocupat. Să o presez să se gândească dacă nu l-a întâlnit cumva în trecut, într-un context sau altul. Dar nu-i pot face asta acum.

Trebuie să luăm fiecare criză pe rând.

— Am cum să te ajut cu ceva?, o întreb.

— Mulțumesc, dar nu mă pot gândi la nimic anume. Ar trebui să fug. Trebuie să insist să mănânce și maică-mea ceva. Am vrut doar să-ți spun că Emma va scăpa cu viață.

O zice cu un fel de relaxare forțată, ca și cum ar fi ceva ce s-a știut de la bun început, dar eu mi-am făcut griji încă de când am primit primul ei mesaj. Nu mă puteam gândi decât că *Phoebe nu mai poate să piardă pe încă cineva*.

— Scrie-mi dacă te pot ajuta, spun, dar ea a închis deja.

Las telefonul din mână, ca să-mi îmbrățișez ca lumea sora. Mirosul de măr verde al șamponului ei este atât de familiar, încât mă relaxez cu adevărat pentru prima dată după multe zile.

— Bine ai venit acasă, îi zic, cu buzele lipite de umărul ei. Îmi pare rău că Bayview e tot un haos, din nou. Mi-a fost dor de tine.

Când îmi dă drumul din îmbrățișare, ne așezăm pe scaunul meu de la fereastră. Locul nostru obișnuit. E ca și cum ea n-ar fi plecat niciodată. Părinții noștri sunt încă la lucru, așa că în restul casei este liniște.

— Nici nu știu de unde să încep, ținând cont de tot ce s-a întâmplat pe aici, spune Bronwyn, așezându-se cu un picior sub ea.

Poartă colanți negri și un tricou mulat cu logo-ul celor de la Yale. O ținută foarte potrivită și confortabilă pentru zborul cu avionul, trebuie să recunosc.

— Măcar Emma este bine?

— Mda, Phoebe spune că își va reveni.

— Bun, zice Bronwyn, dând din cap. Orașul ăsta parcă se destramă. Iar tu...

Îmi apucă mana și mi-o scutura.

— Sunt supărată pe tine. M-am certat cu tine în capul meu toată săptămâna. Cum ai putut să nu-mi spui ce ți se întâmplă?

Fața ei e un amestec de afecțiune și reproșuri.

— Credeam că ne spunem totul una alteia. Dar nu am avut nici cea mai vagă idee despre ce ți se întâmplă până ce nu s-a terminat.

— S-a dovedit a fi nimic, până la urmă, zic, însă ea îmi scutură mâna și mai tare.

— Să-ți petreci săptămâni întregi temându-te că ești la un pas de moarte nu înseamnă *nimic*. Dacă ai fi pierdut timp în care ai fi putut începe un tratament esențial? Nu poți face asta, Maeve. Nu-i corect față de nimeni.

— Ai dreptate. Am fost...

Ezit, privind degetele noastre înlănțuite, căutându-mi cuvintele.

— Chestia e că probabil nu am crezut niciodată că voi apuca să termin liceul fiind în viață. Așa că am încercat să nu prea mă atașez de oameni sau să-i las să se apropie de mine prea tare. Era mai ușor pentru toată lumea în felul ăsta. Dar cu tine n-am putut să o fac. Nu m-ai lăsat. Mereu mi-ai fost aproape, ai fost chiar acolo, m-ai făcut să simt lucruri.

Bronwyn scoate un suspin, ca și cum ar fi gata să înceapă să plângă, și îmi strânge mâna mai tare.

— Cred că, după ce ai plecat, mi-a lipsit ce însemnai pentru mine.

Bronwyn plânge de-a binelea acum, și încep și eu. Ne agățăm una de alta câteva minute și lăsăm lacrimile să curgă. Parcă mi se curăță sufletul de luni întregi de regrete pentru ce aș fi putut face diferit, spune diferit. *Nu poți schimba trecutul*, îmi zisese Luis în seara în care îmi gătisese ajiaco în bucătăria de la Café Contigo. *Dar poți să te străduiești să faci mai bine data viitoare.*

Și chiar așa voi face. Nu voi mai răsplăti iubirea celor din jur cu o indiferență mimată din partea mea. Nu mă voi mai preface că nu-mi prețuiesc viața și oamenii din ea. Nu mă voi mai minți, încercând să mă conving că nu le voi sfâșia inimile dacă s-ar întâmpla tot ce este mai rău.

Bronwyn se desprinde de mine în cele din urmă, ștergându-și ochii.

— Jură-mi că nu mai faci așa ceva.

Îmi trec degetul de două ori peste piept.

— Jur, și sper să nu mor dacă nu mă țin de cuvânt.

E promisiunea pe care ne-o făceam în copilărie, modificată de Bronwyn în felul ăsta, cu zece ani în urmă, după ce petrecusem o perioadă lungă în spital. Ea avea opt ani, eu aveam șapte.

Râde și își privește ceasul Apple.

— La naiba, e aproape patru. Nici n-am ajuns la partea mai palpitantă în care îmi povestești despre Luis, dar trebuie neapărat să merg la Addy. Facem repetiții pentru cina de dinainte de nuntă, am preluat și atribuțiile doamnei Lawton, ca ea să poată sta alături de Emma.

— Rămâi și la cină?, o întreb.

— Nu, o să plec după ce pun totul la punct cu Addy, iar apoi mă voi întoarce pentru petrecerea de după.

— Aveți nevoie de ajutor?, întreb, deși privirea mi-a fugit deja spre laptop.

Am tot încercat să deschid fișierele pe care le-am furat din laptopul mamei lui Knox înainte ca Bronwyn să ajungă acasă, dar nu am avut succes. Doamna Myers este mai atentă cu parolele legate de documentele de lucru decât cu cele pentru internet. Dar cred totuși că sunt destul de aproape.

— Nu, ne descurcăm noi două. Probabil că oricum ne agităm prea mult, dar nu vreau ca Addy să se simtă abandonată cu toate pe cap. Are cele mai bune intenții, însă nu e cea mai organizată persoană din lume.

— Îți vine să crezi că Ashton și Eli chiar se mărită mâine?, întreb eu. Uneori, am senzația că de abia s-au logodit.

— La fel și eu, spune Bronwyn. Viața are un ritm al naibii de rapid.

— Ai nevoie să te duc cu mașina până la Addy?

Buzele lui Bronwyn se rotunjesc într-un zâmbet.

— Are deja cine să mă ducă.

Îi urmăresc privirea pe fereastră, tocmai când o motocicletă oprește în fața casei noastre, și nu mă pot abține să nu râd.

— Bun, bun. Asta-i un déjà vu, clar.

Stăteam chiar în locul ăsta, prima dată când Nate a venit la noi. Bronwyn este topită când îl privește pe Nate scoțându-și casca.

— Care e treaba?

— L-am sunat după ce mi-ai povestit ce s-a întâmplat la meciul de baseball al lui Cooper. Când am auzit că a fost acolo pentru tine. După asta, toate chestiile în baza cărora ne certam au părut lipsite de importanță. Am ținut zilnic legătura de atunci. Ne-am uitat la filme împreună.

Ochii îi lucesc când se ridică și își netezește părul.

— În ciuda distanței, am mereu senzația că este chiar lângă mine. Nu am mai simțit asta de când am plecat.

— Hmm, interesant. Deci, dacă înțeleg eu bine, presupusa mea leucemie v-a readus unul în brațele celuilalt? Cu plăcere.

Bronwyn se încruntă.

— Nu e neapărat concluzia corectă.

Îi lovesc pantoful cu al meu.

— Ia uite cine păstrează secrete acum, Bronwyn. Și eu care credeam că trebuie să ne spunem totul.

Vocea mea nu-și poate ascunde totuși relaxarea, fiindcă nu aș avea cum să fiu supărată pe ea.

Obrajii i se înroșesc, dar nu-mi înfruntă privirea. În primul rând, pentru că nu-și poate desprinde ochii de pe fereastră. Nate așteaptă liniștit acolo, sunt convinsă că știe exact unde suntem. Nu se deranjează să vină până la ușă.

— Au fost doar câteva zile, spune ea. Nu am vrut să atrag ghinionul.

— Știi că e înnebunit după tine, da?, o întreb. Mai mult ca oricând? Practic, eu muream în fața lui, iar el nu se gândea la altceva decât la tine.

Bronwyn își dă ochii peste cap.

— Nu mureai.

— Ei bine, dar Nate nu știa asta, nu-i așa?

— Chiar îl iubesc, spune ea, încet.

— Spoiler: cu toții știm. Nu ne poți păcăli.

Îi trag un ghiont amical.

— Plimbare plăcută. Bănuiesc că aveți planuri pentru după cină, așa că ne vedem la petrecere.

Bronwyn pleacă, iar eu rămân la fereastră, privind-o. Nate coboară de pe motocicletă și o prinde în brațe. O ridică și o învârte în aer, apoi eu îmi întorc privirea, ca să le ofer intimitate când se sărută.

— Pe termen lung, spun ca pentru mine, în camera tăcută.

Capitolul douăzeci și șapte

Maeve

Vineri, 27 martie

— Oare există un termen pentru urmărirea urmăritorului unui amic de-al tău?, întreabă Knox, pe un ton meditativ.

— Urmărire reciprocă, spun eu, fără să ridic privirea din laptop.

— Astea sunt două cuvinte. Și sunt nepotrivite.

E aproape opt și jumătate, vineri seara, și stăm la o masă dintr-o cafenea din Rolando Village. Bronwyn este cu Nate, Luis muncește, părinții mei sunt la un eveniment caritabil, iar eu n-am suportat să mă perpelesc singură două ore la mine acasă, în timp ce așteptam petrecerea lui Ashton și Eli. Așa că l-am sunat pe Knox. Niciunul nu puteam să vorbim despre altceva decât despre Tipul Preocupat. Din vorbit am ajuns să ne urcăm în mașină, să conducem, și iată-ne aici.

Cafeaua este îngrozitoare în restaurantul ăsta, dar priveliștea e ce trebuie. Ne aflăm chiar vizavi de casa unde a intrat Tipul Preocupat, când l-am urmărit până aici din Callahan Park.

— Măcar stăm ceva mai liniștiți fiind siguri că e acasă, spune Knox.

Nu era nicio mașină parcată în fața casei respective când am ajuns, dar automobilul albastru a sosit doar câteva minute mai târziu și l-am urmărit pe Tipul Preocupat intrând singur în curtea fermei. Nu a mai ieșit de atunci.

— Știu, zic absentă, cu ochii la ecran.

L-am luat cu mine, ca să continui să lucrez la fișierele din computerul mamei lui Knox. Are și el adus aici propriul computer, iar acum îl caută pe Google pe David Jackson – fără rezultat.

Bea jumătate din paharul de Sprite dintr-o singură înghițitură și întreabă:

— La ce oră trebuie să plecăm ca să ajungem la petrecere, acolo unde o fi ea?

— Restaurantul Talia, pe Charles Street. Mai putem sta aici vreo douăzeci de minute.

— Minunat, spune el.

Pereții cafenelei sunt de un gri murdar, mesele și scaunele amintesc de cantina liceului, iar prăjiturile din vitrină par că au fost expuse acolo de ceva vreme. Barmanul cascadează în timp ce taie produsele scrise cu cretă pe tablă.

— Crezi că vine și Phoebe?

— Mă îndoiesc, spun. S-a cam mutat la spital zilele astea.

Brusc, documentul la care lucram se deschide și îi zâmbesc lui Knox triumfător.

— Am intrat! L-am deschis pe primul. Este... hmmm. Cred că nu e foarte relevant. Are legătură cu un caz încheiat, în care a fost implicat Grupul de Consultanță Weber Reed din Florida. Hai să mai încerc și cu altul.

— Bună treabă, Sherlock, zice Knox. Mi-aș dori totuși să avem noroc și în ce privește investigația asupra individului ăsta... Suntem chiar vizavi de el și încă n-avem idee cine este. Pe forumul ăla s-a mai scris ceva interesant recent? Sau ceva care să ne îngrijoreze?

Am mai primit notificări, dar sunt doar aberații ale unor persoane ascunse sub nickname-uri pe care nu le recunosc.

— Nimic de la Darkestmind, spun. A fost tăcut după acea postare despre Phoebe.

Knox se foiește pe scaun.

— Ce naiba mai scria în biletul ăla pe care l-a lăsat la Café Contigo, mai ții minte? Nu-l semnase cu o inițială sau ceva, nu?

— Nu, spun eu hotărâtă, apoi mă opresc.

Citisem biletul în grabă și eram și cam agitată.

— Cred că nu, dar stai să verific.

Îmi iau ochii de la ecran, pe care a apărut titlul ÎNȚELEGERE DIN PARTEA CORPORAȚIEI DE MANUFACTURĂ A GRANITULUI, EASTLAND, și scotocesc după telefon. Caut printre fotografii până găsesc.

— Am fotografiat biletul, îi zic lui Knox. Uită-te și tu.

Fața lui Knox devine palidă. Ridică brusc ochii spre mine.

— Ce mama naibii! De ce nu mi-ai arătat asta până acum?

Clipesc confuză. E supărat pe *mine*?

— Ce vrei să spui? Ți l-am citit la Café Contigo.

— Dar nu e același lucru! insistă el.

Scalpul începe să mă furnice de nerăbdare.

— Cum adică nu-i același lucru? Știi ce a scris în el.

— Dar nu știam cum *arată*.

— Nu pricep...

Îmi bagă telefonul sub ochi.

— Uită-te la font. La cum a fost scris biletul. Știi genul ăla de caractere care par a fi de mână, dar nu sunt? Le-am mai văzut înainte. Cel care trimite amenințări cu moartea la *Până la Proba Contrară* le folosește în scrisori.

— Ce?, întreb eu. Ce?!

— Mda... Stai așa, spune Knox.

Lasă telefonul meu și se întoarce la laptopul lui, cu degetele zburându-i pe taste.

— Sandeep credea că amenințările au legătură cu cazul D'Agostino, așa că o să... am niște chestii pe hardul D.

Întoarce spre mine ecranul.

— Aici e lista tuturor persoanelor implicate în cazul D'Agostino. O să-l caut pe David Jackson.

Tastează numele în bara de căutare, apoi ne ținem răsuflarea până apare rezultatul.

Nimic.

— Încearcă doar Jackson, spun.

Obținem imediat un rezultat: Polițistul Ray Jackson, acuzat. Bănuț de complicitate cu sergentul Carl D'Agostino în șantajarea și înscenarea de posesie de droguri, cu șaptesprezece victime nevinovate. Vârsta – 24. Statut: în închisoare, așteaptă să fie judecat.

— Ha, zic eu. Ray Jackson. Poate e înrudit cu David Jackson?

— Poate, spune Knox. O să caut și articole din presă, le am indexate. Să vedem dacă se menționează pe undeva familia.

Rămâne tăcut câteva minute, apoi întoarce din nou ecranul spre mine.

— Aici e vorba despre *Jackson și fratele său*.

O poză de pe un site de știri apare pe ecran, înfățișându-l pe care D'Agostino cu brațul pe după umerii unui tânăr care ține în mână o plăcuță.

— Îmi amintesc articolul ăsta, zice Knox. L-am citit împreună cu Bethany. E despre D'Agostino, care dădea niște premii celor cărora le fusese mentor.

Îmi arată intro-ul articolului.

Cu o săptămână înainte să fie arestat, polițistul Carl D'Agostino a înmănat diplome studenților de la Facultatea de Stat din San Diego, pentru

merite deosebite în comunitate.

— Bun, deci ăsta e D’Agostino, spun eu. Dar ce zice despre Jackson? Citim restul articolului, iar eu sunt mai rapidă.

Scot un suspin când găsesc informația.

— *În mod ironic, unul dintre tinerii premiați a fost Jared, fratele mai mic al lui Ray Jackson. În vârstă de 19 ani, eliberat condiționat după ce a fost găsit vinovat de furt. Aparent, s-a integrat perfect în programul de recuperare și acum lucrează cu program redus pentru o companie locală de construcții. E vreo poză a lui Ray Jackson pe undeva?*

— Da, nu în articolul ăsta, dar...

Knox deschide un alt articol, care are fotografiile tuturor polițiștilor implicați în caz. Dă click pe cea marcată ca *Ray Jackson*, apoi o mărește, astfel încât ocupă jumătate de ecran. Deși este ușor blurată, e imposibil să nu recunoști asemănările dintre acest Ray Jackson și tipul pe care l-am spionat de la Callahan Park.

— Tipul Preocupat e Jared Jackson, spun eu, entuziasmată. Fratele lui Ray Jackson. El trebuie să fie. Vârsta coincide, iar fața seamănă... cu siguranță sunt rude.

— Mda, confirmă Knox. Și mesajul pe care i l-a lăsat lui Phoebe e identic cu acelea pe care le primim la *Până la Proba Contrară*, așa că... Jared Jackson trebuie să fie aceeași persoană care îi trimite amenințări lui Eli. Ceea ce într-un fel are sens, din moment ce Eli l-a băgat pe fratele lui la închisoare. Dar ce treabă are el cu Phoebe?

— Nu știu, dar ar fi bine să-l punem în temă pe Eli, spun.

Knox se întinde după telefon, însă deja am apăsas pe numărul lui Eli de pe al meu. În câteva secunde, îi aud vocea:

Sunt Eli Kleinfelter. Nu-mi voi verifica mesajele până luni, treisprezece martie. Dacă aveți o urgență profesională, vă rog să-l contactați pe Sandeep Ghai de la Până la Proba Contrară, la 555-239-4758. Dacă e vorba despre altceva, lăsați un mesaj.

— Mi-a intrat căsuța vocală, îi spun lui Knox.

— Ah, cred că știu. I-a promis lui Ashton că își va închide telefonul în weekend. Ca să aibă liniște cât se căsătoresc.

— Atunci ar trebui să-i spunem față în față. Oricum, e cam timpul să mergem la petrecere, zic.

— Ia stai, spune Knox. Am căutat numele lui Jared Jackson pe Google și avem o grămadă de chestii aici. Deci, a fost arestat după ce a furat dintr-un supermarket, imediat ce a absolvit liceul. A primit pedeapsă cu suspendare, a urmat acel program de recuperare și a început să lucreze la compania de construcții. Nu a mai avut altercații cu legea de atunci... Dar sunt unele lucruri legate de arestarea fratelui său mai mare. Nu este menționat numele tatălui lor, dar pariez că este David Jackson. Are cancer pulmonar. Și-au pierdut casa după ce fratele lui Jared a fost arestat. Deci a fost al naibii de urât pentru ei. Iar mama lor... o, la naiba.

Knox trage aer în piept și mă privește.

— Mama lor s-a sinucis în Ajunul Crăciunului. Mă rog, se bănuiește că a fost sinucidere. A luat o doză mare de somnifere, dar nu a lăsat un bilet de adio.

— Of, nu.

Inima mi se îngreunează când mă uit la casa familiei Jackson, toată în întuneric, mai puțin o lumină aprinsă la primul etaj. Totul pare dărăpănat și trist acolo.

— Asta-i groaznic.

— Da, așa e, încuviințează Knox, urmărindu-mi privirea. Acum îmi pare rău pentru Jared. A avut o viață de rahat. Poate că doar încearcă să-și ia un fel de revanșă pentru chestiile prin care a trecut.

— Poate, zic eu, apoi tresar când și ultima lumină din casa de peste drum se stinge.

Ușa se deschide și o siluetă apare în prag. Knox se repede la rucsac, trage fermoarul și scoate binoclul.

— Pe bune?

Suntem singuri în toată cafeneaua, cu excepția barmanului, care ne ignoră de când ne-a adus băuturile, dar chiar și așa. Nu am vrea să atragem prea mult atenția în operațiunea noastră de urmărire.

— L-ai adus cu tine?

— Sigur că da. Are vizibilitate și pe timp de noapte.

Knox potrivește lentilele, apoi se apleacă spre fereastră.

— E Jared.

— Puteam să-ți spun și eu asta, fără binoclu.

— Are un rucsac în spate și se urcă în mașină.

— Knox, îl văd și eu foarte bine...

O notificare îmi apare pe ecran. Deschid forumul *Răzbunarea e a mea*.

Tic-tac, timpul a expirat. O să o fac eu singur, la dracu'. — Darkestmind

Simt fiori pe șira spinării.

Nu știu exact ce semnifică acele cuvinte pe care tocmai le-am citit, dar știu sigur că nu e nimic de bine. Îmi închid laptopul și-l bag în geantă.

— Haide, trebuie să-l urmărim, spun. Pune la cale ceva.

Capitolul douăzeci și opt

Knox

Vineri, 27 martie

Maeve mi-a aruncat geanta ei în brațe înainte să urce la volan, iar acum am mâinile ocupate și nu-mi pot prinde centura. Ieșim în grabă de pe strada lui Jared Jackson. Las rucsacul meu la picioare și țin în continuare geanta ei.

— Ai nevoie de ceva de aici?, o întreb.

— Îmi poți scoate tu telefonul? Doar să fie. Îl poți pune aici, în suportul pentru pahar.

Fac ce îmi cere, apoi dau cu ochii de laptopul ei, ieșind din geantă, și-mi amintesc ce făcea înainte să ne concentrăm complet pe Jared Jackson.

— Ce era al doilea fișier pe care l-ai deschis? Din computerul maică-mii, o întreb. Conținea ceva legat de Brandon?

— Nu știu. N-am apucat să mă uit cu atenție. Vrei să-l citești acum? E deschis.

— Aș putea, zic eu.

Scot laptopul lui Maeve, arunc geanta lângă rucsacul meu, pe jos. Cu laptopul în brațe, dau click și măresc documentul pe care ea îl lăsase deschis.

— Țsta? ÎNȚELEGERE DIN PARTEA CORPORAȚIEI DE MANUFACTURĂ A GRANITULUI, EASTLAND? Stai așa... de ce îmi sună familiar?

— E o firmă din zonă, nu?, întreabă Maeve. Are o adresă din Eastland.

— Mda.

Încep să citesc:

— *Înțelegerea privind recompensa financiară a muncitorilor a fost negociată de Jenson și Howard, în baza morții accidentale a lui... Oh, la naiba.*

Ochii mi se lărgesc când ajung la partea cu numele atât de familiar mie.

— Ce e?

Maeve pare distrasă – Jared conduce haotic, iar ea trebuie să țină pasul ca să nu-l piardă din ochi.

— Moartea accidentală a lui Andrew Lawton. Tatăl lui Phoebe. Mi-am amintit că mama s-a ocupat de cazul ăla...

Mă gândesc la Owen, fericit că a primit mâncare gratis la Café Contigo, apoi la apartamentul lui Phoebe, care e drăguț, dar mult prea mic pentru o familie cu patru membri.

— Mama a zis mereu că doamna Lawton nu a primit suma de bani meritată, spun.

— Păcat, spune Maeve.

Jared iese de pe autostradă și ne ținem după el. Ridic privirea și văd un indicator familiar, ceea ce ne arată că nu mai avem mult până acasă. Maeve apucă mai bine volanul și adaugă:

— Ai căutat după Weber?

— Acum o fac.

Mi se face greață când citesc într-o mașină aflată în mers, dar îmi plimb privirea peste fiecare paragraf, până dau de urma numelui, într-un final.

— *Lance Weber, vicepreședintele executiv al Eagle Granite Manufacturing Corporation*, citesc.

— E tatăl lui Brandon, nu?

— Dap. Părinții mei tocmai vorbeau despre el aseară. Tata a mai făcut afaceri și înainte cu domnul Weber, și pare să fie un nume important în industrie.

Ajung la un paragraf care îmi face să se ridice părul de pe corp. Îl citesc de două ori, să mă asigur că am înțeles corect.

— Maeve. La naiba.

— Ce?

Îmi dau seama că nu e în întregime atentă la discuție, concentrându-se și pe urmărirea mașinii, așa că îi ating mâna.

— Fii atentă. Pe bune. *Domnul Lance Weber recunoaște că pe data de 7 octombrie, ziua în care părinții și-au putut aduce copiii la muncă în cadrul corporației, fiul lui în vârstă de treisprezece ani a fost prezent pe etajul prelucrării mărfi. Deși a fost avertizat de mai multe ori să nu atingă echipamentul, fiul minor al domnului Weber a început să opereze un lift de marfă, timp de cinci minute, după cum a relatat un martor. Același lift s-a prăbușit la scurt timp după asta, transportând o bucată de ciment, care l-a omorât pe Andrew Lawton.*

Ridic privirea și văd chipul palid și rigid al lui Maeve.

— Sigur a fost Brandon. El trebuie să fi fost, spun. S-a jucat la liftul care în cele din urmă l-a ucis pe tatăl lui Phoebe. Rahat. Nenorocitul de Brandon Weber.

Acum, discuția pe care am auzit-o, cea purtată de părinții mei, are tot sensul din lume. Tata era de părere că nu ar fi trebuit să se încheie cazul în felul acela. Cred că se referea la secretul privind identitatea lui Brandon, despre care nu s-a vorbit deloc în presă. *Asta i-a arătat lui Brandon că acțiunile nu au consecințe.* Pentru o secundă, sunt atât de furios gândindu-mă la ce a făcut Brandon – el, care mereu făcea ce avea chef, fără să-i pese dacă îi va afecta pe ceilalți – încât și uit că acum e mort.

Apoi, dintr-odată, îmi amintesc.

Gândul îmi cade greu, îmi apasă plămânii și parcă nu mai pot respira.

— Deci, cred că asta ne răspunde la întrebare, nu?, întreb.

— Ce întrebare?

— Legat de cine ar fi avut motiv să-l urască îndeajuns pe Brandon încât să-l vrea mort. Phoebe.

— Phoebe?, întreabă Maeve, ca un ecou.

— Ne-am tot întrebat dacă îl cunoștea pe Tipul Preocupat, nu? După felul în care i-a luat urma prin oraș, tot vorbind despre o înțelegere pe care au făcut-o pe un forum dedicat răzbunării.

Îmi tresaltă stomacul când recapitulez cum tot ce am aflat despre Jared în ultimele ore conduce la fata pe care am ajuns să o cunosc. Impulsiva Phoebe Lawton, cu fața ei dulce și limba ascuțită.

— Maeve, crezi că există și o mică șansă ca ea să fi...

— Nu, spune Maeve, fără să stea pe gânduri.

— Nu m-ai lăsat să termin.

— Phoebe chiar n-a știut nimic din toate astea, spune Maeve, grăbită. Nu are cum. Doar se cuplase cu Brandon! N-ar fi făcut-o niciodată dacă ar fi știut că el a avut o legătură cu accidentul tatălui ei. În afară de asta, sub nicio formă nu ar fi împrăștiat bârfe oribile despre ea *însăși*.

Apoi... ezită. Aproape îi văd rotițele din cap învârtindu-se, rememorând cheștiile absolut ilogice, nebunești pe care le-au pus la cale Simon Kelleher și Jake Riordan anul trecut pentru a se răzbuna – pe oameni care nu le greșiseră așa mult cum o făcuse Brandon Weber față de Phoebe, în cazul de față.

— Vreau să spun, ar trebui să ai suflet de criminal cu sânge rece și să joci perfect teatru ca să duci așa ceva la bun sfârșit. Nu?

— Corect.

Încerc să râd ca și cum ar fi o idee ridicolă, pentru că, la urma urmei, chiar este. Mai puțin partea în care chiar are sens, la fel de mult sens ca orice s-a mai întâmplat în ultimele câteva săptămâni. Dacă nu ar fi fost neglijența lui Brandon, tatăl lui Phoebe ar mai fi încă în viață.

Viața ei ar fi complet diferită.

Cum poate reacționa cineva când știe lucrurile astea?

Îmi ia un minut să mă familiarizez cu locul unde ne aflăm și realizez că avem o cu totul altă problemă acum. Și e teribilă.

— Maeve, tu observi unde suntem?

— Ce?, întreabă ea, încordată. Nu, mi-am ținut tot drumul ochii lipiți pe plăcuța cu numărul de înmatriculare al lui Jared, și nici nu...

Ochii ei se rotesc un minut, apoi devine palidă.

— Oh. O, Dumnezeu!

Suntem în Bayview, pe Charles Street, iar firma Restaurantului Talia strălucește de partea cealaltă a drumului. Petrecerea de dinainte de nuntă, organizată de Eli și Ashton, este în toi, și noi ar trebui să fim deja acolo. Dar am întârziat, pentru că am fost ocupați să-l urmărim pe tipul care i-a trimis de săptămâni bune amenințări cu moartea lui Eli.

Iar tipul respectiv tocmai a oprit mașina în fața restaurantului și se pregătește să coboare.

Capitolul douăzeci și nouă

Knox

Vineri, 27 martie

— Stai așa, nu, spune Maeve, cu vocea încordată. Trebuie să fie o coincidență. Sigur nu merge la cina organizată de Ashton și Eli. De unde ar ști unde se ține, în definitiv?

— Mereu spui că nu există coincidențe, îi reamintesc.

Capul începe să mă doară.

— Și oamenii pot găsi absolut orice pe internet. Nu tocmai ce am demonstrat și noi asta?

Vocea îmi este calmă, deși eu nu sunt deloc așa. La naiba, lucrurile au luat-o razna rău. De abia încep să înțeleg ce aiurea e totul. Maeve a parcat pe marginea străzii, la câțiva metri distanță de mașina lui Jared. El încă nu a coborât.

— Oh, Doamne, mormăie ea. Trebuie să încercăm să-l mai sunăm o dată pe Eli.

— Nu va răspunde, îi amintesc eu.

Disperarea îmi face glasul să pară răgușit. Prost moment și-a ales și el să taie legăturile cu lumea!

— Atunci o sun pe Bronwyn. Trebuie să fi ajuns aici deja. Of, Doamne, Bronwyn e *acolo*, înăuntru.

Toată lumea e acolo, mă gândesc. Mai puțin Phoebe și familia ei, deși ar fi trebuit să fie și ei prezenți, dacă nu ar fi fost urgența cu Emma, ieri. Nici nu mă pot gândi la asta acum.

Maeve tremură atât de tare încât nici nu poate ține telefonul ca lumea în mână, așa că i-l iau.

— Mă descurc eu, îi spun.

Dar nici Bronwyn nu răspunde – intră căsuța vocală.

— Încearcă la Addy, zice Maeve.

O fac, dar cu același rezultat.

— De ce dracu' nu răspunde nimeni?, scot un strigăt frustrat, lovindu-mi genunchiul cu pumnul. Suntem Generația Z, ce mama naibii! Se spune că ne-am născut cu telefoanele lipite de mâini.

Răspunsul lui Maeve este un oftat. Când ridic privirea, îl observ pe Jared, coborât acum din mașină, așteptând la trecerea de pietoni ca să traverseze. Îi întind lui Maeve telefonul ei și îl apuc pe al meu. Apăs pe video și îl filmez în timp ce merge.

— Trebuie s-o luăm și noi din loc, spune ea. Continuă să filmezi. Dar hai să ne ținem după el, bine? O să sun la poliție și o să le spun... Nici nu știi ce. Ceva. Vin și eu după tine imediat.

Aud un claxon când cobor din mașină și îmi pun mâna streașină la ochi, să mă apăr de luminile farurilor care vin spre mine. Aștept să treacă convoiul, apoi traversez și ajung pe trotuar.

Restaurantul se află între o clădire de birouri și o bancă, ambele închise la ora asta, în întuneric total. Bate vântul și este un pic de ceață – picături mici de ploaie se observă în dreptul felinarelor aprinse, unele chiar în fața restaurantului. Mă aștept ca Jared să se îndrepte spre ușa principală, dar el preferă să ocolească blocul.

Ezit când dispare după colț, iar Maeve mă ajunge din urmă, gâfâind.

— Unde e?

— A luat-o pe după colț, cred că vrea să intre prin spate. Să-l căutăm pe Eli înăuntru?

— Hai să vedem mai întâi ce pune la cale.

Când ne apropiem de restaurant, auzim dinăuntru multe voci vesele, zgomotul specific unei petreceri. Din colț, putem vedea terasa restaurantului. Muzica e tare, luminile sunt aprinse, iar oamenii stau în grupuri mici, vorbind și râzând. Din unghiul dificil în care mă aflu, pot distinge totuși capul lui Cooper.

Jared s-a oprit și caută ceva în rucsac. Încă îl filmez, și pentru o clipă în care inima mi se oprește am impresia că va scoate un pistol. Dar, când ridică mâna, e goală. Își aruncă rucsacul peste gard, sub terasă.

Alergăm și noi într-o suflare într-acolo.

— Pe scări, șuier eu.

Brusc, Jared apare din nou, privind direct în față, mergând pe lângă clădire.

— Ce face?, mormăie Maeve.

Trimit lui Eli clipul filmat cu Jared.

— N-am idee, dar cred că ar trebui să recuperăm rucsacul ăla, îi spun lui Maeve și o apuc de mână. Haide.

Are mâna rece și uscată, iar asta mă liniștește puțin.

Ajungem la gard, dar nu găsesc nicio poartă – nu e un spațiu deschis, cum îmi imaginasem când l-am văzut aruncând rucsacul. Este mai degrabă un loc viran, destinat cândva probabil depozitării de marfa, bănuiesc, îngenunchez, bag o mână printre zăbrele și pipăi, dar nu dau decât de pământ și pietre. Chiar deasupra e terasa restaurantului.

Maeve aprinde lanterna telefonului. Văd în cele din urmă rucsacul, dar este la vreo doi metri depărtare.

— E acolo. Eu intru, îi spun, trăgând aer în piept.

Când dau să mă strecor, realizez că nu încap. Mi se blochează umerii și nu pot înainta. Oricum, urăsc spațiile închise...

— Poate ar trebui să anunțăm toți invitații să plece, zic. A pus ceva nasol în rucsacul ăla, altfel nu l-ar fi aruncat acolo.

Maeve se lasă în genunchi, lângă mine.

— Stai să încerc și eu.

Își strecoară capul prin intrândul dintre gard și podeaua terasei, contorsionându-se. Are umerii mai înguști decât ai mei și reușește după ceva efort să intre cu totul. În câteva secunde, rucsacul țâșnește afară, cu tot cu mâinile murdare de pământ ale lui Maeve. Ridic rucsacul și mi se pare greu. Desfac fermoarul și scotocesc prin el cu lanterna telefonului lui Maeve aprinsă.

Maeve tușește și își dă la o parte o plasă de păianjen din păr. E acoperită de murdărie, iar brațul drept îi e zgâriat și sângerează.

— Ce-i în el?

— Un obiect rotund, metalic. Are niște fire și... niște butoane.

Panica îmi străbate corpul, făcându-mă să transpir.

La naiba, îmi doresc să fi fost mai atent când mi-a explicat taică-miu cum funcționează cheștiile de genul ăsta.

— N-aș putea spune cu siguranță, dar pare o tentativă de bombă artizanală.

Vocea mi se taie.

Ochii lui Maeve sunt măriți de panică.

— Ce să facem?

Am înghețat și nu mai pot gândi. Îmi doresc să fie problema altcuiva, să fie altcineva acum în locul nostru. Mi-aș dori ca Eli să se uite naibii la filmul pe care i l-am trimis pe telefon. E aici, înăuntru, și probabil că aș putea striga și așa i-aș atrage atenția.

Dar nu am idee cât timp avem la dispoziție.

— Trebuie să scăpăm de ea, concluzionez, cuprinzând cu privirea împrejurimile.

Spațiul din spatele restaurantului este o întindere mare de iarbă, urmată de o pistă pentru biciclete, deci bănuiesc că se putea și mai rău de atât. Dacă nu mă înșel, de acolo începe Grădina Botanică din Bayview. Care a închis la ora șase, deci acum este pustie.

O iau la fugă spre pista de biciclete, cu Maeve pe urmele mele. Nu asta am vrut – speram ca ea să rămână sub terasă, dar acum nu avem timp pentru o discuție în contradictoriu. N-am alergat atât de repede în viața mea, însă tot am senzația că pista se îndepărtează în loc să se apropie. Când ajung, mă opresc câteva secunde, să-mi trag răsuflarea. Oare sunt destul de departe?

Chiar sper să fiu, pentru că nu mai vreau să țin chestia asta în brațe, mai ales că Maeve e la câțiva pași de mine.

Mă pregătesc ca și cum aș fi la o probă de aruncare a discului.

— Bine ar fi fost dacă era Cooper aici, mormăi.

Trag aer în piept, îmi răsucesc trupul și arunc cât de departe pot, peste tufișurile de la intrarea în Grădina Botanică. Urmăresc rucsacul pierzându-se în beznă, apoi apuc mâna lui Maeve.

— Bun, hai să o ștergem de aici și să vorbim cu cineva.

Suntem pe cale să ne întoarcem și să o luăm la fugă, când o voce familiară ajunge până la noi. E a cuiva aflat chiar lângă tufișuri.

— Ce mama naibii a fost aia?

Maeve îngheață, cu ochii la fel de măriți de spaimă, ca niște farfurioare.

— Nate?, întreabă ea, gâtuită. *Nate, fugii*, urlă. Sunt Maeve. Am aruncat un rucsac cu o bombă înăuntru, adusă de cineva care îl tot amenință pe Eli. Trebuie să fugi spre restaurant chiar acum!

O trag de mână.

— Trebuie să fugim și noi. Nu știu cât timp...

— Maeve?, se aude și vocea unei femei.

Maeve începe să strige din nou, panicată.

— *Bronwyn?*

Iisuse. Nate și Bronwyn și-au ales cel mai nepotrivit moment pentru o plimbare în natură sub clar de lună.

Maeve se repede spre ei, dar o apuc cu un braț de talie ca să o opresc.

— În partea cealaltă, Maeve! Îmi pare rău, nu putem merge în direcția aia!

Strig și eu spre grădină, în timp ce o târăsc pe Maeve:

— Nu e o glumă! Fugiți!

Două siluete apar dintre copaci, ținându-se de mână, și observ o fustă răsucindu-se în vânt. O trag pe Maeve de-a lungul peluzei, dar nu înaintăm pe cât de repede mi-aș dori. Mă uit în urmă și observ că Nate face la fel cu Bronwyn. Dar suntem de abia la jumătatea distanței dintre pista de bicicliști și restaurant.

— Haide! zbier și scrâșnesc din dinți. Nate este cu ea! Nu ai cum s-o ajuți tu!

Ajungem aproape de terasă și observăm că unele fețe ne privesc, mirate.

— Intrați înăuntru! strig la ei și fac un gest cu mâna liberă.

Pentru că nu-mi acordă atenție, prinși în discuțiile lor, urlu:

— Este o bombă în grădină! Toată lumea să intre înăuntru!

Strigătul ăsta mi-a golit de tot plămânii, așa că aproape mă prăbușesc, trăgând aer în piept cu disperare. Nate și Bronwyn s-au mai apropiat și ei. Încă nu s-a întâmplat nimic, așa că îmi permit un moment în care să răsuflex ușurat. Cineva care știe cum să se comporte în astfel de situații poate prelua de acum problema. Poate nici nu e chiar așa de rău, poate că mai avem destul timp, sau poate că în rucsac era cu totul altceva...

Când explozia răsună în aer, am senzația că am asurzit.

Eu și Maeve ne aruncăm amândoi la pământ și privim cum o minge uriașă, portocalie, se ridică deasupra arborilor și tufișurilor. Panicat, îndrept privirea spre întinderea de iarbă unde erau Nate și Bronwyn cu un minut în urmă, dar văd doar fum ridicat în aer și fragmente din Dumnezeu știe ce plutind prin el.

Nimic altceva.

Capitolul treizeci

Phoebe

Vineri, 27 martie

— *Atenție, nu atât de aproape. O să te arzi.*

Am opt ani și stau între tatăl meu și sora mea, în fața unui foc de tabără, pe o bancă. E o excursie specială în care am mers doar noi trei. Mama a rămas acasă cu Owen, care e prea mic pentru a face bezele la foc. Dar eu mă pricep, țin bățul la înălțimea ideală deasupra flăcărilor, până ce fiecare parte se rumenește. Sunt mai bună decât Emma, pentru că ea e fricoasă și nu vrea să se apropie prea mult de foc.

Este o satisfacție să fiu și eu mai bună decât Emma la ceva. Nu se întâmplă aproape niciodată.

— *A mea nu e bună, spune Emma și pare că stă să plângă.*

— *Lasă-mă să te ajut, se oferă tata.*

Pune mâna pe mânuța ei și o împinge mai aproape de foc. Apoi mă supăr fiindcă cu a trebuit să o prăjesc singură pe a mea. Îndes bățul în foc și mă uit cum arde bezeaua.

— *Și eu am nevoie să mă ajuți! spun.*

Tata chicotește exasperat și îmi ia bățul din mână, scuturând din vârful lui bezeaua arsă.

— *Phoebe, te descurcai de minune. Nu cere ajutor decât atunci când ai cu adevărat nevoie de el.*

— *Chiar aveam nevoie, spun bosumflată, iar el mă îmbrățișează.*

— *Sora ta avea nevoie mai mult ca tine, îmi șoptește la ureche. Dar eu sunt aici pentru voi amândouă. Știi asta, nu?*

Mă simt bine în brațele lui și începe să-mi pară rău că n-am lăsat-o pe Emma să se bucure de bezeaua ei.

— *Da, zic.*

Îmi sărută fruntea.

— *Să aveți grijă și voi una de cealaltă, mereu. Toți trei, de fapt. Lumea e un loc aspru și haotic, iar voi trebuie să fiți uniți. Bine?*

Închid ochii și las flăcările să formeze imagini portocalii în spatele pleoapelor mele.

— *Bine.*

•

Alarma mă trezește.

Un aparat din camera unde este Emma revine la viață și odată cu el și eu, sărind în picioare de pe fotoliul din colț pe care adormisem. Îmi dau părul la o parte de pe față, în timp ce amintirile trezite de vis mi se spulberă încet. Îmi amintesc de ce sunt aici.

— Emma, scâncesc eu.

O asistentă intră în cameră.

— Este în regulă, spune ea, verificând ceva pe monitor. Îi vom mai da niște lichide.

Sora mea este în continuare nemișcată, pe pat. Camera e întunecată. Emma, singurul pacient de aici. Nu am idee cât este ceasul și gâtul mi-e foarte uscat.

— Puteți să-mi dați niște apă?, întreb.

— Sigur. Vino la camera de gardă cu mine, dulceată. Să-ți mai dezmoțеști picioarele.

Asistenta dispăre pe hol. Înainte să mă iau după ea, mai arunc o ultimă privire spre Emma. E atât de tăcută și nemișcată, încât ar putea fi moartă. Apoi îmi scot telefonul din buzunar și dau mesajul pe care l-am evitat de săptămâni bune.

Bună, Derek, sunt Phoebe. Sună-mă.

Mă simt amețită când ies din cameră. Asistenta m-a așteptat pe hol.

— Unde e mama?

— L-a dus pe fratele tău acasă, să doarmă puțin. A chemat pe cineva să stea cu el și ea se va întoarce imediat ce-l va ști în siguranță.

Un ceas pe hol arată ora zece și un sfert, iar întregul etaj doarme scufundat în tăcere, cu excepția murmurului asistentelor adunate în jurul biroului de la recepție.

— Cineva trebuie să se ocupe de copiii ăia din sala de așteptare, spune una dintre ele.

— Cred că încă sunt în stare de șoc, zice alta.

Femeia care mi-a dat apă se întinde peste birou, ca să-și dezmoțеască brațele.

— Orașul ăsta se duce naibii. Copii morți, bombe care explodează...

— Ce?, întreb eu, aproape înecându-mă cu apa. O *bombă*? Despre ce vorbiți?

— Da, în seara asta, spune asistenta. La o petrecere dinaintea unei nunți, culmea culmilor. A fost un explozibil artizanal pus acolo de un tânăr care își pierduse mințile.

— Toți și le-au pierdut, zice colega ei, tăios.

Mă furnică pielea și totul se învâрте cu mine.

— Petrecere dinaintea unei nunți? În Bayview? Cumva a fost la...

Îmi bag mâna în buzunar să scot telefonul, să verific niște mesaje, dar una dintre infirmiere mi-o ia înainte:

— La Restaurantul Talia.

Scap paharul din mână și apa se împrăștie pe jos. Încep să tremur din cap până-n picioare, iar asistenta cea mai apropiată de mine îmi apucă protectoare umerii.

— Îmi pare rău, trebuia să ne fi gândit că îi cunoșteai pe unii dintre tinerii care au fost la petrecere. Este totul în regulă, cineva a îndepărtat bomba înainte să facă prea multe daune. Un singur băiat are ceva mai grav decât răni superficiale...

— Sunt aici?

Mă uit disperată înjur, ca și cum prietenii mei ar putea fi chiar după colț și eu nu i-am observat încă. Asistenta îmi ia paharul vărsat.

— Este un grup în sala de așteptare, chiar lângă Urgențe, jos.

Înainte să mai apuce să mai spună ceva, o iau la fugă pe scări, cu tenișii lovind furios linoleumul. Știu exact încotro mă îndrept – am stat acolo, în sala de așteptare, chiar în seara în care Salvarea a transportat-o pe Emma la Urgențe. Imediat ce ajung pe etajul cu pricina, aud zgomot, multe voci care se suprapun. E acolo și Liz Rosen de la Channel Seven, interviează câteva persoane. E îmbrăcată într-un costum roșu, impecabil, cu un machiaj lucrat în cele mai mici detalii.

— Presa nu are voie mai departe de aici, spune un bărbat care se strecoară lângă ea.

Camera de așteptare este plină ochi.

Inima mi se strânge la imaginea atâtor chipuri cunoscute, care arată mai devastate decât le-am văzut vreodată. Bronwyn are fața murdărită de lacrimi și rochia ei elegantă, roșie, acum e sfâșiată. Stă între mama ei și o

femeie între două vârste pe care nu o recunosc. Cooper și Kris se țin de mână lângă Addy, care își roade unghiile. Luis, lângă Addy, o ține în brațe pe Maeve, care pare adormită. Mâna ei dreaptă e bandajată. Nu-i văd pe Ashton sau Eli, sau pe Knox...

Un băiat a avut răni grave, îmi amintesc că a spus asistenta.

Îmi croiesc drum spre Maeve.

— E bine?, șoptesc, cu vocea sugrumată.

— E bine, spune Luis. Doarme. A ațipit acu' vreo zece minute.

Își strânge mai bine brațele în jurul ei.

— A fost o noapte lungă.

— Mi-a spus o asistentă despre bombă. Ce s-a întâmplat?

Parcă aș fi într-un film supraréalist.

Addy își trece o mână peste față.

— Cât timp ai la dispoziție?

Kris se ridică și îmi face semn spre scaunul lui.

— Uite, stai jos. Trebuie să merg la baie. Vrea cineva ceva de băut?

— Aș ucide pentru o cola zero, spune Addy, cu un ton obosit.

Mă așez pe scaunul lăsat liber de Kris.

— Knox e bine? De ce nu-i aici?

— E bine, mă anunță Addy, iar eu râsuflu ușurată. A fost eroul serii, împreună cu domnița aici de față.

Mângâie ușor brațul lui Maeve.

— Knox, Ash și Eli vorbesc acum cu poliția. Ar fi trebuit să fie și Maeve acolo, dar s-au gândit să o lase să se odihnească puțin. Knox le poate spune întreaga poveste, bănuiesc. Au fost împreună toată seara.

— Cine e rănit? Asistenta mi-a spus că are ceva răni grave.

Cuprind cu privirea încăperea, ca să-mi dau seama cine lipsește.

— Este...

Ochii mei se opresc pe fața plină de durere a lui Bronwyn, chiar înainte ca Addy să apuce să-mi răspundă:

— Nate. Dar au spus că va fi bine. El și Bronwyn au fost cei mai apropiați de bombă când a explodat. A acoperit-o pe Bronwyn cu corpul lui, ca un fel de scut uman, și a avut parte de ceva arsuri. A fost ca... Îți amintești explozia de la Boston Marathon? Când au găsit apoi bucăți de unghii și chestii, după ce a sărit în aer bomba? La fel a fost și aici. Slavă

Domnului că nu erau prea aproape, dar brațul lui Nate este cam sfâșiat, și trebuie să-l opereze ca să taie...

— Îi taie *brațul*?

— Nu, nu, nu, mă liniștește Addy, repede. Încercam să-mi amintesc exact ce au spus... Să înlăture particule din bombă care i s-au înfipt în braț.

— Șrapnel, spune Luis.

— Dar o să fie bine?

— Așa au spus. Nu știu însă cât de rănit este, de fapt, spune Addy, coborând vocea, cu ochii la femeia de lângă Bronwyn. Dacă nu va mai putea munci, va fi îngrozitor. Nate are nevoie de bani ca să-și permită să rămână în apartament. Mama lui locuiește cu tatăl lui, deși nu mai au propriu-zis o căsnicie, stă cu el mai mult ca să-l îngrijească în perioadele în care iese de la reabilitare. Nate nu se poate întoarce în casa aia unde tensiunea este atât de mare. Nu se poate întoarce la viața aia.

Prea multă informație care vine spre mine din senin, și totuși sunt așa multe lucruri pe care nu le înțeleg.

— De ce ar vrea cineva să facă una ca asta?, întreb. Ai spus că Knox și Maeve sunt eroi. Ce au făcut?

Addy expiră prelung.

— Nu prea am apucat să stăm de vorbă cu vreunul din ei, așa că nu avem în minte tabloul complet, însă... era tipul ăsta, parcă Jared Jackson? Fratele lui este unul dintre polițiștii care le-au înscenat unor oameni nevinovați ceva cu posesie de droguri. I-a trimis scrisori de amenințare lui Eli și în seara asta s-a decis să pună amenințările în practică. Knox și Maeve i-au luat urma – nu am idee de unde au știut cine era – și l-au urmărit fix până la Talia. Dacă n-ar fi făcut-o, probabil am fi fost morți cu toții acum. Bomba a fost pusă chiar sub terasa restaurantului.

— Măcar poliția l-a arestat pe tip, spune Luis, înnegurat.

— Mulțumită lui Maeve și Knox, precizează Addy. Knox a filmat toată chestia. Treaba cea mai aiurea e că poliția chiar se afla în incinta restaurantului. Din cauza amenințărilor primite, Eli a vrut să se asigure că nu se va întâmpla nimic rău la petrecere. Dar polițiștii erau și ei înăuntru și nimeni nu se aștepta la *asta*.

Își strânge buzele.

— Vreau să zic, așa o să fie viața soră-mii de acum înainte? Va trebui să aibă de-a face cu teroriști și amenințări cu moartea? Chiar țin enorm la Eli,

chiar da, însă treaba asta este înfiorătoare.

Maeve tresare, dar nu se trezește, iar Luis o sărută pe creștet.

— Nunta mai are loc mâine?, întreabă el.

Addy oftează.

— Nici nu mai știu.

Telefonul începe să-mi sune în buzunar. Îl scot și las să-mi scape un sunet de nemulțumire când constat că mă sună Derek. Este cel mai nepotrivit moment, dar nu vreau nici să-l amân. Mai bine termin odată pentru totdeauna. Poate că, până închei eu convorbirea, se va întoarce și Knox și îmi va explica tot ce s-a petrecut în seara asta.

— Trebuie să răspund, îi spun lui Addy.

Mă ridic și mă îndrept spre coridor, străbătând mulțimea.

— Salut, răspund, acoperindu-mi cealaltă ureche ca să-l pot asculta.

— Phoebe, sunt Derek. Mă bucur că ai luat legătura cu mine.

Vocea lui pare îndepărtată. Dacă nu aș ști deja cu cine vorbesc, nu i-aș fi recunoscut-o. Mă sprijin de perete și mă gândesc că, în realitate, chiar nu am habar cine-i tipul ăsta.

— De ce?, întreb sec.

Derek își drege vocea.

— Păi, să fiu sincer, de la petrecerea aia din casa prietenei tale, nu mă pot opri din a mă gândi la tine. Simt că am fi putut avea ceva special dacă...

— Tu glumești, la naiba?!

Nu-mi dau seama că țin până ce o asistentă se uită urât la mine. Îmi cobor vocea.

— Măcar îți dai seama că Emma este acum în spital?

— Unde este?...

Derek pare sincer uimit.

— Nu. De unde să știu? N-am mai vorbit cu Emma de luni întregi. Ce s-a întâmplat?

— A luat-o razna! Și cred că are de-a face cu ceea ce s-a întâmplat între mine și tine – iar ce s-a întâmplat, apropo, nu a fost deloc *special*. A fost prostesc. Dar, în orice caz, Emma a aflat luna trecută despre noi, iar acum bea până își pierde mințile. Deci, cui i-ai făcut confesiuni? Te-ai gândit măcar o secundă că trăncănitul tău ar putea ajunge la urechile Emmei?

— Eu...

Derek tace brusc, doar respirația lui îmi spune că se mai află la capătul celălalt. Simt o satisfacție puternică gândindu-mă că i-am atins punctul vulnerabil.

— Phoebe, *eu* i-am spus Emmei. A doua zi după ce s-a întâmplat.

Am senzația că nu l-am auzit bine.

— Scuze, ce ai zis?

— I-am spus Emmei despre noi doi. M-am simțit aiurea rău și m-am gândit că tu oricum îi vei spune, așa că... bănuiesc că am vrut să-mi iau o povară de pe suflet.

— I-ai spus Emmei, repet.

Îmi iau telefonul de la ureche și mă holbez la el, ca și cum asta m-ar face să înțeleg mai bine cuvintele. O serie de mesaje de la maică-mea se deschid:

Phoebe, mai ești aici?

Asistentele au zis că ai coborât.

Am nevoie de tine în camera Emmei.

Chiar acum.

Oh, la naiba. Nu se anunță nimic bun. Duc telefonul la ureche doar ca să-l informez pe Derek că trebuie să fug.

Apoi o iau la goană pe scări.

* * *

Mă pregătisem sufletește pentru multe variante până să ajung la ușa rezervei unde este Emma, dar la un polițist lângă pat nu mă așteptasem.

— Ăăă, bună ziua, zic, ușor nervoasă, băgând telefonul în buzunar.

Mama stă pe marginea patului, iar polițistul, la picioarele lui. Asistenta scrie ceva în dosarul pacientei. Emma doarme în continuare. Mă uit la fața ei care pare liniștită și îmi doresc să-i pot citi direct în creier.

Emma a știut despre mine și Derek.

A știut.

Chiar și atunci când m-a confruntat la Café Contigo, cu fața roșie de furie, aproape plângând, agitând telefonul în aer de parcă fix în clipa aia aflase adevărul.

Doar dacă nu cumva Derek minte. Însă de ce ar face-o? Mă doare capul, creierul meu lucrează la foc automat ca să completeze spațiile libere din tot ce am aflat în seara asta. Să dau naibii odată pentru totdeauna de capătul poveștii.

Vocea mamei îmi risipește gândurile.

— Phoebe, acesta este domnul detectiv Mendoza, de la Poliția din Bayview. Are câteva întrebări pentru tine.

— Pentru mine?

— Puteți rămâne aici, spune asistenta. Pot trage ușa, să vă ofer puțină intimitate. Apăsați butonul dacă pacienta are nevoie de mine.

Femeia iese, eu mă așez în dreptul ușii, iar detectivul își drege vocea.

— Phoebe, i-am explicat deja și mamei tale: nu ești acuzată de nimic ce are legătură cu evenimentele din seara aceasta. Știm unde ai fost pe durata întregii seri. Totuși, ne-am dori să cooperezi cu noi pentru a ne ajuta să construim cazul împotriva lui Jared Jackson, iar pentru asta avem nevoie să înțelegem care era relația ta cu acesta.

— Relația... ce?

Gâtul îmi este foarte uscat și mi-ar prinde bine încă un pahar cu apă.

— Nu am o *relație* cu el. Un pic mai devreme i-am auzit pentru prima dată numele, aici, cu un etaj mai jos.

— Ne-am petrecut ultima oră intervievându-l pe domnul Jackson în legătură cu motivațiile sale pentru ce a făcut la Restaurantul Talia. I-am confiscat telefonul, unde pretinde că are luni întregi de convorbiri cu tine salvate. Spune că te-a cunoscut pe un forum online, numit *Răzbunarea e a mea*, la sfârșitul lunii decembrie, că v-ați făcut confesiuni legate de tragediile din familiile voastre, iar apoi ați căzut de acord... să-i eliminați pe adversarii voștri. Domnul Jackson spune că el și-a dus la bun sfârșit partea lui de înțelegere când a organizat un joc, Adevăr sau Provocare, printre liceenii din Bayview, joc care a dus la moartea lui Brandon Weber luna aceasta.

Picioarele mi se înmoaie și de abia reușesc să ajung la scaunul din colț.

— Nu înțeleg. Brandon... ce-i cu Brandon?

Mă uit la mama, care a rămas pironită lângă patul Emmei, ca o somnambulă.

— Brandon Weber?, întreabă ea, ca în transă. Nu l-ați menționat până acum.

Detectivul analizează un bilet pe care-l are în mână.

— Potrivit domnului Jackson, a folosit niște bârfe legate de elevii de la Bayview – de asemenea, despre tine și sora ta – ca să pună jocul în mișcare.

Îmi aruncă o privire, apoi se întoarce la bilet.

— Circumstanțele care au dus la moartea lui Brandon Weber erau rezultatul unei Provocări pe care acesta a primit-o. Domnul Jackson s-a folosit de experiența sa în domeniul construcțiilor ca să îndepărteze niște bârne de suport, cauzând căderea și moartea lui Brandon. În schimb, ar fi trebuit să-l ajuti să se răzbune pe Eli Kleinfelter, care l-a băgat în închisoare pe fratele domnului Jackson. El mai spune că ai dispărut din peisaj după moartea lui Brandon Weber și că ai evitat toate modalitățile lui de a lua legătura cu tine. Apoi, a avut loc atacul din această seară, ca o consecință. A decis să ia frâiele în propriile mâini și să-ți dea o lecție.

Ai evitat toate modalitățile lui de a lua legătura cu tine.

Trebuie să vorbim.

E ceea ce spunea biletul pe care l-am primit cu o zi în urmă la Café Contigo.

Dacă înțeleg corect ce spune detectivul, biletul trebuie să fi fost trimis de Jared Jackson. Cel care a pus la cale jocul Adevăr sau Provocare... pentru mine. Ceea ce nu are deloc sens. Chiar dacă aș lăsa la o parte ideea nebunească de a fi fost eu de acord să-i fac rău lui Eli – cum ar putea un individ pe care nu l-am întâlnit niciodată să creadă că avem o înțelegere?

Și că îi doream moartea lui Brandon?

Simt că mi se face rău.

— Nu. Asta nu este deloc ce... n-aș face lucrurile acestea nici într-un milion de ani, spun.

O imagine îmi trece repede prin minte – Brandon în apartamentul meu, atacându-mă, scuipând insulte. În secunda aia l-am urât. Oare i-am mărturisit persoanei nepotrivite? Cui i-am spus ce s-a întâmplat? Cum ar fi putut ajunge la urechile lui Jared Jackson?

— De ce aș fi făcut-o? Brandon și cu mine nu eram... nu ne înțelegeam prea bine tot timpul, dar nu îmi era *dușman*.

Tonul detectivului rămâne neschimbat – calm, lipsit de emoție, ca și cum ce și-a notat pe bilet ar fi lecția pe care trebuie să o predea clasei.

— Domnul Jackson spune că i-ai povestit cum Brandon Weber a avut o contribuție la moartea tatălui tău, cauzând o defecțiune la un lift de marfa, care apoi n-a mai operat cum trebuie într-un moment esențial.

Totul în mine se oprește în loc.

Uit cum să mai respir.

Lacrimile care mi se adunaseră în spatele pleoapelor îngheață. Inima, care înainte îmi bătea cu putere, acum devine parcă nemișcată.

Pentru o scurtă bucată de timp mă întreb dacă nu cumva am murit.

— Ce...

Cuvintele vor să formeze o întrebare, dar sunt amorțite, plate, reci.

Trebuie să mai scotocesc în creier și după altele.

— Ce ați spus?

Mama scoate un suspin, apoi începe să plângă încet.

— N-am vrut să știți, voi, copiii. Care ar fi fost rostul să vă spun așa ceva? Îmi pare tare rău că nu te-am pregătit pentru asta. Dar ai fi putut să vorbești cu mine, Phoebe. De ce nu ai venit la mine...

Brandon. Tata. E un coșmar.

Dorm și am cel mai oribil coșmar din viața mea. Mă ciupesc de pielea de pe braț, cât de tare pot. Nu simt nimic, dar nici nu mă trezesc.

— Nu am știut... nimic, spun.

— Potrivit domnului Jackson, ați discutat toate detaliile, zice detectivul. Când i-ai povestit prima dată despre accident, te-a căutat pe internet și a găsit în presă anunțul despre afacerea mamei tale, cu planificarea nunților. De asta ți-a propus fix ție un pact al răzbunării – știa că îi poți oferi acces la domnul Kleinfelter.

Pentru prima dată, vocea lui devine mai blândă:

— Încă nu îți reveniseși din traumă când l-ai întâlnit. Legea îți acordă circumstanțe atenuante, mai ales dacă vei coopera cu noi. Putem conta pe așa ceva?

— Nu.

Vocea mea și-a recăpătat forța, în cele din urmă. La naiba! Singurul lucru pe care îl știu sigur acum este că nu am avut habar cine era Jared Jackson până în seara asta.

— Jared Jackson se înșală sau minte. Nu l-am întâlnit nici în persoană, nici online. Nu am știut că Brandon a avut vreo legătură în ceea ce i s-a întâmplat tatălui meu până în *secunda asta*.

Inima îmi bate din nou cu putere, lacrimile îmi curg, vocea îmi tremură.

— Nu am făcut nimic din ce spuneți.

— Atunci, cum ar putea ști Jared că Brandon a fost implicat în accidentul tatălui tău, Phoebe?

Deschid gura, apoi o închid.

— I-am spus eu.

Clipesc, confuză. Eu am vorbit?

Detectivul Mendoza se întoarce spre patul Emmei. Ochii mei îl urmăresc.

Sora mea s-a ridicat – e palidă, dar pare complet trează. O ține de mână pe mama.

— Eu i-am spus, repetă ea. Și i-am zis că mă cheamă Phoebe.

Fața mamei devine rigidă din cauza șocului, iar detectivul se apropie mai mult de pat.

— Vrei să spui că tu ai pus la cale acest plan de răzbunare împreună cu Jared Jackson, Emma?, o întreabă.

— Eu... nu. Nu așa cum ai spus. L-am întâlnit online și am pretins că sunt sora mea pentru că eram supărată pe ea pentru... alte lucruri. I-am spus ce s-a întâmplat cu tatăl meu și el a propus să ne ajutăm unul pe altul.

Vocea Emmei începe să tremure. Își trage mâna din a maică-mii și începe să-și facă de lucru cu pătura de pe pat.

— Dar el nu l-a menționat niciodată pe Eli. Nici nu aveam idee că se cunoșteau. Și, imediat ce a dat drumul jocului Adevăr sau Provocare, am detestat tot ce se întâmpla. Am regretat totul. I-am spus lui Jared să se oprească și a zis că o va face.

Ochii surorii mele se umplu de lacrimi.

— Dar jocul a continuat. Nu am înțeles de ce, dar mi-a fost teamă să mai iau legătura cu Jared. Am tot sperat să se plictisească și să renunțe. Iar Brandon...

Emma se îneacă, plângând tot mai tare.

— Brandon n-ar fi trebuit să moară.

— Dar ce ar fi trebuit să se întâmple cu Brandon?, zice detectivul.

Tonul blând i-a dispărut complet.

Emma ezită, iar mama vorbește înainte să mai apuce ea s-o facă.

— E suficient pentru moment.

Umerii i se îndreaptă, apoi adaugă:

— Cred că ar trebui să amânăm orice altă discuție până ce va fi și un avocat de față.

Capitolul treizeci și unu

Maeve

Sâmbătă, 28 martie

— Doamnelor și domnilor, iată-i! Pentru prima dată în mijlocul vostru în calitate de soț și soție, vă rog să-i aplaudați pe Eli Kleinfelter și Ashton Prentiss!

Mulțimea din sala de festivități a hotelului se ridică în picioare și ovaționează, iar Eli o conduce pe Ashton până pe ringul de dans. Aplauzele sunt atât de puternice, încât aproape nu se mai aude muzica. Seara trecută, Ashton și Eli le-au spus tuturor că încă intenționează să se căsătorească, însă ar înțelege dacă invitații nu ar mai apărea.

Dar am venit cu toții, până la ultimul. Mai puțin familia Lawton. Practic, suntem o ceremonie dezorganizată, fiindcă doamna Lawton este prinsă în altă parte.

Nimeni nu știe exact ce s-a întâmplat între Emma Lawton și Jared Jackson.

Eli a reușit să adune doar frânturi de informație seara trecută și în dimineața asta. Din ce și-a dat seama, Emma a dat peste niște acte de la înțelegerea dintre firme, legată de moartea tatălui ei, la scurt timp după Crăciunul trecut. A fost nervoasă și a căutat vechiul forum al lui Simon, unde l-a întâlnit pe Jared Jackson și i-a povestit ce a făcut Brandon. Jared a venit cu ideea unui pact al răzbunării, iar Emma nu i-a tăiat-o de prima dată.

De aici, devine tot mai greu de urmărit, iar datele nu sunt certe.

Potrivit lui Eli, Emma spune că a încetat să mai comunice cu Jared imediat ce acesta a lansat jocul. Insistă că nu a știut că Brandon urma să moară sau că Eli era ținta.

Iar Jared, de partea cealaltă, insistă că ea a știut.

Noi, ceilalți, așteptăm doar ca adevărul să iasă în cele din urmă la iveală.

Nu știu cum Eli a avut timp în miezul haosului să-și mai facă griji și pentru mine și Knox, dar a ținut să ne asigure că Phoebe nu a avut niciun amestec în asta.

— Poliția nu o mai investighează pe Phoebe, ne-a spus el.

Phoebe ne-a dat un mesaj mie și lui Knox, la scurt timp după ce am plecat la nuntă:

Vă iubesc pe amândoi.

Vă mulțumesc pentru ce ați făcut.

Mă bucur că sunteți bine.

Nu vă pot spune mai multe acum, îmi pare rău.

Îmi doresc ca lucrurile să fi stat altfel, iar ea să poată fi acum aici. Nunta celor doi s-a dovedit antidotul ideal pentru trauma pe care am suferit-o cu toții ieri. Felul în care au schimbat jurăminte ne-a amintit tuturor că mai există iubire, speranță și frumusețe, chiar și în mijlocul întunericului. Starea mea de spirit a fost una bună întreaga zi, iar acum, când îi văd pe ei doi pe ringul de dans, mă simt aproape normal.

Addy, care a plâns mult seara trecută, acum zâmbește larg de pe marginea ringului de dans, îmbrăcată cu rochia ei superbă de domnișoară de onoare. Ține un buchet de trandafiri albi, iar de braț îl are agățat pe arătosul biolog Daniel. El îi șoptește la ureche ceva care o face să râdă atât de tare, că aproape scapă florile.

— Ashton arată minunat, spune Bronwyn.

Stă lângă mine, la masa noastră, și îl ține de mână pe Nate. Cred că nu s-a mai dezlipit de lângă el de când a fost externat, în dimineața asta. Nate este îmbrăcat cel mai puțin formal dintre noi toți, pentru că are mâna bandajată și nu a putut trage pe el decât un tricou. Chirurgii i-au extras cu o seară în urmă cinci bucăți de metal din brațul stâng și acum este bandajat până sus, la umăr. Va avea cicatrici pe viață, probabil, dar e incredibil de norocos fiindcă nervii nu i-au fost afectați.

Și mai are norocul că lucrează pentru domnul Myers. Tatăl lui Knox a venit la spital seara trecută ca să o anunțe pe doamna Macauley că firma îi va plăti în continuare lui Nate salariul, până se va recupera.

— Pentru cât timp?, întrebase mama lui Nate, îngrijorată.

— Cât timp va fi nevoie, a răspuns el.

Acum, Nate ne zâmbește mie și lui Bronwyn.

— Eli pare că o să se împiedice și o să cadă lat.

— Sunt convinsă că se află pentru prima dată în viață pe un ring de dans, îi răspund.

— Te cred, încuviințează Nate.

Bronwyn inspectează sala de festivități.

— Unde-i partenerul tău?

— Discută cu mama și tata, spun și îi arăt scena de la o masă un pic mai încolo, unde mama zâmbește fericită la Luis și tata îl bate pe umăr.

Sora mea se încruntă.

— Dar nu-i corect. Luis este iubitul tău doar de vreo cinci minute și ei deja sunt cucerți. A durat un an până ce mama și tata de abia s-au obișnuit cu ideea că...

Trage cu ochiul la Nate.

— Că există cineva lângă mine.

Nate o trage spre el.

— Despre ce vorbești? Părinții tăi mă adoră. Mereu m-au plăcut.

DJ-ul ia microfonul și muzica se schimbă în ceva cu ritm alert.

— Toată lumea, haideți alături de fericitul cuplu pe ringul de dans!

Kris îl apucă pe Cooper de mână și începe să-l tragă.

— Haideee. Pregătește-te, sunt ca o mașină de dansat când vine vorba de nunți. Nu ne oprim decât atunci când se oprește muzica.

Cooper îl urmează, derutat.

— Mai sunt multe lucruri pe care nu le știu despre tine?

— Hai să dansăm, îi spune Bronwyn lui Nate.

— Nu pot. Sunt rănit, zice el și ridică brațul bandajat.

— Picioarele tale nu sunt.

Nate se strâmbă și duce o mână la frunte.

— Ca să vezi, parcă m-a luat și amețeala. Cred că o să leșin.

Bronwyn se apleacă spre el, îngrijorată, dar Nate o apucă de mijloc și o trage în brațele lui.

— Cred că voi avea nevoie de respirație gură la gură. Ești autorizată să o faci, da?

— Ești incredibil, se plânge Bronwyn, dar deja a început să-l sărute.

Trag cu ochiul la masa părinților mei, unde Luis întreține conversația. Un nou punct bifat pe lista calităților lui – se descurcă bine cu părinții. I-aș sugera să-i dea lecții și lui Nate, deși bănuiesc că și el i-a cucerit în cele din urmă, dat fiind că tocmai i-a salvat viața lui Bronwyn.

Când mama se uită încoace, nici măcar nu tresare când îi vede pe ei doi, lângă mine, sărutându-se pasional.

Luis îmi surprinde privirea și îmi zâmbeste – uau, cum arată băiatul ăsta în costum.

Ne întâlnim pe marginea ringului de dans.

Îmi întinde mâna.

— Mergem?

— Așa ar trebui.

Mă învâрте, iar rochia mi se ridică puțin, într-un cerc mățos, apoi Luis mă trage spre el. Îmi las capul să se odihnească pe pieptul lui, respirând mirosul de săpun.

— Cum ești?, îmi șoptește la ureche.

Este o întrebare grea. Dau capul pe spate, ca să-l privesc în ochi.

— În secunda asta, destul de bine. Azi a fost o zi minunată. Dar așa, în general...

Simt un fior în tot corpul.

— Lucrurile nu stau grozav, nu? Îmi fac griji pentru Eli și Ashton și pentru toți cei care lucrează la firmă. Și nimeni nu știe ce se va întâmpla cu Emma. Iar Brandon e tot mort.

Vocea mi se frânge.

— Dacă ne-am fi dat seama mai devreme cine era Jared...

— Chiar nu aveai cum să intri în mintea tipului mai devreme decât ai făcut-o. Nici nu te mai gândeai la asta. Te-ai comportat excelent, Maeve. Ai salvat vieți, să știi. Pe a ta și a lui Knox.

Partea aia nici nu pare reală. Creierul meu nu-mi dă voie să-mi imaginez un scenariu alternativ în care nu ducem bomba lui Jared departe de restaurant.

— Dacă zici tu...

Vreau să simt ceva plăcut, ceva fericit, așa că mă ridic pe vârfuri și îi fur un sărut de pe buze.

— Într-o bună zi, zice el zâmbind. Într-o bună zi, o să încep să fac și eu primul pas cu tine.

— Aștept cu nerăbdare.

Deja zâmbesc, deci a funcționat.

— Poate când te voi scoate la o întâlnire adevărată.

Mă uit înjur.

— Asta nu se pune ca adevărată?

— Nu, prea mulți oameni înjur. În plus, am stat înăuntru exagerat de mult. Știi ce cred eu despre asta.

— Ai o părere proastă despre spațiile închise, știu. Unde ai merge? Dacă să zicem că am vrea să facem ceva mâine împreună?

— La Jolla Cove, spune el, fără să stea pe gânduri. Cu barca.

Înghit cu greu. O, Dumnezeuule, nu pe plajă. Nu lângă ocean. Dar poate că totul ar fi diferit alături de Luis. Multe lucruri așa sunt.

— Cu barca? Pare muncă grea.

— O să fac eu toată treaba, promite el.

— Așa va fi relația noastră? O să-mi arăți diferitele panorame din San Diego?

Dar nu sună rău, dacă stau să mă gândesc.

— Te pot învăța caiac canoe, dacă vrei. E distractiv, jur. Familia mea merge cu barca toată vara. Le-ar plăcea să vii și tu.

Îmi place direcția în care se îndreaptă discuția, dar...

— S-ar putea să nu fiu aici.

Luis ridică sprâncenele.

— Cred că mă voi înscrie pentru postul de îndrumător la școala asta din Peru, cu Addy. Dacă voi fi acceptată, va însemna că rămân acolo lunile iulie și august.

M-am gândit la posibilitatea asta încă de când am văzut broșura în apartamentul lui Addy și din ce în ce mai mult după ce doctorul Gutierrez mi-a zis că nu am o problemă serioasă de sănătate.

Noaptea trecută, pentru că nu puteam să adorm, am încercat să fac o listă cu lucrurile bune care au ieșit din experiența aceasta oribilă.

Luis, evident.

Faptul că m-am împrietenit cu Phoebe.

Faptul că eu și Knox putem conta mereu unul pe altul.

Și încrederea mea în viitor, o siguranță suficientă cât să-mi fac planuri.

— Două luni întregi? La naiba.

Dar Luis își șterge repede regretul de pe chip.

— Vreau să zic, chiar sună minunat. Evident. Doar... ai grijă să te întorci acasă.

— O să mă întorc. Promit.

Cu colțul ochiului, reperez o siluetă familiară stând singură la o masă retrasă. Am încercat să fiu mereu lângă Knox, pentru că uneori masca

veselă, atentă și politicoasă i se mai dă la o parte și lasă să se întrevadă ce are dedesubt – apăsarea nopții care a trecut. Acum... are fața aia.

Strâng brațul lui Luis.

— Mă duc să văd ce face Knox, bine? Pare că are nevoie de companie.

— Sigur, spune Luis.

Mă întorc să plec, dar el mă apucă de mână, apoi îmi cuprinde obrazii în palme și mă sărută, un sărut lung, minunat, care îmi taie respirația.

— Asta a fost primul pas, zice, zâmbind.

— Mda, dar mai ai destul de recuperat.

Îi suflu un sărut din vârful degetelor și mă îndrept spre Knox.

Îl găsesc pe picior de plecare.

— Cred că o voi lua din loc. Bună! zice el.

— Ce? Nu. De abia a început.

— Știu, dar... sunt sleit de puteri.

Își slăbește nodul de la cravată. Părul îi este ciufulit, are cearcăne adânci.

— A fost o zi lungă. În plus, aș vrea să trec și pe la Phoebe, să văd ce face și să-i duc și ei tort.

Ridică un șervețel și văd că a învelit în el o felie glazurată de tort.

— Au tăiat tortul deja?, întreb eu. Cum de am ratat asta?

— Nu l-au tăiat, mă lămurește Knox. Dar unul dintre chelneri mi-a spus că sunt niște felii în plus în bucătărie, în caz că vrea cineva să ia la pachet. Mi-a dat o felie pentru Phoebe.

— Drăguț din partea ta.

Într-un impuls de moment, fac un pas spre el și îl apuc de mână.

— Ești un prieten adevărat, știi asta?

Cândva, probabil curând, relația noastră ciudată, romantică, va ieși dincolo de cercurile de bârfe din liceu. Povestea lui Jared Jackson a trezit un interes uriaș, iar reporterii deja își bagă nasul peste tot. Echipa lui Mikhail Powers tot dă telefoane la mine acasă. Mikhail în persoană mi-a trimis un buchet enorm de flori exotice, cu biletul *Admirația și respectul meu, ca întotdeauna, pentru fetele puternice din familia Rojas*.

— Nu te lăsa cucerită de farmecul lui, m-a sfătuit Bronwyn, când i-am arătat buchetul.

Pe ea a convins-o dată trecută să-i dea mai multe interviuri – nu au ieșit rău, dar după fiecare sora mea a spus că nu va mai da altul. Apoi, însă, a făcut-o din nou.

— Dacă totuși vorbești cu el, transmite-i salutări și din partea mea.

Nu îmi fac planuri. Însă am mai trecut printr-un circ mediatic și când a murit Simon. Oamenii nu-și vor găsi liniștea până ce nu vor analiza în detaliu jocul Adevăr sau Provocare, până ce toate mesajele nu vor fi expuse – inclusiv ce s-a întâmplat între mine și Knox. M-am împăcat cu asta, și sper ca nici lui să nu-i pese prea tare. Nu avem de ce să dăm explicații necunoscuților sau să ne fie rușine de trecut.

Suntem doar norocoși. Norocoși că ne avem unul pe celălalt.

Îmi strânge mâna și îmi oferă un zâmbet puțin strâmb.

— Și tu ești o prietenă adevărată.

Capitolul treizeci și doi

Knox

Sâmbătă, 28 martie

Doamna Lawton mă întâmpină în pragul ușii și arată ca și cum n-a mai dormit de o săptămână. Dar face tot posibilul să mascheze asta, zâmbindu-mi larg.

— Bună, Knox. Tare frumușel ești azi.

Nu mă întreabă cum a decurs nunta și nici eu nu încep să-i povestesc. E mai bine să nu deschizi anumite subiecte, când rănilor sunt atât de proaspete.

— Mulțumesc.

Aud zgomotele specifice ale unui joc video undeva în apartament și sper ca Owen să nu apară, totuși. Nu mă pot preface acum că aș fi captivat de *Bounty Wars*.

— Phoebe este pe aici?

Doamna Lawton ezită.

— Îmi pare rău, Knox, dar Phoebe nu ar trebui acum să stea de vorbă cu alți martori implicați în cazul Jackson. Este o perioadă delicată, înțelegi.

— Da, înțeleg perfect. Promit să nu o întreb nimic... Dar cred că ar avea nevoie de un prieten. Am vrut de asemenea să vă dau și asta.

Scot o foaie de hârtie împăturită din buzunar.

— Este de la Eli. O listă cu avocații pe care îi puteți contacta – mi-a spus că toți sunt foarte buni.

Eli mi-a trimis pe mail lista înainte să plece la nuntă.

Până la Proba Contrară va trebui să stea departe de acest caz, evident, ținând cont de implicarea noastră, mi-a scris el. Dar Emma va trebui să-și ia un avocat cât mai curând posibil. Există precedente unde adolescenții au primit condamnări serioase, dacă s-a considerat că au incitat la comiterea unor infracțiuni, atât în viața reală, cât și pe internet. Chiar și când au făcut un pas înapoi, cum a fost cazul Emmei.

Dacă o fi făcut-o. Vreau să o cred pe Emma, dar este greu să-mi imaginez cum Jared ar fi putut duce până la capăt jocul Adevăr sau Provocare fără ajutorul ei. În plus, sunt dovezi că i-a livrat tipului bârfe nu doar despre

Phoebe și Derek – chestie care oricum este aiurea, dar și despre mine și Maeve. Deși niciunul dintre noi nu i-am greșit vreodată cu ceva. Chiar credeam că mă place, de fapt.

Așa că... cine știe de ce este capabilă Emma în realitate?

Ești sigur că spune adevărul?, i-am scris lui Eli.

A răspuns imediat.

Fie că da, fie că nu, oricum are nevoie de un avocat.

Într-o bună zi, sper să reușesc să mă transform în acel băiat care să-și facă griji despre starea unei persoane care a pus la cale un plan să-l distrugă. Dar încă nu am ajuns acolo, emoțional vorbind. Mă bucur că Emma a mai rămas în spital, sub supraveghere, și nu sunt în pericol să dau ochii cu ea aici.

— Cât de amabil ești!

Ochii doamnei Lawton se umezesc când îmi ia foaia din mână.

— Te rog, mulțumește-i din partea mea.

Își masează tâmpilele.

— Ei bine, cred că nu au cum să strice câteva minute în care s-o vezi pe Phoebe. Chiar i-ar prinde bine un prieten, da. O va înveseli, sunt convinsă. E pe terasa de pe acoperiș.

— Mulțumesc, atunci... Scuze, unde ați spus că este?

— S-a construit o terasă nouă pe clădire. Tocmai au terminat balustrada săptămâna trecută. Poți lua liftul până la ultimul etaj, iar apoi găsești o scară care duce direct pe acoperiș.

— Ah.

Teama mea de înălțime s-a înrăutățit de zece ori de când a murit Brandon, iar un acoperiș este ultimul loc unde mi-aș dori să fiu acum. Dar e în regulă. O să stau cât mai departe de margine și nu o să privesc în jos. Va fi... ca și cum m-aș afla pe un balcon obișnuit. Doar că fără pereți sau acoperiș.

La naiba.

— Bun, atunci... o să urc pe acoperiș.

Liftul are oglinzi pe toate părțile. Cămașa mi-e șifonată, cravata pe jumătate desfăcută. Părul arată ca și cum l-am pieptănat cu grebla. Cel puțin a început să-mi mai crească. Când cobor din lift, văd scărița. Duce la o ușă metalică.

Imediat ce ies, sunt lovit în față de o rafală de vânt.

Evident. Pentru că mai rău decât să fii pe un acoperiș este doar să fii pe unul unde bate vântul așa tare, încât te poate arunca direct până jos.

Îmi alung gândul și fac câțiva pași în față, până ce apuc s-o văd pe Phoebe sprijinită de o balustradă șubredă.

— Bună, ți-am adus niște tort.

Phoebe ridică spre mine capul, cu un gest anemic, dar nu se clintește din loc. Așa că trebuie să merg spre ea. Mă simt ca și cum îi datorez ceva, după ce seara trecută, în mașina lui Maeve, am bănuț-o de lucruri oribile.

— Ce mi-ai adus?, mă întreabă când mă apropii suficient încât s-o aud.

Are părul strâns într-un coc în vârful capului, iar câteva șuvițe îi zboară în bătaia vântului. Poartă niște pantaloni ca de pijama și un tricou. Cred că îi e frig, dar nu pare să o deranjeze.

— Tort, îi spun și îi întind felia învelită în șervețel. Tort de nuntă. De la... nuntă.

Pare că o să înceapă să plângă și simt o undă de regret străbătându-mi pieptul. Oare a fost o prostie?

Apoi îmi zâmbește și se întinde să-l ia.

— Mersi. Ce draguț, spune ea și rupe o bucată, apoi îmi întinde și mie. Vrei?

— Nu, mulțumesc.

Îmi bag mâinile în buzunare și încerc să-mi dau seama în ce parte e mai sigur să mă uit. Simt transpirație pe frunte. Amețesc, pentru că în jurul meu nu-i altceva decât cerul. Mă concentrez pe fața lui Phoebe.

E o priveliște frumoasă.

— Cum te simți?, o întreb.

Phoebe își îndeasă cu poftă bucăți de tort în gură, de parcă n-ar fi mâncat de zile întregi. Ceea ce ar putea fi posibil.

Zice ceva cu gura plină.

— ... ca dracu'.

— Îmi imaginez. Îmi pare rău.

Își șterge firimiturile rămase în colțul gurii.

— Tu, însă! Nici n-am prins ocazia să-ți mulțumesc. Pentru că ai deslușit toată nebunia asta, apoi fiindcă i-ai salvat pe toți. Lucrurile ar fi stat mult mai rău dacă... Dacă și altcineva în afară de Brandon ar fi... Doamne.

Duce șervețelul la ochi.

— Îmi pare rău. De fiecare dată când îmi promit că nu mai plâng, încep din nou. Nu mă pot opri. Nu știu când o să se termine.

Îngheț câteva clipe, sfâșiat între durerea ei și golul pe care îl are în spate. Apoi fac un pas spre ea, ignorându-mi amețea și greutatea din stomac, tot mai intense pe măsură ce mă apropii de margine.

O îmbrățișez.

— E în regulă. O să fie bine, îi spun, în timp ce ea îmi plânge pe umăr.

— Cum?, se tânguiește. Totul e îngrozitor. Tata a murit din cauza lui Brandon și Brandon a murit din cauza noastră!

— Nu din cauza ta, îi spun, iar ea continuă să plângă.

Își ține o mână pe pieptul meu. În cele din urmă, când plânsul se mai domolește, ridică ochii înlăcrimați spre mine.

— Knox, inima îți bate mai să-ți iasă din piept.

— Mda, spun, cu privirea împăienjenită. Chestia e că mi-e frică de înălțime și... aici nu suntem prea în siguranță.

— O, Doamne, zice ea și începe să râdă.

Apoi, spre ușurarea mea indescritibilă, mă trage mai departe de margine.

— Și de ce nu ai spus nimic? Puteam să-ți plâng pe umăr și în altă parte.

— Păi, știi tu... Am încercat să nu fac mare caz din fricile mele. De faptul că sunt un laș.

— Laș?, întreabă ea și își șterge obrajii. Tu glumești? Ești cea mai curajoasă persoană pe care am întâlnit-o!

Las ochii în jos, iar ea râde din nou.

— Știi la ce m-am gândit când eram pe margine? Că inima îți bate așa din cauza mea.

— Ce?, întreb eu, cu un fel de chițait.

— Nu trebuie să pari așa oripilat.

— Nu sunt oripilat. Deloc, spun repede. Doar că e o situație pe care nu mi-am imaginat-o, fiindcă... evident, fiindcă nu am nicio șansă. Ești mult prea grozavă pentru mine, mult prea sexy... Nu că aș fi petrecut o perioadă nepotrivită de timp analizând cât de sexy ești, dar...

Iar apoi nu mai pot spune nimic, fiindcă Phoebe mă sărută.

Gura ei e moale și fermă în același timp, și fiecare nerv de existență căruia nu știam parcă îmi ia foc. Are gust de zahăr, iar pielea îi este caldă. Îmi ridică cămașa, trecându-și degetele pe stomacul meu, apoi spre betelia

pantalonilor, pe urmă creierul mi se scurtcircuitează. Mă rog, nu chiar complet, fiindcă mai sunt încă în stare să duc mâinile spre fața ei și să-i simt lacrimile.

— Phoebe. A fost minunat, dar... Cred că ești foarte tristă acum. Și îngrijorată, și... cred că nu te simți în apele tale.

Lasă să-i scape un geamăt.

— Doamne, sunt așa un dezastru. Probabil că mă urăști.

— Ce? Nu! Glumești? Crede-mă, nu mi-aș dori nimic mai mult decât să încerci din nou să faci asta, peste o săptămână, să zicem. Dacă vrei. Dacă nu vrei, iarăși este bine.

Expiră prelung.

— Ai idee ce grozav ești?

— Nu chiar, nu, spun, și îmi aranjez pantalonii, care au acum o umflătură în față.

Îmi observă gestul și zâmbește printre lacrimi.

— Să se consemneze că toate aparatele funcționează corect, adaug eu. În caz că exista vreun dubiu, după... știi tu.

Începe să râdă așa tare, încât probabil că aș fi jenat, dacă nu aș fi atât de bucuros că i-am îmbunătățit starea de spirit.

— Nu credeam că mă mai poate face cineva să râd, spune ea, ștergându-și urmele de lacrimi. Mulțumesc. Chiar aveam nevoie de asta. De tot.

— Bun. Mă bucur.

O apuc de mână și o trag spre scări.

— Acum, te rog, putem coborî de pe acoperiș?

* * *

E târziu când ajung acasă. Am mers pe jos peste tot – de la hotelul cu petrecerea de nuntă până la apartamentul lui Phoebe, apoi de la apartamentul lui Phoebe acasă la mine. Aerul rece mi-a reîmprospătat mintea.

Buzele încă mă mai gâdilă plăcut de la sărutul lui Phoebe. Am memorat clipele alea pe tot drumul spre casă. A fost probabil ceva ce se întâmplă o singură dată, dar e în regulă. Nu are de ce să fie ciudat. Dacă eu și Maeve am supraviețuit după ce întreaga școală a aflat cum a fost prima dată când am încercat să facem sex, un sărut singuratic pe acoperiș reprezintă o nimica toată.

Și, cine știe, poate că Phoebe a făcut-o fiindcă așa a vrut. Nu ar fi ceva?

Luminile sunt aprinse în bucătărie și sufragerie, și aud zumzetul televizorului când intru – cred că se transmite un meci de baschet. A trecut ora la care mama se culcă de obicei, așa că probabil la televizor a rămas doar tata, iar lui nu-i place să fie întrerupt când se uită la meci. Îmi las cheile pe masa din hol și pornesc spre scări.

— Knox?, mă oprește vocea tatei.

Aud pași, apoi el apare în pragul bucătăriei, cu o sticlă de Bud Light într-o mână. Lumina gălbuie îi accentuează toate ridurile.

— Cum a fost nunta?

— Ah...

Am senzația că nunta a fost cu luni în urmă.

— A fost bine, cred. Știi tu. Pe cât de bine se putea, date fiind circumstanțele.

Dă din cap.

— Da. Sigur.

— A venit și Nate, adaug eu. Arăta bine. Glumea, părea că și-a revenit.

Îmi dreg glasul.

— Chiar e grozav ce faci pentru el. Treaba cu salariul, până ce se recuperează. Toți vorbeau despre asta. Spuneau că a fost un gest minunat. Că este. Un gest minunat.

Iisuse, nu te mai bâlbâi, Knox.

— Este doar politica companiei, spune tata, sec.

— Știu, dar... este politica pe care tu ai stabilit-o.

Spre surpriza mea, fața lui se îmblânzește într-un zâmbet cald.

— Cred că da.

E un moment la fel de potrivit ca oricare altul să îi spun ce aveam de gând de ceva vreme.

— Tata, îmi pare rău că am tăiat-o de mai multe ori prin șantier. Nu ar fi trebuit s-o fac. Nu e ca și cum nu te ascult sau că nu-ți respect munca. Chiar o fac. Doar că am fost nesăbuit.

Expresia feței i se înmoaie.

— Ei bine, ai șaptesprezece ani. Se mai întâmplă să fii nesăbuit.

Ia o gură de bere și se uită în podea.

— Și eu îți datorez scuze, spune el. Nu ar fi trebuit să sugerez că ai fi leneș – știu că nu este așa. Și încă un lucru. Ai fost curajos și înțelept seara

trecută. Deși mi-ar fi plăcut să te știu în afara oricărui pericol, sunt foarte mândru de ce ai făcut. Sunt mândru de tine și punct. Întotdeauna.

Oh, la naiba. Am reușit să trec de ultimele douăzeci și patru de ore fără să plâng și acum *tatăl meu*, dintre toți oamenii, mă face să îmi dea lacrimile.

Apoi va crede că sunt un pămpălău și va regreta că m-a lăudat. Dar, chiar înainte să încep să plâng, tata lasă berea pe masă, scoate un suspin și mă cuprinde într-o îmbrățișare puternică. Care mă cam strivește și mă doare, dar, ținând cont de împrejurări?

Chiar merită.

Capitolul treizeci și trei

Phoebe

Miercuri, 1 aprilie

Miercuri dimineața, nu mă grăbesc prea tare să cobor din mașină, în parcare a liceului.

Am fost plecată încă de duminică, am stat cu Owen la mătușa mea, la câteva orașe depărtare de aici. Mama a considerat că avem nevoie de o pauză și cred că a avut dreptate. Owen încă mai este acolo pentru că, geniu fiind, oricum și-a făcut temele înaintea colegilor de școală.

Dar eu nu pot sta departe la infinit.

Mi-e teamă, totuși, să fiu aici. Sunt speriată de ceea ce vor crede colegii, de ceea ce vor spune, acum când adevărul a început să iasă la iveală. Mi-e teamă că o vor urî pe Emma și că mă vor urî și pe mine. Pe Emma fiindcă a pornit nebunia asta, și pe mine fiindcă am împins-o pe marginea prăpastiei când m-am cuplat cu Derek, în cel mai nepotrivit moment.

Îl urăsc pe Brandon pentru ce a făcut cu trei ani în urmă, dar nu îndeajuns încât să nu simt și regret fiindcă acum este mort. Știu că greșeala prostească a unui puști de treisprezece ani nu merita pedeapsa pe care a primit-o.

Mă doare totul, practic. Tot timpul.

Telefonul îmi vibrează în geantă. Un mesaj de la Knox.

Nu fi stresată. Te apărăm noi. Suntem aici, dacă ai nevoie de noi.

Trimit niște emoticoane cu degetul mare ridicat, drept răspuns, dar stomacul tot îmi tresaltă, plin de fluturi. În mintea mea, re trăiesc momentul nostru de pe acoperiș – nu doar sărutul, care mi-a încălzit tot trupul, dar și felul în care Knox a stat atâta timp cu mine lângă balustradă, deși murea de frică. Și cum m-a făcut să râd, într-un mod atât de neașteptat. În plus, chiar arăta foarte sexy, cu cămașa aia șifonată și cu părul ciufulit, cu fața bântuită de fantomele nopții care trecuse.

Poate că am eu o pasiune secretă pentru eroi vulnerabili.

Sau poate acea Phoebe din viitor, care ar putea ajunge să se îndrăgostească de cineva precum Knox, nu este așa departe pe cât credeam.

Telefonul îmi vibrează din nou. Maeve, de data asta.

Hai înăuntru. Tocmai se sună de intrare.

Arghhh. Bănuiesc că nu pot evita momentul la nesfârșit. Cobor din mașină, o încui și pornesc spre intrarea din spate. Țin ochii în pământ, și când ajung la baza scărilor aproape mă ciocnesc de cuplul care se sărută cu patimă.

— Îmi cer scuze, mormăi eu, dar rămân pe loc, nemișcată, când le observ chipurile.

Sean și Jules. Practic ultimii oameni pe care doream să-i văd. Nici nu vreau să-mi imaginez cuvintele pe care o să mi le arunce el – deja a deschis gura aia idioată și urmează să fie nasol, mai ales că parcă sunt pironită în fața lor.

— Bună, Phoebe, zice.

Foarte diferit de ce mă așteptam eu.

Jules îi mângâie brațul.

— Mergi înăuntru și ne vedem pe hol, la dulapul meu, îi spune.

Spre uimirea mea, Sean se supune, fără să scoată un cuvânt de protest.

— L-ai dresat bine, zic.

Apoi îmi vine să intru în pământ de rușine, fiindcă a fost urât s-o spun așa, și niciunul dintre ei nu merită în clipa asta să fiu eu necioplită.

Dar Jules zâmbește.

— Sean a avut niște modele masculine toxice în viața lui, dar își dă silința. Nu e persoana îngrozitoare pe care ți-o imaginezi tu, Phoebe.

Cred că are dreptate. Mai ales că eu, într-adevăr, mi-am imaginat grozăvii: că a început jocul ca să îl împingă la moarte pe cel mai bun prieten al său. Ironia este că propria mea soră a făcut asta. Mă rog, se presupune.

Dar este totuși un lucru pe care vreau să-l știu. Poate că deja l-a lămurit presa, dar eu știu că am evitat televizorul zilele astea, de parcă ar fi fost ciumat. Mă sprijin de balustrada scărilor și întreb:

— De ce ați mințit, Jules? Când ați spus despre motivul pentru care a sărit Brandon.

Obrajii ei se înroșesc.

— A fost vorba că... Sean a spus că vom da de bucluc. Sean a crezut că-i mai bine să pretindem că a fost doar un accident, ca să nu fim nevoiți apoi

să explicăm... totul.

Își dă o șuviță de păr după ureche.

— Inclusiv ce a spus jocul despre tine și Emma.

— Nu cred că lui Sean i-a păsat prea tare de asta.

— Nu, recunoaște ea. Dar mi-a păsat mie.

O cred. Acum o cred.

— Iar intenția lui Sean nu a fost să-l lovească așa tare pe Knox, să știi.

Doar că s-a panicat.

— Deci nu a crezut niciodată că Knox o va lua pe urmele lui Brandon și va sări, spun.

— Nu. Sean o luase razna, iar Knox... era acolo.

— O să dați de bucluc, până la urmă?, întreb. Pentru că ați mințit în declarații?

Scoate un oftat.

— Poliția nu este tocmai mulțumită, da, însă nu suntem în prim-plan acum. Au alte lucruri cu care să-și bată capul. Ne-au spus că, dacă vom coopera mai departe, va fi bine.

Își lasă ochii în jos.

— Emma o să...

Nu o las să termine.

— Chiar nu pot vorbi despre Emma acum.

Jules dă din cap repede, aproape ca și cum s-ar simți ușurată.

— Înțeleg.

Dar nu cred că înțelege, de fapt. Nu-i vorba doar că avocatul Emmei nu îmi dă voie să vorbesc despre cazul surorii mele – avocat pe care îl voi întâlni pentru prima dată azi, dar și pentru că nu știu ce a aflat deja restul lumii. Nu am mai văzut-o pe Emma și nu am mai vorbit cu ea de când am vizitat-o la spital vineri seara.

Știu ce i-a spus detectivului Mendoza. Știu că a intervenit la timp, să-mi salveze pielea, când eram la un pas de-a fi acuzată pe nedrept. Dar asta-i tot.

Sună de intrare. Jules și cu mine încă ne mai privim în ochi, mutându-ne greutatea de pe un picior pe altul.

— Îmi doresc să fi vorbit mai mult cu tine în perioada asta, spun în cele din urmă.

— Și eu îmi doresc, zice ea. Îmi pare rău că nu am fost aici pentru tine. Am fost atât de absorbită de Sean.

— Mă bucur că ești fericită.

E o minciună, pentru că nu-mi pot imagina o posibilă fericire a cuiva alături de Sean Murdock, una care să nu se termine cu regret profund și eventual cu o boală cu transmitere sexuală. Dar o să tac din gură, pentru moment.

Cred că sunt lucruri mai grave decât să ai un iubit necioplit.

Jules mă ia de braț și mă trage spre scări.

— Haide, Phoebe cea Zăpăcită. Să te repunem pe picioare.

•

— Am nevoie să fii sută la sută sinceră cu mine, Emma, spune Martin McCoy, legănându-se pe scaunul nostru din bucătărie.

Ține brațele întinse în față și sunt acoperite de pistrui. Avocatul surorii mele are părul portocaliu, așa cum îl avea și tata. Nu știu de ce, amănuntul ăsta mă face să am încredere în el.

— Faptele lui Jared Jackson sunt consemnate clar, din moment ce a fost filmat, și astfel nu există dubii cu privire la vinovăția lui. Știm că este responsabil cu plasarea bombei la Restaurantul Talia. În plus, a recunoscut că a cauzat moartea lui Brandon Weber, deși nici măcar nu era suspect în cazul acela.

Martin își masează tâmpla, ca și cum confesiunea nesolicitată a lui Jared i-a încurcat planurile avocațesti.

— Din ce pot spune până acum, a făcut-o doar ca să te implice pe *tine*. Să te tragă la fund, odată cu el. Iar avocatul lui are un teanc de declarații în care Jared spune că ai fost de acord cu planul de răzbunare și cu jocul Adevăr sau Provocare. Iată-le.

Împinge un puc pe masă, iar Emma se uită la el, panicată.

— Ați citit declarațiile?

Și-a făcut duș înainte să ajungă Martin aici, așa că arată mai aproape de cum era ea înainte. Părul ei roșu închis este încă puțin ud, dat pe spate cu o bentiță, și poartă una dintre cămășile ei preferate. Și-a încheiat greșit un nasture de sus, dar oricum...

E un progres.

— Încă nu, spune Martin. Mi-au ajuns la birou chiar înainte să plec spre tine. Dar, în orice caz, aș vrea să ascult mai întâi versiunea ta.

Stau lângă Emma, întrebându-mă dacă la un moment dat mi se va cere să mă retrag și să-i las să discute între patru ochi. Deja i-am spus lui Martin tot

ce știu despre Jared. Mama se uită la mine impacientată, ca și cum și-ar dori ca eu să fi rămas cu Owen acasă la mătușa. Într-un fel, și eu simt așa.

Dar, dacă tot sunt în apartamentul ăsta, prefer să știu ce se întâmplă și să fiu de față, în loc să mă închid în camera mea.

Așa că stau tăcută, dar pe poziții.

Emma își mușcă buzele.

— Păi, mama v-a spus deja, nu? La început, am vorbit cu el destul de mult.

Mama se foiește pe scaun, iar Martin zice:

— Explică-mi detaliat cum l-ai întâlnit pe Jared, despre ce ați vorbit și cum s-au sfârșit lucrurile între voi. Nu lăsa nimic deoparte, nu înfrumuseța. Nu te pot ajuta decât dacă știu povestea completă.

Sora mea trage adânc aer în piept.

Iată-ne, acum e acum.

Vocea Emmei este mecanică, ca și cum ar începe un lung discurs.

— E adevărat ce a spus Jared – ne-am cunoscut online. Treceam printr-o perioadă nasoală. Aflasem că Phoebe și fostul meu iubit se cuplaseră și eram destul de supărată.

Fixez cu ochii lemnul mesei și evit privirea maică-mii. *Aia* chiar a fost o conversație de rahat între noi, pe care nu vreau s-o repet.

— Fusesse oricum destul de aiurea chiar și numai partea aia, mă adusese într-o stare proastă, la limită. Dar apoi am umblat prin hârtiile mamei, încercând să-mi dau seama câți bani avem puși deoparte pentru facultate, și am găsit hârtiile cu înțelegerea făcută după moartea tatălui meu. După accident. Am fost... atât de nervoasă.

Ochii i s-au dilatat, i se vede doar pupila.

— Când am citit despre ce a făcut Brandon, l-am urât atât de tare. Ura mi-a întunecat mintea. Am vrut... nici nu mai știu. Am vrut să fac ceva. Să iau atitudine. Mi-am amintit de forumul de răzbunare al lui Simon Kelleher și l-am căutat pe internet. Se mutase, dar l-am găsit în cele din urmă. Mi-am ales un nickname și m-am înscris. Am început să discut cu Jared. Bănuiesc că ne-am apropiat. Mi-a sugerat să vorbim offline cu ChatApp. Acolo ne-am folosit numele reale. Mă rog... eu am folosit numele lui Phoebe.

Mă privește cu o expresie vinovată, iar eu încerc să par indiferentă. Mă doare că Emma a făcut-o, dar, vorba lui Jules, nu asta reprezintă problema din prim-plan acum.

— M-am descărcat și i-am spus lui totul, zice Emma. Era un bun ascultător. Jared a spus că Brandon pare genul de puști care niciodată nu a plătit oalele sparte în viața lui. Că a scăpat mereu de consecințe. Mi-a mai spus că mă poate ajuta să-mi fac dreptate, dacă îl ajut și eu pe el.

— Dar nu ți-a spus povestea lui?, o întreabă Martin. Nu știai de legătura lui cu Eli Kleinfelter?

— Nu, spune Emma. Nu am știut nimic până ce mi-a zis detectivul Mendoza. Acesta a spus că Jared și-a dat seama că mama planifica nunta lui Eli și a decis... să se folosească de mine. Tot ce mi-a dezvăluit Jared a fost că o anumită persoană a distrus viața fratelui său și că mama lor s-a sinucis din cauza asta. Mi-a părut așa de rău pentru el.

Emma lasă privirea în podea.

— Jared a propus să începem cu mine. Să-l rănim cumva pe Brandon. Să facem în așa fel încât să nu mai poată juca fotbal, și așa să își dea seama că a pierdut ceva important în viață.

— Ai fost de acord?, întreabă Martin, sec.

Emma își umezește buzele.

— Da, spune repede.

Mama scoate un sunet ca de șoc.

— La vremea respectivă, părea ceva... corect.

Am un nod în gât, care amenință să mă sufoc. Tonul lui Martin este în continuare calm:

— Și cine a venit cu ideea jocului?

— Jared. I-a plăcut să folosească... *moștenirea* lui Simon, cum a numit-o, *inspirația* lăsată de el în urmă. Să creeze un joc bazat pe bârfe, la care elevii de la Bayview High să nu poată rezista. Planul a fost să construiască jocul încetul cu încetul, tensionant, până în punctul în care Brandon ar accepta o Provocare fără să-și pună prea multe întrebări. Jared spunea că oamenii sunt ușor de citit. Dacă ai mai jucat chestia asta, știi că majoritatea aleg Provocare. Pentru că vor să lase impresia că ar fi curajoși. În plus, nimeni nu vrea să înfrunte adevărul. Dar, mai înainte de orice, trebuia să captăm atenția oamenilor. Trebuia să lansăm jocul cu o bârfă care să fie complet neașteptată, ceva urât, succulent, dar adevărat. După asta, a zis Jared, doar ne bazam pe oamenii care își vor dori să se implice, iar jocul va continua de la sine putere.

— Bun, zice Martin. Deci aveți nevoie de o persoană care să demareze jocul și trebuia să fie cu un mare și neașteptat secret de dezvăluit. Tu i l-ai livrat lui Jared?

Emma bate ritmic din picior, iar singurul sunet din bucătărie a rămas ticăitul ceasului.

Apoi ea trage aer în piept și spune:

— Da. M-am prefăcut că sunt Phoebe și i-am spus că m-am culcat cu fostul iubit al surorii mele.

Tresar, de parcă am fost pălmuită, iar Emma continuă:

— Jared m-a întrebat dacă sunt sigură că vreau să arunc în joc secretul acela. Iar eu am spus... că sigur, de ce nu? Nu-i ca și cum îmi pasă de sora mea. Dacă mi-ar fi păsat, n-aș fi făcut-o de la bun început. Să mă cuplez cu iubitul ei.

O să încep să plâng sau să vomit. Probabil ambele. Aș vrea ca Emma să se oprească din vorbit. Dar Martin nu-și dorește asta, din nefericire.

— OK. Și i-ai mai dat și alte nume lui Jared? Persoane despre care știai că se vor prinde în joc?

— Da, încuviințează Emma. L-am meditat pe Sean, iar pe Jules o duceam la școală cu mașina, așa că eram sigură că ei doi adoră să fie în centrul atenției. Le cunoșteam partea aceasta destul de bine.

— Dar Maeve Rojas?, întreabă Martin.

— A fost ideea lui Jared, spune Emma. Își dorea s-o implice și pe Maeve, pentru că l-a deconspirat pe Simon. Era o chestie ciudată la Jared – își petrecea *mult* timp reflectând la Simon. Își dorea să fie mai deștept decât el și să întindă plasă unei persoane pe care Simon nu reușise s-o păcălească.

Obrajii Emmei par că iau foc.

— Maeve ar fi trebuit să aleagă Provocare, la fel ca toată lumea, dar a fost imprevizibilă. Și nu am idee cum a aflat Jared despre ea și Knox. Eu nu... nu i-aș fi spus secretul acela lui Jared, nici dacă l-aș fi știut. Maeve și Knox îmi sunt dragi.

Doare mai mult decât îmi imaginam s-o aud pe Emma spunând asta, după ce a recunoscut că m-a aruncat pe mine în gura lupului fără să stea pe gânduri, fără remușcări.

— Și ce s-a întâmplat după ce s-a pornit jocul?, întreabă Martin.

— A fost oribil.

Vocea Emmei se frânge.

— Oamenii s-au comportat îngrozitor. Nu mă puteam gândi decât la un citat, care nu mai știu cui îi aparține și pe unde l-am citit. *Să păstrezi resentimente e ca și cum ai bea tu otravă și te-ai aștepta ca persoana pe care o urăști să moară.* Exact așa m-am simțit. Nu-mi mai doream să mă răzbun. Voiam doar să se oprească.

Se uită la mine, cu ochi care cerșesc implorare.

— Îmi pare rău, Phoebe. Pentru tot.

Îmi strâng mâinile pumni în poală și mă abțin să nu scap din gură cuvintele care îmi stau pe limbă:

Poți să-ți bagi scuzele alea în fund, Emma.

Știu cum e când sora ta refuză să-ți ierte cea mai gravă

— Lasă... e în regulă, spun, strângând din dinți.

— În declarația pe care ai dat-o poliției, ai spus că l-ai rugat pe Jared să înceteze jocul și că el a fost de acord, zice Martin. E corect?

Emma dă din cap.

— Da. S-a enervat și ne-am certat. Dar, în cele din urmă, a promis că o va lăsa baltă, pentru că oricum nu avea cum să mai funcționeze treaba dacă eu ieșeam din ecuație. Mi-am șters aplicația ChatApp din telefon și am crezut că așa se încheie totul.

Vocea ei se frânge din nou.

— Dar jocul a continuat. Apoi Brandon a murit și...

Lacrimile încep să-i curgă repede, de-a lungul obrazilor, pe buzele ei uscate, crăpate.

— Nu știam ce să spun, ce să fac. Îmi era frică tot timpul. Am început să beau ca să mă calmez și pe urmă n-am mai putut să mă opresc. Mi-am spart telefonul și l-am aruncat, fiindcă am crezut că mă va băga în belea. Și îmi pare rău, îmi pare rău pentru tot.

Mama o ia în brațe și o mângâie ca pe un copil, deși este puțin stângace.

Îmi strâng pleoapele ca să nu încep și eu să plâng. E mai mult decât oribil. Nu mă pot gândi decât că lucrurile nu ar fi decurs niciodată așa dacă eu și Emma am fi fost apropiate. Am fi fost în continuare apropiate dacă tata nu ar fi murit. Tata nu ar fi murit dacă nu ar fi existat Brandon.

E cel mai rău cerc vicios posibil, și îmi dau seama cum poți înnebuni dacă te gândești prea mult la asta.

Îți înveninează mintea.

Martin o lasă pe Emma să plângă câteva minute. Când ea se desprinde de mama, avocatul spune:

— Știi că a fost dificil. Poți continua?

Emma încuviințează.

— Îmi poți spune care a fost exact momentul în care ai încetat să corespunzi cu Jared? Data exactă? Dacă se poate și ora?

— Păi, a fost cam imediat după ce mesajul despre Phoebe s-a împrăștiat. Mi-am petrecut noaptea acasă la prietena mea Gillian, dar nu am putut dormi. Am început să-i scriu lui Jared, și ne-am tot certat până când el a fost de acord să oprească jocul. Am închis telefonul și m-am culcat – era cam pe la miezul nopții. Atunci am vorbit cu el ultima dată.

Martin privește hârtiile din fața lui.

— Ar însemna... nouăsprezece februarie. Aceasta este conversația la care te referi?

Îi întinde Emmei o foaie de hârtie, iar ea își trece limba peste buze, neliniștită.

— Sunt discuțiile noastre de pe ChatApp? Printate?

— Da, spune Martin. Luate din telefonul pe care l-a folosit Jared. Trăgând fugitiv cu ochiul prin ele, totul pare să fie în acord cu ce mi-ai povestit. Până la nouăsprezece februarie. Într-adevăr, l-ai rugat să oprească jocul. După ce inițial a fost reticent, a căzut de acord să o facă.

Pentru prima dată, chipul avocatului pare să se întunece. Pielea începe să mă furnice chiar înainte ca el să spună:

— Dar, după această dată, avem o problemă.

— Ce vreți să spuneți?

Avocatul îi întinde o altă hârtie.

— Aici avem transcrierea conversației din dimineața de douăzeci februarie. Când discuția dintre *Phoebe* și Jared a fost reluată de unde rămăsese.

Capitolul treizeci și patru

Phoebe

Miercuri, 1 aprilie

Parcă am un bolovan în stomac.

— Emma, spune mama, pe un ton dojenitor. Trebuie să-i spui lui Martin totul.

— Dar i-am spus, insistă Emma, părând șocată. Nu e posibil. Pot să mă uit?

Martin îi dă foaia, iar eu mă trag mai aproape de sora mea, ca să pot citi.

Phoebe: Scuze pentru ce am spus mai înainte. Nu vorbeam serios.

Jared: Ce anume? Că am dus lucrurile prea departe și că vrei să ieși?

Phoebe: Mda. M-am speriat o sec dar sunt ok acum.

Phoebe: Hai să facem asta.

— Nu, nu, nu! strigă Emma și aruncă hârtia din mână, de parcă ar fi cuprinsă de flăcări. Aia nu sunt eu! Nu am mai comunicat niciodată cu Jared, după noaptea în care am dormit la Gillian. Jur pe Dumnezeu. Jur pe *mormântul* tatălui meu. Nu puteți... să verificați adresa IP sau ceva?

Martin se întunecă din nou la față.

— Aplicațiile acestea de mesagerie sunt buclucașe. Dacă am avea telefonul tău, am putea încerca ceva. Mobilul tău sigur nu mai poate fi recuperat?

Emma lasă privirea în pământ.

— Nu. L-am spart cu un ciocan și l-am aruncat în tomberon. Nici nu mai știu pe unde anume.

— Înțeleg, spune Martin, calm, dar nu foarte fericit.

Mama vorbește pe un ton încordat:

— Dar nu este posibil ca acel tânăr să-și fi trimis singur mesajele, odată ce Emma n-a mai vorbit cu el? Evident, băiatul nu-i în toate mințile.

— Este posibil, spune avocatul. Jared a avut probleme mentale serioase după ce fratele său a fost arestat, tatăl lui s-a îmbolnăvit și mama s-a

sinucis. Ar putea fi o teorie pe care s-o avansăm, mai ales dacă discuțiile ulterioare arată un model diferit în exprimare.

Emma întinde mâna, ca un om aflat în pericol de înec care tocmai a văzut un băț de care poate să se agațe.

— Pot să văd mai multe transcrieri?

— Sigur.

Martin îi întinde tot teancul, plus pixul.

— Aici e restul discuției din douăzeci februarie. Dacă vezi ceva demn de menționat, fă o notă.

Încep și eu să citesc, odată cu Emma. După ce *Phoebe* se întoarce și promite să continue jocul, Jared se laudă în fraze pompoase cu realizările lui și cu planul pus la cale. *Phoebe* e de acord. Când citesc replicile ei, inima aproape îmi saltă de bucurie – se vede că nu sunt scrise în stilul Emmei. *Phoebe* folosește o grămadă de *tot* și semne de întrebare. În plus, dintr-odată, îl tot fletează pe Jared. Poate că teoria mamei este corectă și el și-a trimis singur mesajele.

Apoi citesc:

Jared: Jocul ăsta e genial. Îi poți convinge pe oameni să facă tot ce vrei tu.

Jared: Nu contează ce absurd e, oamenii se conformează oricum.

Phoebe: Cu cât mai bazar cu atât mai bine nu? lol

Inima îmi bate cu putere, devine dureros fizic să citesc din nou ultima propoziție. Nu *bizar*. *Bazar*. Trag cu ochiul la Emma, a cărei fată s-a înroșit.

Când ochii noștri se întâlnesc, știu, fără să-mi spună, că și ea și-a dat seama.

Rămân înghețată pe scaun.

Nu am idee ce să spun sau să fac.

Mă tot gândesc la detalii, la lucruri care nu aveau sens până în secunda asta.

Fratele meu mai mic, trăgând mereu cu urechea pe la uși închise.

Fratele meu tocilar, care se pricepea de minune la tot ce înseamnă tehnologie.

Fratele meu cel singuratic, pierzând vremea la Café Contigo, unde Maeve i-a spus lui Bronwyn ce s-a întâmplat între ea și Knox.

Fratele meu, speriat, martor când Brandon mă insultă.

Fratele meu trist, spunând că familia noastră e distrusă, după ce ne-a văzut pe mine și pe Emma certându-ne.

Și, da. Fratele meu, olimpic la litere și gramatică, făcând o singură eroare memorabilă.

Reîntâlnirea dintre *Phoebe* și Jared s-a petrecut înainte să am eu șansa să-l corectez.

Simt că amețesc și trag aer în piept, apoi încep să pun cap la cap programul lui Owen, cu evenimentele din ultimele săptămâni. Totul se potrivește la fix. Owen a monitorizat discuțiile dintre Emma și Jared de la început. Totul, de la accidentul suferit de tata, până la planurile jocului Adevăr sau Provocare, până la hotărârea Emmei de a se retrage. Și, la cât de priceput e, probabil a știut să-și acopere chiar mai bine urmele decât sora lui. Când ea a ieșit, a intrat el. Probabil că totul a fost ca un joc video pentru el – să plănuiască o mutare după alta.

Până la moartea lui Brandon.

Emma lasă foile pe masă. Doar dacă te uiți atent, poți vedea că îi tremură mâna.

— Îmi puteți arăta și ultima pagină? Finalul?

— Corespondența încetează în ziua în care Brandon Weber moare, spune avocatul.

Începem amândouă să citim:

Phoebe: Asta nu trebuia să se întâmple.

Jared: Ba sigur că da. E ceea ce ți-ai dorit.

Phoebe: Nu cred că mi-am dorit...

Jared: A meritat-o. S-a terminat. Spune mulțumesc și gata. Cu plăcere.

Jared: Dar suntem abia la jumătate. Acum vine rândul meu.

Jared: Spune ceva.

Jared: Să nu îndrăznești să dai bir cu fugiții.

Și acolo se oprește.

Nu mă mișc, doar îmi mut privirea spre Emma, așteptând o reacție din partea ei. Îmi întâlnește privirea și, pentru prima dată în ultimii ani, avem o conversație fără cuvinte. Așa cum făceam când eram copile, citind gândurile imprimate pe fața celeilalte.

Gânduri invizibile pentru ceilalți, dar ușor de descifrat de către noi două.

Emma privește în jos, remarcă nasturele închis greșit de la cămașă. Îl desface, apoi îl încheie cum trebuie. Netezește o cută.

Pe urmă ridică privirea, cu chipul palid, dar hotărât, și împinge foile spre Martin.

— Cred că mama mea are dreptate, spune ea. Jared vorbește în dodii. Se autoiluzionează. Aici e clar că vorbește cu sine însuși, odată ce eu am încetat să-i mai răspund. Și nimeni nu poate dovedi contrariul, nu-i așa?

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolul șase

Capitolul șapte

Capitolul opt

Capitolul nouă

Capitolul zece

Capitolul unsprezece

Capitolul doisprezece

Capitolul treisprezece

Capitolul paisprezece

Capitolul cincisprezece

PARTEA A DOUA

Capitolul șaisprezece

Capitolul șaptesprezece

Capitolul optsprezece

Capitolul nouăsprezece

Capitolul douăzeci

Capitolul douăzeci și unu

Capitolul douăzeci și doi

Capitolul douăzeci și trei

Capitolul douăzeci și patru

Capitolul douăzeci și cinci

Capitolul douăzeci și șase

Capitolul douăzeci și șapte

Capitolul douăzeci și opt

Capitolul douăzeci și nouă

Capitolul treizeci

Capitolul treizeci și unu

Capitolul treizeci și doi
Capitolul treizeci și trei
Capitolul treizeci și patru